

Giới thiệu Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!

Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần! của tác giả meoancamam là câu chuyện xuyên không nữ cường nói về ước mơ làm sâu gạo của nàng và cuộc sống ở thế giới mới...

Thiên Tuyết nàng ở hiện đại chỉ là một cô gái bình thường, luôn muốn làm quen với các "Soái Ca" để có thể làm một con sâu gạo hoàn hảo đến cuối đời. Nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị cuốn vào quyền tiểu thuyết và trở thành nhân vật nữ phụ bị bạc tình...

Không thèm để ý đến nữ chính cũng như không thèm quan tâm đến hắn. Nàng quyết định bỏ đi và tự tìm cho mình những nữ nam đại gia để tiếp tục con đường sâu gạo của mình!!

Bên cạnh chiều mộ tựa truyện hay thì Đồng Cung Chi Chủ sẽ là tác phẩm kế tiếp đang chờ đón bạn đọc khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Mổ Nữ Lên Sàn, Củ Chuối Thẳng Thiên (1)

Trở lại hiện tại, mổ nữ của chúng ta vẫn đang gặm từng chữ của câu chuyện tam ngược này. Cốt truyện là về nữ chủ Nam Cung Lạc Lạc, đưa con thất lạc của gia tộc Nam Cung, khả ái đáng yêu, là mẫu con gái làm nam nhân yêu thích. Nhưng ít ai biết được, ngày thơ ấu là về ngoài của nàng, tâm kế đầy thủ đoạn mới là bản chất thật của nàng, tất cả là do vô công không có, nhỏ bé nhu nhược, chỉ được làn da trắng hồng, mịn màng cùng thân hình nhỏ bé làm nam nhân chủ muốn ôm vào lòng mà hảo hảo yêu thương. Nàng phải nguy trang như thế để có thể được một đàn soái ca đại nhân yêu thương bảo vệ, mới có thể thực trả thù cho chính nàng.

Và bàn tay vàng của tác giả xuất hiện, ánh hào quang của nữ chủ tỏa sáng hấp dẫn một đàn mỹ nam vây quanh, tranh nhau sát đầu mẹ trán. Đương nhiên cũng có không ít nhân vật quần chúng và nhân vật phụ, nhưng làm nàng ấn tượng nhất phải nói đến nữ phụ có cái tên trùng với tên của nàng, Vân Thiên Tuyết.

Nàng có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, đặc biệt trong số đàn hậu cung của nữ chính cứu rồi yêu nam nhân đó. Vì bảo vệ người nàng yêu mà nàng ấy dành gần 10 năm của mình để làm nô tì chăm sóc cho nam nhân đó, rồi gần ấy công sức đổ hết xuống sông khi nàng bị chính nam nhân nàng yêu tôn thương chỉ vì suýt hãm hại nữ chính, vậy là nàng hoa lệ chết đi. Còn nam nhân đó thì sống vui vẻ với nữ chính, ngày ngày tranh dành ân sủng với 4 nam nhân khác.

Đọc đến đoạn đó thì Thiên Tuyết đang uống nước ho sặc sụa, ặc, có cần phải máu chó vậy không, nữ chính không tài không sắc đặc một đồng mỹ nam bầu quanh như ruồi, còn nữ phụ có tài có sắc thì chết rất thảm. Lại còn dùng tên của nàng cho nhân vật này, chắc chắn tác giả này anti nàng đây. Được rồi, phải viết bình luận phê bình, mọi lần chỉ ác. Đọc một phần, lần này cô nãi nãi phải sử dụng hết 10 phần, dám lấy cái tên của cô nãi nãi ra cho nhân vật nữ phụ. (Mèo: Thực ra tên tác giả đó không biết tên chị là Vân Thiên Tuyết, nếu biết thì cx chẳng ai dám lấy đầu =))))

Thiên Tuyết gõ bình luận xong rồi đọc lại, thấy hoàn mỹ rồi quơ tay ra định cầm cốc nước, vì không để ý nên tay quơ đi quơ lại không biết thế nào chẳng may nhanh quá mà cốc nước đổ hắt lên cái máy tính gần đó. Cái máy tính xèo xèo mấy tiếng rồi tách tách như tiếng điện rồi một hồi lóe sáng, mổ nữ của chúng ta đã thẳng thiên một cách hết sức củ chuối, lúa sắp mất ý thức cô nàng còn cảm thật may mắn khi đã đăng bình luận khi nãy lên...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên Qua, Đấu Với Ta, Không Có Cửa Đâu !

Đau ! Hai chữ thôi: Cực đau !

Thiên Tuyết nhăn mặt cắn răng cố gắng mở mắt. Đập vào mắt mình là bóng dáng một nam một nữ. Thân ảnh nam từ hình như thấy nàng mở mắt, vậy mà hắt lại lạnh lùng thốt lên "Nếu không phải vì người từng hại hạ ta và Lạc Nhi khuyên can thì ta đã giết người rồi. Nhớ lấy: "ĐỪNG BAO GIỜ ĐỘNG VÀO LẠC NHI !" 7 chữ cuối cùng như rít ra từ kẽ răng hắn vậy, làm cho ngực nàng ần ần đau. Quan trọng là câu nói này nghe quen quen, à, không nghĩ được...

Sáng sớm, bầu trời trong xanh với từng gợn mây chậm chạp trôi. Không khí trong lành, thỉnh thoảng lại có vài con gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương

của buổi sớm thanh mát.

"A...Khát..." Thiên Tuyết khàn khàn mở miệng mấp máy môi. Nàng khát a, nước ở đây vậy ? Bỗng có một chén nước đến tay Thiên Tuyết, nàng run run nhận lấy chén nước rồi khó khăn ngồi dậy uống.

Khi Thiên Tuyết đã tỉnh táo hơn rồi thì có một giọng nói truyền vào tai nàng: "Nha đầu, người tỉnh rồi thì ăn bát cháo bên cạnh rồi tí nữa ta sẽ mang thuốc vô." Rồi một bóng xám chạy ra ngoài làm nàng không thấy rõ mặt.

Nhưng nàng phải làm rõ mọi việc đã. Đầu tiên là nàng có thể chắc chắn là nàng đã chết vì điện giật rồi. Có lẽ bây giờ khuôn mặt nàng đang ngời sau nải chuối ngâm gà khóa thân rồi. Nàng cũng không lo lắng về ba mẹ nuôi, dù khá buồn khi họ phải kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh nhưng may còn có anh hai, với cả họ cũng có tiền bảo hiểm của mình. Quan trọng là nàng đang ở đâu a. Lúc đó đầu mình còn cảm thấy đau thì chắc chắn không phải mơ, chẳng lẽ nàng xuyên qua. Dù cũng từng mơ ước nhưng nàng chỉ mơ thôi, không ngờ điều này lại rơi trên đầu mình a.

Vậy mình xuyên đi đâu đây ? Thiên Tuyết nhìn xung quanh rồi đoán rằng nàng chắc đã xuyên về thời xưa rồi. Nàng nhớ câu nói đầu tiên mình nghe được khá quen, còn bóng dáng nam nhân, nữ nhân, Lạc Nhi...-Thiên Tuyết miên man suy nghĩ. Đây chẳng phải là câu nói của Thượng Quan Vô Hân - Tam vương gia, một nam chủ trong câu chuyện máu chó nàng đọc lúc trước đây sao. Thật là con mẹ nó điên rồi, xuyên chỗ nào không xuyên lại xuyên vào đúng thân thể của Vương Thiên Tuyết, nữ phụ vật hy sinh trùng tên với nàng hay sao - Thiên Tuyết tức giận lòi 18 đời tổ tông nhà tác giả ra hảo hảo hỏi thăm vài lần.

Đang buồn bực thì cửa căn phòng nàng đang nằm mở ra, có một bóng dáng vọt vào, đằng sau là ông lão áo xám khi nãy. Thân ảnh vọt vào khi nãy dừng lại trước giường rồi chăm chú nhìn Thiên Tuyết "Oa...nha đầu, người thật đẹp mắt nha." Thiên Tuyết mặt đầy hắc tuyến nhìn lên, đập vào mắt nàng là một ông lão tóc bạc với khuôn mặt tròn trịa mịn màng chẳng khác lão ngoan đồng Chu Bá Thông trong Thần Điều Đại Hiệp là bao.

Phía sau là ông lão áo xám làm nàng liên tưởng đến những cao nhân ẩn dật trên phim kiếm hiệp. Nàng chưa kịp phản ứng thì ông lão giống Chu Bá Thông kia lại tuôn ra một tràng câu hỏi "Nha đầu, người tên là gì vậy ? Phụ mẫu người là ai ? Thôi, có nói chắc ta cũng không biết. Sao người lại mất hết võ công ? Chắc chắc...ai làm tổn thương nội lực của người vậy, người này thân thủ cũng không tệ...." làm Thiên Tuyết đau đầu.

Cuối cùng Thiên Tuyết nhũn mày phun ra một câu "Lão ngoan đồng, người nói nhiều quá, có khát không ? Ta thấy nước miếng người văng hết căn phòng này rồi." làm lão bất động tại chỗ. Ông lão áo xám cũng không nhìn được mà mím môi ngăn tiếng cười.

Cuối cùng lão ngoan đồng thôi râu tức giận hét "Nha đầu, nước miếng của ta văng ra ngoài bao giờ!? Người oan uổng !" Thiên Tuyết cũng bật lại "Hừ, ai oan uổng ai. Đang yên lành người bỗng dưng đập cửa nhảy vào, còn lớn tiếng với ta, làm tâm hồn và thể xác của ta bị tổn thương, người phải bồi thường !!" sau nàng còn không quên làm bộ dáng tiểu tức phụ bị oan uổng mà đòi công đạo.

Ông lão thôi râu phù phù chỉ vào nàng, nói không nên lời "Người...Người...!!!" Há há, xem người đối lại như thế nào, ở hiện đại nếu không phải ta lười thì ta đã là một nhà hùng biện nổi tiếng rồi. Cãi lĩ với ta, không có cửa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cho Người Tức Phụt Máu, Nhận Sư Phụ Mà Cũng Làm Ta Mệt Chết Đi Được ! (1)

Thiên Tuyết đang đắc ý thì ông lão áo xám đứng gần đó lên tiếng giảng hòa: "Vây là đủ rồi. Lão già, người lớn như vậy còn đi chấp nhặt cùng 1 tiểu cô nương, mà nàng còn bị thương. Công nhận da mặt người cũng dày lắm !"

Lão ngoan đồng lúc này mới không nói thêm, chỉ hừ hừ mấy tiếng rồi quay sang nói với Thiên Tuyết : "Nha đầu, lần này ta không chấp với tiểu cô nương."

Rồi lão bỗng nhìn đi nhìn lại Thiên Tuyết mấy lần làm nàng khó chịu, ngứa mồm phun ra câu: "Lão ngoan đồng, sao người cứ nhìn ta chăm chăm hả ? Chẳng lẽ người có sở thích luyến đồng ?!" làm lão già tức phụt máu. Còn lão áo xám thì nhìn không đc ha ha cười lớn, còn khoa trương gập cả bụng lại, trên mặt còn vương vài giọt nước, chỉ hận không thể giơ ngón tay cái về phía nàng.

Thiên Tuyết cx không kém trùng mắt lại, người có cần khoa trương vậy không, cười cười hờ 10 cái răng, có ngày còn bị ung thư vòm miệng đấy (Mèo: mèo? có cái bệnh ung thư này hả ?) làm lão áo xám càng cười to hơn.

Lúc này râu lão ngoan đồng cũng không lên xuống như trước nữa, chỉ hừ hừ vài tiếng rồi ngồi vào ghế, rót cho mình chén nước hạ hỏa. Lão nhân áo xám cũng thu lại dáng vẻ vừa nãy, trở lại dáng vẻ nghiêm chỉnh ban đầu. Cuối cùng lão nhân tóc bạc mở miệng thần bí nói :

- Nha đầu, không chấp nhặt với người. Ta thấy thân thể người cũng không tệ nha. ...

Thiên Tuyết nhũn mày :

- Cuối cùng người muốn nói cái gì ? Có lời mau nói, có rắm mau thả !

Lão nhân tóc bạc đang uống ly trà bị lời nói của Thiên Tuyết làm phụt hết nước chè vào mặt lão nhân áo xám đối diện, ho khụ khụ đáp :

- Nha đầu, người có cần thô lỗ như vậy không ? Ta chỉ muốn hỏi người có muốn làm đồ đệ của ta không thôi !

Thiên Tuyết à hiểu ra rồi nhìn chăm chăm vào lão ngoan đồng đang đứng trước mặt nàng. Cảm nhận được ánh mắt của Thiên Tuyết, lão già ưỡn ngực đầy tự hào, tự giới thiệu mà không cần ai hỏi :

- Nói cho người biết, ta là Dương Nhất Sinh – một trong Tuyệt thánh, võ công cao cường, ai nghe thấy cũng phải kính sợ. Thấy ta oai phong không hả?

Thiên Tuyết vẫn nhũn nhũn, hình như nàng nghe cái tên này ở đâu rồi, chẳng phải Dương cao nhân – người xuất hiện trong 10 dòng không hơn không kém, người từng được Nam Cung Lạc Lạc, nữ chính cứu hay sao ? Sau đó nàng ta được Dương cao nhân nhận là nghĩa nữ, nên nàng ta trong giang hồ mới nổi tiếng, không ai dám đắc tội, sau còn gặp một nam chính nữa.

Vậy mà bây giờ lão nhân người ta ở ngay trước mặt, còn muốn nhận nàng làm đồ đệ, cái này kiểu như có vàng rơi xuống trước mắt, không nhặt mới là kẻ ngốc a. Nghĩ rồi Thiên Tuyết nhẹ nhàng cười thật thoải mái :

- Cái này cũng được, với cả ta cũng chưa nhận ai làm sư phụ, vậy thì Dương lão nhân, người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cho Người Tức Phụt Máu, Nhận Làm Sư Phụ Mà Cũng Làm Ta Một Chết Đi Được ! (2)

Bỗng có tiếng nói đằng sau cất lên thu hút sự chú ý của Thiên Tuyết và Dương Nhất Sinh . Lão nhân áo xám này giờ chỉ im lặng à và cười sặc sụa khi này lướt qua người Dương sư phụ, hắc hắc cười nói :

- Nha đầu, hay người làm đồ đệ ta đi, đừng làm đồ đệ lão già đó, hần chỉ có thể truyền cho người võ công nhưng không thể chỉ cho người cách chế độc, bốc thuốc,...Lúc đó sinh mạng của một người sẽ dựa vào việc người muốn cứu hần hay không ?!"

Ừm, hình như cái này nghe có sức hút hơn võ nghệ gì đó, dù người có võ nghệ siêu phàm thì sẽ có ngày người sẽ gặp phải đối thủ mạnh hơn và bị trọng thương, còn không phải cần người chữa trị hả.

Mà nếu người biết dụng độc thì nếu gặp phải người có võ công cao cường, dễ thôi, chỉ cần tung cho một hồi độc là người kia đã thăng thiên, nhanh gọn, dễ làm, không tốn thời gian. Tốt nhất ta nên làm nghề thảo dược là bạn của thần thánh thôi. Thiên Tuyết quyết định rồi há mồm định nói:

- Cái kia, ta nghĩ gần bó với thảo dược vẫn là tốt hơn.....

- Nha đầu, người đừng nghe theo sự thuyết phục của lão già kia, vẫn nên theo ta học võ nghệ là tốt nhất. Ta sẽ dạy người trở thành tuyệt đại cao thủ! - Dương Nhất Sinh ngắt lời Thiên Tuyết hùng hồn nói.

Nghe thấy thế lão nhân áo xám nhăn mặt nói:

- Nha đầu, đừng nghe lời hần. Võ nghệ thì đây người có thể mạnh hơn người, nhưng nếu người làm đồ đệ ta thì ta hứa sẽ dạy người trở thành cao thủ dụng độc mà người nói đứng thứ hai thì không ai dám nói mình đứng thứ nhất.

- Hừ, người ngậm miệng lại đi, là ta cứu nha đầu này trước, đồ đệ này ta định rồi! - Dương lão nhân hừ mạnh nói.

- Người chỉ mang nha đầu này về đây thôi, ta mới là người cứu chữa cho nha đầu này, đây chính là đồ đệ của ta! - Lão nhân áo xám đáp lại.

- Ta mới cứu nha đầu này trước, đây là đồ đệ của ta.

- Của ta mới đúng...

Hai lão nhân cứ cãi đi cãi lại làm Thiên Tuyết đau đầu, lão thiên a, nàng chỉ muốn nghỉ ngơi nhưng đến cả việc nhỏ thế cx không dc, nàng đúng là số khổ mà! Thiên Tuyết xoa xoa trán, trong giọng nói ần ần tức giận:

- Hai lão nhân các người có thể dừng được chưa, cuối cùng ta không nhận ai làm sư phụ là xong xuôi.

Hai lão nhân nghe thấy thế thì đều dừng lại, khó có được đồng thanh đáp :

- Nha đầu, không thể được. Người phải làm đồ đệ của ta!

- Nếu các người muốn ta làm đồ đệ thì ít nhất cũng phải nghĩ đến việc ta có cần nghỉ ngơi không chứ ?! - Thiên Tuyết tức giận nói.

Hai người nghe đến thế thì nhìn nhau rồi xấu hổ nói với Thiên Tuyết :

- À...à...chúng ta xin lỗi. Chỉ là chúng ta quan tâm người sẽ làm đồ đệ của ai nên quên mất.

Cả 3 người lại lâm vào trầm tư. Nhận làm sư phụ/ đồ đệ này sao bây giờ lại trở nên rắc rối như vậy chứ.

- Này nha đầu, hay người đều làm đồ đệ của cả hai chúng ta đi, người vừa có thể học võ nghệ của ta vừa có thể học độc dược của lão kia. - Dương lão nhân đột nhiên thông minh nghĩ ra cách giải quyết vấn đề.

Ai bảo Dương Nhất Sinh - người chỉ ham mê võ thuật nên chỉ số thông minh chỉ bằng trẻ con đây, người ta cũng thông minh đấy chứ.

(Dương Nhất Sinh: này này, ai dám lan truyền tin tức không đúng sự thật như thế hả, ta đây hơi bị thông minh đó. Mèo: Là ta nghe nói... nghe nói... mà hình như tin tức này đáng tin mà, phỏng vấn trực tiếp 1 trong Tuyệt Thánh đấy.)

Lão nhân áo xám tán thưởng nhìn Dương Nhất Sinh rồi cười hắc hắc nhìn Vân Thiên Tuyết :

- Nha đầu, vậy là người sẽ làm đồ đệ của cả 2 chúng ta, người cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta quay lại thăm người sau. À mà ta tên là Bạch Thiên Vân, người cứ gọi là Bạch sư phụ là đc rồi. Chúng ta đi đây....

Thiên Tuyết chưa kịp phản ứng thì lão nhân áo... đầu, phải là Bạch Thiên Vân đã xách Dương Nhất Sinh lên rồi biến mất ở cửa, không đợi nàng đồng ý hay từ chối, chỉ còn tiếng nói vọng lại làm Thiên Tuyết chảy 3 vạch hắc tuyến.

Khụ khụ, thôi được rồi, nhận sư phụ thì nhận sư phụ, việc này đối với nàng cũng chỉ trăm lợi một hại. Hầy, cuộc sống sâu gạo của nàng bao giờ mới thành hiện thực đây...

Thôi ngủ ngủ, truyện gì đến thì đến, nàng cũng chẳng còn quan hệ gì với nữ chủ kia nữa. Chỉ cần nàng an phận không dây dưa với bàn tay vàng nữ chính và đám ruồi bọ bu quanh thì cái mạng nhỏ này của nàng vẫn giữ được. Quyết định xong rồi, Thiên Tuyết cũng nằm xuống, thiếp đi từ lúc nào không hay...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt Đầu Học Võ Công Và Y Thuật (1)

Sáng hôm sau, Thiên Tuyết dậy thật sớm, đây cũng được coi là chuyện lạ nha, khi còn ở hiện đại thì Thiên Tuyết nàng được đặt biệt danh là sâu ngủ chính hiệu, cú đêm 24/7 đấy. Chắc Chắc, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc lệch hướng nên mỡ nữ của chúng ta mới dậy lệch giờ sao?

(Thiên Tuyết : Ê...ê, người xem lại đi, ta dậy sớm là có tiền bộ, sao người phải ngạc nhiên như vậy làm gì ? *chuẩn bị nhặt dép lên phi* Mèo : *vừa lẩm bẩm vừa ù té chạy* Ông mặt trời, hôm nay ông dậy nhầm hướng phải không, hình như con thấy bà trắng biến mất rồi...)

Nguyên do là vì sau khi Thiên Tuyết thiếp đi thì không lâu sau hai vị Tuyệt thánh mang cơm vào, nhưng luôn có một sự trớ trêu là đàn ông thì rất ít người có thể nấu ăn ngon, mà nhị vị lão nhân lại thuộc cái đa số còn lại.

Vậy là mỡ nữ của chúng ta phải lết cái thân xác quèn đi nấu cơm, mà cô nàng này tay nghề nấu ăn cũng không phải hạng xoàng, vậy nên hai vị lão nhân càng muốn nhận nàng làm đồ đệ hơn.

Thế là vừa mới ăn cơm xong thì Thiên Tuyết đã bị kéo đi nhận sư phụ, đã mệt rồi còn bị bắt kính trà, nữ chính của chúng ta vừa tức vừa mệt, vậy nên định “bỏ nhận sư phụ, đi ngủ mới là đại sự”. Thế nên hai vị tuyệt-thành- sư -phụ mới tha cho nàng, lão nhân áo xám còn phải cho nàng viên đan dược để “tăng lực” thì Thiên Tuyết mới đồng ý nhận sư phụ.

Hai vị lão nhân nhận được sự đồng ý của nàng mới vội vàng vàng ra ngoài, cho nàng không gian ngủ. Mà thuốc của một trong Tuyệt thánh thì không cần phải nghỉ ngơi tác dụng, vậy nên mới có hiện tượng lạ kỳ khi này.

Quay lại hiện tại, lúc này Thiên Tuyết đã chuẩn bị gần xong, bây giờ nàng rất mong chờ được thấy khuôn mặt của thân thể này a.

Trong truyện thì Vân Thiên Tuyết có nhan sắc có một không hai, khuynh quốc khuynh thành, gấp 10 lần nữ chính. Dù vậy nhưng đó là trong truyện, nếu

nhân sắc thời đại này dựa trên tiêu chuẩn mỹ nhân Trung Quốc thời xưa thì nàng thê, nàng thà đâm đầu vào cột còn hơn ngày nào cũng nhìn thấy nhân sắc 'xinh đẹp' đó của nàng.

Thiên Tuyết nhanh chân ngồi trước gương đồng, hít 1 hơi rồi nhìn vào chiếc gương đồng trước mặt. Làm nàng ngạc nhiên là nhân sắc này không thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành để miêu tả được, khuôn mặt nhỏ nhắn, da mặt trắng hồng với đôi mắt phượng ngập nước, như có thể nhìn thấy cả hàng ngàn ngôi sao trong màn trời đêm vậy. Cánh mũi thẳng, bên dưới là đôi môi hồng nhuận, ngập nước làm nàng muốn cắn thử xem chảy ra nước hay máu a.

Thiên Tuyết nghe răng ra, một hàng răng trắng đều hiện lên làm nàng gật gù, tốt, cái răng cái tóc là góc con người, răng rất chắc khỏe, còn tóc thì sao?

Nghĩ rồi Thiên Tuyết đưa tay ra rút chiếc dây cố định tóc của nàng, ba nghìn sợi tóc à chắc khoảng tầm gần nghìn sợi thôi, rơi xuống vai Thiên Tuyết.

Lúc này mỡ nữ của chúng ta có thể chắc chắn 1 chuyện, dù còn nhỏ nhưng sau này lớn lên thân thể này chắc chắn sẽ thành một đại mỹ nhân.

Há há, tác giả, cuối cùng cũng thấy người được việc - Thiên Tuyết vui vẻ, là con gái ai mà chẳng muốn mình xinh đẹp, mà kiếp trước nàng nhân sắc cũng chỉ gọi là thanh tú nên nữ chính của chúng ta vui sướng cũng không phải là chuyện lạ a.

Đang vui vẻ thì có hai bóng dáng đột nhiên bước vào phòng, nghe thấy tiếng động, Thiên Tuyết quay lại thì đập vào mắt nàng vẫn là bóng dáng tóc bạc và bóng dáng áo xám - Dương sư phụ và Bạch sư phụ làm Thiên Tuyết chảy 3 vạch hắc tuyến, sao lần nào hai vị sư phụ này của nàng đều thích đập cửa xông vào vậy?

Thiên Tuyết đang thất thần thì bị tiếng nói của Dương Nhất Sinh kéo trở về :

- Nha đầu, giờ người đã là đồ đệ của ta và Bạch lão đầu, vậy nên chúng ta sẽ truyền thụ cho người tất cả những gì chúng ta biết được. Vậy nên chúng ta sẽ bắt đầu dạy người từ hôm nay.

Sau còn không quên cười thật âm mưu, ha ha, nha đầu, lần này ta sẽ trả thù cho việc người tức chết ta. Thiên Tuyết cảm thấy lạnh lạnh sống lưng a, kiểu như mình bị tính kế mà không biết luôn. Nhưng mỡ nữ nào đó đã vút luôn cái cảm giác đó ra sau ót chẳng trong bao lâu. Khổ thân cho bạn Giác quan thứ sáu, đột nhiên có lòng tốt nhắc nhở thì lại bị quên lãng, bảo sao cuộc sống sau này của cô nàng nào đó không được suôn sẻ.

(Mèo : là có người tự tạo nghiệt cho mình thôi =))))

Quay lại hiện tại, lúc này thì Thiên Tuyết đã đi đến một khoảng đất rộng lớn với những cây cỏ xanh như một chiếc thảm khổng lồ, thỉnh thoảng lại có vài con gió thổi qua thật mát mẻ. Nàng đang đứng đối diện với vị sư phụ "già rồi còn thích sống trẻ" của nàng, không khí lúc này như ngưng trọng. Dương Nhất Sinh sắc mặt nghiêm túc nhìn Thiên Tuyết, rất ra dáng một vị sư phụ nghiêm khắc, mở miệng :

- Đồ đệ, ta và Bạch lão đầu đã quyết định là mỗi ngày ta sẽ dạy người võ công vào buổi sáng, còn buổi chiều Bạch lão đầu sẽ dạy người y thuật. Người cảm thấy thế nào ?

Trái ngược với vẻ mặt của Dương Nhất Sinh, nữ chính của chúng ta từ nãy đến giờ chỉ có gãi móng tay, thần trí đã bay lên tận chín tầng mây, còn gặp cả Ngọc Hoàng, Thái Thượng Lão Quân,...còn cùng chị Hằng Nga cãi nhau với Thái Thượng Lão Quân nhằm Thái Thượng Lão Quân để bảo vệ quyền được ngắm mỹ nam nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 4 : Bắt Đầu Học Võ Công Và Y Thuật (2)

Chương 4 : Bắt đầu học võ công và y thuật (2)

"Nha đầu !!!" Dương Nhất Sinh hét to một tiếng làm đám quạ trong rừng ở gần đó bay hết lên trời "quạ quạ" vài tiếng bất mãn.

(Quạ : "Này lão đầu kia, đồ đệ của người không thèm nghe người nói là do người không có sức hấp dẫn. Hà có gì mà lại đột nhiên hét lên như thế làm chúng ta giật mình hả ?" Dương Nhất Sinh: *trùng mắt tự kỉ* Người thử nói lại xem, ta phong độ ngồi ngồi, tuấn dật vô song vậy mà đám chê ta không có sức hút ?! Quạ : "...Đúng là sư phụ nào, đồ đệ đó...." Mèo: *bật ngón tay cái* Câu nói hay nhất trong ngày!)

Quay lại hiện tại, chỉ vì tiếng hét của Dương Nhất Sinh mà thần trí của Thiên Tuyết nàng đang mãi ngắm mỹ nam trên trời, đột nhiên rơi phịch một tiếng, hôn đất mẹ thân yêu, con đã trở về a.... Thiên Tuyết giật mình rồi ngẩng đầu hỏi Dương Nhất Sinh:

- Sư phụ, sao người lại lớn tiếng như vậy, tại người mà chim thú trong rừng bị kinh hãi mà chạy hết rồi này !

(Dương Nhất Sinh và chúng thú: Tất cả là không phải tại người thì là tại ai ?!)

Dương Nhất Sinh hít một hơi thật sâu rồi cắn răng ngăn mình lớn tiếng, chậm rãi hỏi :

- Nha đầu à đồ đệ, người có nghe ta vừa nói gì không ?

- Sư phụ, vừa nãy người có nói gì vậy, sao con không nghe thấy ? – Thiên Tuyết ngây thơ đáp lại.

Nghe đến đó thì mỗi sư phụ nào đó muốn thổ huyết luôn rồi, Dương Nhất Sinh ta đây nếu muốn nhận đồ đệ thì chắc chắn có cả hàng dài người xếp hàng. Cứ sao một lần có hứng thú nhận đồ đệ thì lại luôn bị chọc tức như thế này ?!

Như nhận thấy Dương Nhất Sinh tức giận, đầu óc Thiên Tuyết loạn chuyển một hồi, thôi được rồi, đại nữ tử cơ được giận được, với cả mình cũng đã sai, nghĩ rồi Thiên Tuyết cúi đầu, giọng nói biết lỗi :

- Sư phụ, không phải vừa nãy con không thèm nghe người nói, chỉ là con bị thu hút bởi cảnh đẹp nơi đây thôi. Người nhìn này, bầu trời cao xanh với những gợn mây trắng, thảnh thơi con còn có thể nghe thấy tiếng chim líu lo. Cây cối thì xanh tươi, không khí trong lành, hình như khí này còn còn thấy có chị bướm xinh đẹp bay qua.... Vì vậy mà con mới nghe không rõ lời sư phụ, là con không để ý, con sai rồi a !

Nghe thấy Thiên Tuyết nhận sai thì cục tức của mỗi sư phụ cũng không còn một mống, lại thấy nàng cũng không phạm lỗi nghiêm trọng nên giọng nói cũng mềm mỏng hơn :

- Được rồi nha đầu, cũng là ta không phải khi lớn tiếng hét lên. Vừa nay ta muốn nói với người rằng ta và Bạch sư phụ của người quyết sẽ cho người học võ công vào buổi sáng và y thuật vào buổi chiều. Bây giờ ta sẽ dạy người võ công độc nhất của ta. Vì vậy hãy quên hết những gì người đã biết, những cái đó chỉ là tép diu thôi.

Dương Nhất Sinh nói một hơi rồi thở ra, lại tiếp tục chậm rãi nói tiếp :

- Võ công ta sắp dạy cho người là do chính ta luyện ra từ hàng trăm loại võ công khác nhau trên giang hồ, ta gọi đó là Dương Nhất Chân Công, võ công này có sức mạnh cường đại, chuyên về kỹ năng nhiều nhất, rồi đến nội lực. Ta cũng sẽ đưa cho người quyền “Âm Công Chử” mà sư mẫu của ta truyền lại, võ công này thiên về nội lực và tính dẻo dai, nhanh nhẹn nhiều hơn, rất phù hợp cho nữ tử. Nhưng người phải tự mình học tập “Âm Công Chử” .

Đùa nàng à !? người ta xuyên không về nếu không phải có trí nhớ của thân thể mình xuyên vào, không cần phải học võ thì cũng là có ám vệ xếp hàng dài bảo vệ hàng giờ. Vì cái gì mà nàng vừa phải tự học vừa học võ công từ một vị sư phụ như vậy chứ ?! – Thiên Tuyết đau lòng than trời trách đất, oán thán cho số phận hẩm hiu của nàng.

(Mèo : ai oán gì chứ ? giả vờ thì nói thật ra đi, người ta đã khổ sở cướp mấy mẫu vàng của bàn tay vàng tác giả để cho người hết á ! Đừng kêu khổ đề !!! Thiên Tuyết : *trùng mắt giận dữ* suýt, người im lặng xem nào, người ta đang cầu sự đồng cảm của người đọc, tất cả đề cho truyện của người đc nhiều lượt thanks đây !!! Mèo :.....)

Thấy Thiên Tuyết không có phản ứng, Dương Nhất Sinh nhíu mày nói :

- Này nha đầu....à mà người tên là gì vậy ? Từ hôm trước đến giờ quên chưa hỏi ?

- Vân Thiên Tuyết – Nữ chính của chúng ta ngẩn ra rồi đáp lại.

Nghe đến đó thì đôi mắt của Dương Nhất Sinh có tia sáng lóe qua, đầy hứng thú nhìn Thiên Tuyết :

- Thiên Tuyết nha đầu, người có quan hệ gì với Vân gia ?

- Ta không biết a sư phụ, từ lúc tỉnh lại đến giờ ta không nhớ được chuyện gì đã xảy ra cả.– Thiên Tuyết giật mình rồi ngây thơ đáp lại. Hừ hừ, trong truyện chỉ giới thiệu mỗi tên tuổi tính cách của nàng, có ai nói cho nàng biết sao tự dưng lại có cái Vân gia bay vào không ? Tốt nhất là giả vờ mất trí nhớ - cách thức phổ biến mà lợi hại, với cả trước đó nàng cũng bị đập đầu vào tường, chắc không bị nghi ngờ đâu.

Đúng như nàng suy nghĩ, Dương Nhất Sinh cũng không hỏi thêm gì về Vân gia gì đó nữa. Chỉ hỏi nàng có nhớ nàng bao nhiêu tuổi, nghe nàng trả lời là 10(*) tuổi thì cũng không hỏi gì thêm.

Rồi Dương Nhất Sinh kéo Thiên Tuyết ngồi xuống bên cạnh mình, làm động tác ngồi thiền người ta hay làm giống trong phim kiếm hiệp, bắt đầu chậm rãi giải thích

(*) Trong nguyên tác thì Vương Thiên Tuyết chết lúc khoảng tầm 16, 17 tuổi, đó là sau nhiều lần muốn giết nữ chính trong chuyện. Chứ ai lại giết luôn người đã hầu hạ mình từ lâu chỉ vì động chạm đến người mình yêu.

Còn lúc Thiên Tuyết - nữ chính của chúng ta xuyên vào thì lúc đó là Vương Thiên Tuyết kia định cảnh cáo đến Nam Cung Lạc Lạc đừng đến gần người nàng thích, lúc đó nàng ấy chỉ tầm 10 tuổi nên mới bộp chộp và thể hiện ra như vậy.

Lần ấy trong nguyên tác cx thay đổi vị trí của Vương Thiên Tuyết trong lòng người nàng thích, thế nên mới bị thương nặng, do mỗi nữ nào đó xuyên qua nên mới có thay đổi là Thiên Tuyết thật thẳng thắn luôn đó.

Nếu thấy khó hiểu thì các nàng đợi bao giờ chuyện hoàn sẽ có ngoại truyện, các nàng sẽ hiểu rõ hơn nha, giờ thì cứ chấp nhận Thiên Tuyết 10 tuổi

Chương 7: Chap 4 : Bắt Đầu Học Võ Công Và Y Thuật (3)

Chap 4 : Bắt đầu học võ công và y thuật (3)

... ..

Rồi Dương Nhất Sinh kéo Thiên Tuyết ngồi xuống bên cạnh mình, làm động tác ngồi thiền người ta hay làm giống trong phim kiếm hiệp, bắt đầu chậm rãi giải thích :

- Tuyết nha đầu, ngươi ngồi xuống giống như ta rồi hãy nhắm mắt lại, cảm thụ một lượng khí có trong cơ thể ngươi, dưới đan điền đó. Đây chính là nội lực mà ngươi đã có từ trước. Nhưng lần này ngươi sẽ không để nguồn nội lực đó dưới đan điền, Dương Nhất Chân Công là dùng ý thức của ngươi di chuyển nội lực từ mạch....bla.....bla.....

Thiên Tuyết vừa nghe sư phụ mình hướng dẫn vừa làm theo, quái lạ, sư phụ nói chỉ Dương Nhất gì đó mới dùng nội lực như nàng thường thấy ở hiện đại, vậy cái thế giới này sử dụng nội lực khác à ? Thôi kệ, sư phụ chắc chắn không hại mình mà cách sử dụng nội lực như thế này nàng cũng nghe nhiều hơn, có uy tín. Nếu như nàng luyện theo cách của thế giới này thì không biết chừng lúc đang luyện liền luyện thành đến miền Tây Thiên cực lạc luôn mất (nghĩa là die đó), không cản trở về nữa chứ.

Quyết định xong rồi Thiên Tuyết cũng vứt mọi chuyện ra sau đầu, tập trung làm theo lời Dương Nhất Sinh. Nàng cũng không phải ngốc từ, dù nàng suốt ngày hi hi ha ha chỉ ham ăn ham ngủ, thích ngắm mỹ nam nhưng nàng cũng hiểu, muốn sinh tồn trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này thì phải biến cường, dù ở đâu thì vẫn như nhau thôi!

Nhưng trên cái thế giới này nàng còn có 2 vị sư phụ mà nàng gặp được từ khi xuyên đến - nghĩ đến đây thì cả người Thiên Tuyết như có dòng nước ấm chảy qua.

Cảm xúc đang dâng trào thì một tiếng nói cắt ngang phá hết cảm xúc của cô nàng nào đó :

- Nha đầu, thất thần cái gì, cố gắng tập trung cho ta. Nếu ngươi bị tẩu hỏa nhập ma thì Dương Công Nhất Chỉ của ta không có tác dụng được đâu, uống công ta truyền dạy cho ngươi." Dương Nhất Sinh ngoài nóng trong lạnh kêu ca Thiên Tuyết.

- Hừ, sư phụ, sao người không dạy con võ thuật mà đi bắt người ta ngồi ở đây luyện nội lực. Con nghi ngờ khả năng võ công của sư phụ a.... - Thiên Tuyết trêu tức nhìn mỗ sư phụ nào đó mặt đang đen dần như đất nòi. Đang yên đang lành tự dưng phá hết cảm xúc của người ta, dù là sư phụ nhưng Thiên Tuyết nàng cũng không phải dạng vừa đâu. =)))) (Mèo: câu này nghe cho nó bá đạo ^^)

- Ngươi... Được rồi, muốn xem khả năng của ta ? Xem đây ! – Dương Nhất Sinh đen mặt rồi âm hiểm cười, nhảy vọt lên định bắt nha đầu không biết nghe lời nào đó.

- Sư phụ....thách ngươi bắt được ta ! - Thiên Tuyết tránh được 1 chưởng còn không quên quay đầu làm mặt quỷ với mỗ sư phụ nào đó.

- Ngươi....Được lắm, thử chạy đi....! – Dương Nhất Sinh tức giận rồi chạy đuổi theo bóng dáng mỗ nữ nào đang vừa chạy vừa làm mặt quỷ với ông.

Trên khoảng đồi rộng, có 2 bóng dáng một lớn 1 nhỏ đuổi nhau, rộn ràng tiếng cười và tiếng ai đó tức giận. (Mèo : viết đến đoạn này mà ta thấy kiểu như phim Hàn á)

Trưa, ánh nắng chói chang chiếu xuống 1 căn nhà bình thường đến không thể bình thường hơn. Trước nhà có một khu vườn rộng, có một lão nhân áo xám đang cặm cụi bên vườn thảo dược. Đó chính là Bạch Thiên Vân, cao thủ y độc song tuyệt vang danh giang hồ, 1 trong Tuyệt Thánh mà người nghe người sợ, nhưng cũng là nạn nhân hứng chịu sự vô si và phúc hắc kinh người của ai đó sau này.

Bỗng có một tiếng nói "Sư phụ " lanh lảnh vang lên làm Bạch Thiên Vân giật mình quay đầu lại. Đập vào mắt là một tiểu oa nhi hoàng tâm 9, 10 tuổi với khuôn mặt khả ái đang chạy đến, phía sau là một lão nhân với bộ quần áo phải gọi là chỉ hơn chứ không kém cái bang, chỗ rách chỗ lành, chỗ rách thì được vá vài lờ loét màu sắc, còn chỗ lành thì không nhăn nhúm thì cũng bị xước. Đó không phải ai khác, chính là Thiên Tuyết và sư phụ của nàng – Dương Nhất Sinh sau buổi sáng luyện võ ‘chơi nhiều hơn học’ của 2 vị sư phụ và đồ đệ.

Thiên Tuyết chạy đến gần chỗ Bạch Thiên Vân, cười thật khả ái, nói :

- Sư phụ, con về rồi. Con đói lắm a, có gì ăn chưa sư phụ ?

Nghe đến đó thì Bạch Thiên Vân giật mình, đứng phắt dậy rồi xấu hổ nói :

- A, ta quên mất. Xin lỗi nha đầu, trước kia ta với lão già này thường ăn bỏ bữa, lúc nào đói thì lấy quả để ăn lót dạ, thế nên ta cũng theo thói thường. Vậy nên ta cũng quên làm thức ăn, mà ta cx không biết nấu ăn a.

- Sư phụ ?! Vậy bây giờ ai nấu cho con ăn đây, con đói a. – Thiên Tuyết tức giận kêu lên. Lão thiên a, nằng từ lúc xuyên qua đến giờ chưa bao giờ được ăn đầy đủ a, hôm trước thì nằng nấu ăn nhưng vì mệt quá mà chẳng cảm nhận được vị gì, bây giờ còn không có com, với người thờ phụng phượng châm “Ăn là đại sự, ngủ cũng là đại sự, ngắm soái ca càng là đại sự” như nằng thì biết sống sao a.

Bạch Thiên Vân nghe Thiên Tuyết kêu lên thì xấu hổ cúi đầu, lão cũng không phải cố ý. Tại vì có thói quen ăn không đúng giờ, với cả lão cũng không biết chăm sóc trẻ nhỏ nên cũng không nghĩ nhiều a. Rồi Bạch Thiên Vân nhìn sang chỗ Dương Nhất Sinh thì lão chỉ thấy một khoảng trống không, chỉ còn đồng chí ếch kêu ồm ộp dưới đất.

(Ếch : Ồm ộp lão kia chạy đi lâu rồi, nguoi cũng đừng nhìn ta, ta biết ta đẹp trai nhưng không cần phải sùng bái như vậy đâu. Bạch Thiên Vân :...*phụt máu bất tỉnh nhân sự*...)

Thấy biểu tình của sư phụ mình và vị sư phụ nào đó chạy mất tiêu, Thiên Tuyết kéo xuống 3 vạch hắc tuyến, rồi nằng thờ dài, nói :

- Aizz...Được rồi, sư phụ, để con đi nấu cho, người cũng rửa tay rồi ngồi đợi đi, con sẽ làm nhanh thôi.

- Thật hả nha đầu ? Vậy cảm ơn nguoi. – Bạch Thiên Vân nghe thấy như kiểu gặp được phao cứu sinh khi mình bị chết đuối, rồi lại xấu hổ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của đồ đệ mình chui vào trong bếp, sử dụng chiều cao khiêm tốn của mình với cái này lấy cái kia. Hazz...cũng tại lão cũng không biết cái gì về chuyện bếp núc nha, đến cả phân biệt đường với muối lão còn nhầm thì nấu kiểu gì. Thôi thì đành ủy khuất tiểu đồ đệ rồi.

Khi Thiên Tuyết nấu xong com, được nhị vị sư phụ của mình nhìn bản thân như thứ quý hiếm thì mỡ nữ của chúng ta thấy lạnh lạnh sống lưng. Rồi cùng hai lão nhân lần đi lộn lại hỏi về thân thể của nằng làm Thiên Tuyết thề là sau này khi con của nằng sinh ra thì phải chuẩn bị cho nó cái giấy khai sinh, có ai hỏi còn có thể trả lời, ai như nằng, chỉ biết mỗi tên họ, tuổi của cái thân thể này, méo nào lại có thêm cái Vân gia gì đó nữa chứ ?!

Thiên Tuyết chớp mắt chưa được bao lâu thì lại có tiếng người đập cửa bay vào rất quen thuộc, nằng cũng không quay đầu lại, vùi mình vào chần bồng, đi đánh bài tiếp với Chu công lão đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chap 4 : Bắt Đầu Học Võ Công Và Y Thuật (4)

Chap 4 : Bắt đầu học võ công và y thuật (4)

Thiên Tuyết chớp mắt chưa được bao lâu thì lại có tiếng người đập cửa bay vào rất quen thuộc, nằng cũng không quay đầu lại, vùi mình vào chần bồng, đi đánh bài với Chu công lão đầu.

Bạch Thiên Vân vừa đập cửa vào thì liền lo lắng tiểu đồ đệ của mình tức giận, thì đập vào mắt là bóng dáng nhỏ bé chỉ động một tí rồi lại ngủ tiếp làm lão rơi 3 vạch hắc tuyến, nguoi có cần ngủ say như vậy không ? Rồi một màn gà bay chó sủa kéo nhau dậy xuất hiện...

Thiên Tuyết vừa chậm chạp đi vừa ngáp, oáp, nằng buồn ngủ a, mà sao sư phụ lại kéo nằng vô nơi đâu mà mùi thảo dược nồng đậm như vậy nhỉ ?

Bạch Thiên Vân kéo Thiên Tuyết vào một căn phòng rồi bắt đầu quá trình dạy học cho nữ chính của chúng ta. Và đương nhiên là cảnh sư phụ rượt đuổi đồ đệ là không thể thiếu rồi. Nhưng buổi học hôm nay mỡ nữ của chúng ta không về tay không đâu a.

Sau khi Bạch Thiên Vân xác định là mình không thể trừng phạt được đồ đệ này là do tên Dương Nhất Sinh kia sáng hôm nay đã dạy Thiên Tuyết kinh công và nội lực thì con giận của lão đã không cánh mà bay sang người Dương Nhất Sinh.

Cộng thêm việc trưa nay hần chạy mất tiêu khi lão cầu cứu thì Bạch Thiên Vân đã thề là nếu không trừng phạt Dương lão đầu thì tên lão sẽ viết ngược lại. Nghĩ xong rồi Bạch Thiên Vân đứng lại, hít một hơi rồi thần bí nói :

- Nha đầu, không chơi với nguoi nữa. Nhưng nguoi hãy nghe ta nói, nguoi có muốn trừng trị lão ngoan đồng kia không ?

Thiên Tuyết nghe thấy thế thì quả nhiên dừng lại, quay đầu, cười khả ái nhìn Bạch sư phụ của mình, không ngờ sư phụ của mình cũng phúc hắc như vậy a.

Mỡ nữ của chúng ta là ai, là một con người sói đội lốt cừu, đệ nhất phúc hắc vô sỉ, nếu có cơ hội chinh người thì sao không làm? Mà Dương sư phụ cũng từng đắc tội với nằng a, quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, mà bây giờ là thời cơ tốt nhất, đúng là ông trời cũng giúp nằng mà. Vậy là một kế hoạch cực kỳ cực kỳ đen tối được tạo ra, làm Dương Nhất Sinh đang nhàn nhã ngồi trên cây cũng đánh một cái hắt xì rồi ngã phịch xuống đất, mất trái gật vài cái, khó hiểu nói :

- Ai u, sao tự đứng lại ngã thế này. Sao mình cứ có cảm giác bị tính kế nhỉ?

Vậy là cuộc sống của nhị vị sư phụ và tiểu đồ đệ phúc hắc có lẽ sẽ rất phong phú đây....

Đoạn trích ngắn chương sau :

... ..

Thiên Tuyết không thèm nhìn đến thiếu niên đó mà thất thần nhìn ra ngoài, nàng đã ở trên núi được gần 5 năm rồi, vậy mà vẫn chưa được đi ra ngoài xem cuộc sống ở cổ đại như thế nào.

Ai như cái tên sư đệ kia, hần được hai lão già kia cho ra ngoài, chạy chạy nhảy nhảy ở ngoài đó, còn nàng thì vẫn lủi thủi một mình trong này. Không,không được ! Nàng cũng phải ra ngoài thăm thú, đi hội vào ngày lễ, xem xuân cung đồ 3D trong hoàng cung, nàng cũng phải đi ngắm mỹ nam cổ đại, nếu không thì xuyên đến đây thật là uổng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chap 6 (1)

Buổi sáng, bầu trời trong xanh, mây trôi bồng bềnh, không khí mát lạnh, gió thổi hiu hiu, chim hót líu lo,Khụ khụ.Lạc đề rồi. Trong một khu vườn tươi tốt với những bông hoa đua nhau khoe sắc còn mang chút sương sớm của buổi sáng, có một bóng dáng màu trắng đang ngồi trên một chiếc xích đu dưới một cây cổ thụ cao lớn.

Đó là một thiếu nữ tầm 15, 16 tuổi, khuôn mặt thiếu nữ trắng nõn với từng chi tiết như được gọt đẽo rất cẩn thận. Đôi mắt phượng ngập nước, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi hồng đào mọng nước làm người khác chỉ muốn cắn thử. Thân hình thiếu nữ hơi nhỏ với một kiện trang phục trắng thuần đầy giản dị nhưng không những không làm lu mờ mà còn tăng thêm cho thiếu nữ ấy thêm một phần mỏng manh, không nhiễm bụi trần. Đường cong cơ thể cùng làn da bạch ngọc như ẩn như hiện sau lớp quần áo trắng thuần.

Thiên Tuyết vừa đẩy chân vừa cầm quả táo trong tay mình lên rồi cắn “tộp” một tiếng hơi thô lỗ, phá hoại hết khung cảnh như tiên vừa nãy. Không sai, thiếu nữ ấy chính là nữ chính của chúng ta – Thiên Tuyết.

Như không để ý đến việc phá hoại phong cảnh khí nãy của mình, Thiên Tuyết cắn miếng táo rồi thở dài một tiếng, rồi nàng lại cắn miếng táo, rồi lại thở dài, rồi cắn miếng táo, rồi lạiCả quá trình vừa rồi đều lọt vào mắt của 3 người vừa mới đến làm bọn họ đều rơi mảy vạch hắc tuyến. Cuối cùng, một trong số 3 người đi lên, ho khụ khụ vài cái rồi lên tiếng :

- Nha đầu, ngươi đang làm cái gì vậy ?

Nghe thấy tiếng nói, Thiên Tuyết quay đầu nhìn người phát ra tiếng nói và hai người còn lại, ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ, sao các người lại ở đây ? Cả tiểu Mặc Mặc nữa, so ngươi lại rảnh rồi đến chỗ này của ta vậy ?

Đúng vậy, người được gọi là sư phụ kia chính là Dương Nhất Sinh và Bạch Thiên Vân. Còn người được gọi là tiểu Mặc Mặc kia chính là Ngôn Tử Mặc – một trong dàn hậu cung của nữ chính, là thiếu chủ của Ngôn Mặc Sơn trang – sơn trang nổi tiếng giang hồ.

Nhưng làm Thiên Tuyết nhớ được hần là vì lúc nữ chính đưa hần vào dàn hậu cung thì hần mới chỉ 15 trong khi nữ chính đã gần 18, chẳng lẽ nữ chính có khẩu vị quá nặng, mọi lứa tuổi già trẻ lớn bé đều ăn được hết ? Như thế thì cũng quá biến thái đi – Thiên Tuyết cảm khái cho số phận của những nam chủ, chẳng lẽ họ không biết nữ nhân của mình nết hăng nào cũng ăn như vậy sao, chắc chắn....

Quay trở lại hiện tại, thiếu niên. .nhảm. .Ngôn Tử Mặc nghe thấy tiếng tiểu Mặc Mặc liền nổi da gà, liền theo đó là 1 bóng dáng đột nhiên đứng ở trước mặt Thiên Tuyết.

Đứng trước mặt Thiên Tuyết là một đứa trẻ tầm 10 tuổi nhưng vẻ mặt lại mang một nét trầm ổn không nên có. Khuôn mặt như được gọt đũa từ ngọc, từng góc cạnh như đã đạt đến sự hoàn mỹ. Đôi mắt mang 1 màu tím khác biệt đầy bí ẩn, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi bạc tái nhợt. Khuôn mặt hần không biểu cảm với khí chất lạnh lùng làm người khác kính sợ không dám lại gần.

Nhưng khi nhìn đến Thiên Tuyết thì khuôn mặt hần lại như hòa hoãn hẳn đi, khí chất lạnh lùng cũng biến mất, trong đôi mắt còn hiện lên sự ỷ lại và thân thiết như máu mủ, biểu cảm như vậy mới phù hợp với tuổi của hần.

Ngôn Từ Mặc ngây thơ nhìn Thiên Tuyết, khuôn mặt ngơ ngác như con chó lác ==)), trực tiếp cho qua sự hiện diện của 2 vị sư phụ, hỏi Thiên Tuyết :

- Nương, người sao lại ngồi ở đây ? Mặc Mặc đến tìm nương không phải tốt sao ? Chẳng lẽ nương không thích Mặc Mặc ?

Nghe hẳn nói mà Thiên Tuyết ghen hòng nhìn trân trối, người còn ngây thơ như thế được ?! Người còn có thể gọi ta là nương hay sao ?

Chuyện là cách đây mấy năm trước, tại vì ở trên núi không có việc gì chơi nên mỗi nữ của chúng ta rảnh rỗi sinh nông nổi trốn khỏi núi. Phần khởi chưa được bao lâu thì nàng liền gặp một đám người áo đen đang vây bắt lấy một nhóm người, được bảo hộ sâu bên trong là một hài tử tầm 4, 5 tuổi.

Thiên Tuyết nàng là sâu gạo, cũng lười để ý, càng không muốn có rắc rối, nhưng mà tính hóng chuyện luôn có thừa, vậy là nàng trực tiếp đi qua hàng bán điểm tâm, mua chút hoa quế rồi nhảy lên cây, xem nhóm người đó đánh nhau. Xem lại đi, người cô đại đánh nhau, chắc chắn phải kiểu cát bay vù vù, đồ vật tan hoang, người người bị thương như phim kiếm hiệp rồi.

Ày, không xem cũng thật là phí đi. Vậy là mỗi nữ nào đó ngồi trên cây, hồi hộp nhìn xuống dưới như chính mình là người trong cuộc, hưng phấn nhìn hai nhóm người đó đang nghiêm túc nhìn nhau. Rồi một người trong nhóm áo đen không kiềm chế được, đi lên, vậy là cả đám xông lên. Thiên Tuyết càng hứng trí, không nhận được mà gào to :

- Oa, cổ lên cổ lên, áo đen kia người đánh nhằm chỗ rồi, à áo xám kia người cẩn thận. ...Đánh sai rồi kia, chết chưa ! Đánh đi, đánh tiếp đi, nhanh lên.!!!

Thiên Tuyết hăng say gào lên đúng chuẩn cổ động viên cuồng nhiệt, làm đám người đang đánh nhau khóe miệng ai cũng co rút, người ta đang đánh nhau mà sao người có thể ở đây gào hét như vậy sao. (Mèo : Bảo vệ, bảo vệ, ta phát hiện một trường hợp cổ động viên quá khích. ...!) Vậy là bảo vệ đại nhân xuất hiện. Nhóm người đang đánh nhau thì bị một tiếng nói non nớt vang lên làm đình chỉ mọi việc :.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Dừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chap 6 (2)

.....Vậy là bảo vệ đại nhân xuất hiện, nhóm người đang đánh nhau thì bị một tiếng nói non nớt vang lên làm đình chỉ mọi việc :

- Các người, dừng tay.

Mọi người đang đánh nhau dừng tay thật, khó hiểu nhìn đến người phát ra âm thanh, đó chính là bé trai được bảo hộ khi nãy. Thiên Tuyết đang hăng thì bị tiếng nói dừng tay làm trận chiến dừng làm nàng như bị tạt một gáo nước lạnh. Nàng khó chịu bĩu môi rồi chỉ vào mặt bé trai đó, nói :

- Tiểu hài tử, người đứng sang một bên đi. Đang đánh nhau mà sao phải dừng làm gì ? Các người tiếp tục đi, nhanh lên nhanh lên. ...!

Đôi mắt bé trai xẹt qua một tia hứng thú rồi giọng nói non nớt vang lên làm mỗi nữ nào đó cứng đờ người :

- Nương, sao người lại bỏ hài nhi ở đây. Hài nhi đã tìm người mấy năm qua, bây giờ gặp lại, người lạ có thể vô cảm nhìn hài nhi bị bắt cóc, sao người có thể ?

- Này, tiểu tử, ta đâu có phải. ...- Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết nhũn mày định phản kháng.

Nhưng đột nhiên bé trai đó thay đổi khuôn mặt không biểu cảm bằng một khuôn mặt đáng thương cực kỳ đáng yêu, đầy ủy khuất nói :

- Nương, người có thích ta không ?

Từ lúc bé trai thay đổi khuôn mặt thì con sâu hám mỹ nam trong người Thiên Tuyết xuất hiện, làm nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bé đầy si mê. Ngơ ngác đi đến chỗ bé rồi gật gật đầu. Rồi bé trai đó lại hỏi tiếp :

- Vậy người có chấp nhận ta không ?

- Ừm...um— Thiên Tuyết ngây ngơ gật đầu

- Vậy nương, người là nương của ta phải không ? — Bé trai vẫn làm bộ đáng thương nhưng trong mắt còn lóe sáng một tia狡 hoạt.

Nhưng khổ thân cho nữ chính của chúng ta, bây giờ Thiên Tuyết nàng đang chìm trong mỹ nam kế, sao có thể thấy được mình đang bị tính kế. Vậy là nàng cười ngây thơ gật gật đầu, không biết tình cảnh thâm sâu của nàng sau này.

Sau khi đạt được mục đích, bé trai cười đắc ý rồi kêu lên làm Thiên Tuyết thanh tỉnh “Nurong, vậy là người có phải sẽ cứu ta không?”

Nghe đến đó thì những hắc y nhân đang cảnh giác nhìn đám người đối diện lập tức nhìn sang Thiên Tuyết đầy sát khí. Nhận thấy sát khí, nàng tỉnh lại rồi nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, tức giận nhìn chăm vào bé trai đó, nói không lên lời “Ngươi...”

A a a, sao nàng lại bị trúng mỷ nam kẻ rồi, tại sao a?! – Thiên Tuyết lệ nóng trên mặt, tự đau khổ cho cái tính hám trai của mình.

Nghe thấy Thiên Tuyết giống như nhận mình là mẫu thân của hài tử mình đang truy đuổi, một hắc y nhân hình như là thủ lĩnh của nhóm hắc y nhân đó cười lạnh, trong giọng nói ẩn hiện sát khí:

- Nếu ngươi là mẫu thân của hắn thì hai người các ngươi, tất cả đều phải chết!

Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết nhũn mảy, nghĩ nghĩ rồi làm bộ giảng hòa nói:

- Các vị đại ca à, các ngươi có thể để tiểu nữ đi được không? Và lại tiểu nữ chắc chắn không phải mình không phải là mẫu thân của tiểu tử này đâu. Tiểu nữ chỉ là người qua đường, có não nhiệt thì ghé vô xem thôi mà.

- Đừng nhiều lời, các người đều phải chết! - Thủ lĩnh nhóm áo đen lạnh lùng nói. Trừ cô phải trừ tận gốc, dù đó ó là người vô tội đi chăng nữa, nếu đã nhìn thấy việc này thì không ai biết được điều gì cả. Và đó cũng chính là đạo lý mà mỗi sát thủ như hắn đều hiểu được. Vì vậy mà người trước mắt này không thể tha.

Thiên Tuyết nghe đến đây thì bắt đầu nóng nảy, tức giận nhìn chăm chăm vào bé trai gần đó. Cho ta lau! Sao số nàng khổ vậy, nàng chỉ là muốn hóng chút chuyện hay, làm thế nào mà lại dính luôn vô cái chuyện giang hồ bắt cóc, chém giết này nọ vậy?!

Tất cả, tất cả là tại tên xú tiểu tử kia, chính hắn là chủ mưu kéo nàng vào chuyện này – Thiên Tuyết vừa nghĩ vừa tức giận nhìn bé trai đó.

Bỗng Thiên Tuyết nghĩ ra điều gì đó rồi cười âm hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 6 (3)

Thiên Tuyết nghe đến đây thì bắt đầu nóng nảy, tức giận nhìn chăm chăm vào bé trai gần đó. Cho ta lau! Sao số nàng khổ vậy, nàng chỉ là muốn hóng chút chuyện hay, làm thế nào mà lại dính luôn vô cái chuyện giang hồ bắt cóc, chém giết này nọ vậy?!

Tất cả, tất cả là tại tên xú tiểu tử kia, chính hắn là chủ mưu kéo nàng vào chuyện này – Thiên Tuyết vừa nghĩ vừa tức giận nhìn bé trai đó.

Hầy, thôi thì cái mạng vẫn quan trọng hơn, còn sống thì mới có thể ăn ngon mặc đẹp, chứ lúc chết rồi thì ăn kiểu gì nữa, chắc chỉ uống canh Mạnh Bà trừ bữa thôi à - Thiên Tuyết vượt cảm suy nghĩ, bộ dáng trầm ngâm làm nhóm áo đen càng thêm cảnh giác. Cuối cùng, mỗ nữ của chúng ta quyết định, 36 kế, chạy là thượng sách. Rồi nàng vận nội lực, tay vừa thò vào vạt áo như định lấy gì đó vừa thần bí nói mà không nhìn thấy bóng dáng bé trai khi nãy đã biến mất:

- Thôi được rồi, nếu các vị đại ca, đặc biệt là đại ca trướng thối (thủ lĩnh nhóm sát thủ áo đen đó) đã quyết tâm như vậy, thì ta phải động thôi.Hỏa mù..i nhảm. . .Đương Tà độc, lên nào!

Rồi một hồi khói vung lên làm mọi người che mặt lại. Nhân cơ hội đó, Thiên Tuyết chuẩn bị dùng khinh công chạy đi. Trước khi đi, mỗ nữ của chúng ta còn không quên cười thật vui vẻ, nhưng lại không biết cũng có một bóng dáng nho nhỏ bám lên người nàng rồi, quay đầu lại nói:

- Các vị đại ca, các ngươi ở lại vui vẻ. Đừng tìm ta, nhưng nếu hăm mộ ta quá mà muốn tìm thì ta tên là Vương Thị Long Lanh Lóng Lanh Mong Manh Sáng Chối Độc Cô Còn Thích Cầu Bại, nhớ nha, tên ta đó!

Rồi Thiên Tuyết bay vút đi trong sự ngỡ ngàng đến bàng hoàng, bàng hoàng đến phủ phàng của tất cả mọi người, đặc biệt là thủ lĩnh nhóm sát thủ áo đen. Một giây.....hai giây.....ba giây..... “A, thiếu chủ bị mang đi rồi!” Diễn viên quần chúng đóng vai cận vệ A lên tiếng. “Chết tiệt, nhiệm vụ của chúng ta thất bại con mẹ nó rồi!” Sát thủ nóng nảy B lên tiếng chửi. ...

“He he....Cho các ngươi không lên được trong vòng 1 tháng, dám uy hiếp bản cô nương, làm bản cô nương phải trở về. Đáng đời!” Thiên Tuyết vừa dùng khinh công bay về núi vừa tự vui vẻ nói.

“Loại độc mà ngươi vừa hạ là gì vậy ? Sao ta chưa nghe thấy bao giờ ?” Bỗng có một tiếng nói phát ra.

“Ừm, đương nhiên là ngươi không biết rồi, chính ta đã. ...Khoan ! Ai nói ?” Thiên Tuyết theo phản xạ trả lời, may là cô nàng cũng không quá ngốc, còn biết giật mình phát hiện ra có điều kỳ lạ.

“Hừ..ngươi bây giờ mới phản ứng !” Tiếng nói non nớt của Ngôn Từ Mặc vang lên. Đúng vậy, từ lúc nữ nhân khác người này chuẩn bị chạy đi, bé đã phát hiện ra, lặng lẽ đi ra phía sau bám vào nàng. Bé có cảm giác là chơi với nữ nhân này rất vui a, không như mấy nữ nhân kia, suốt ngày bám lấy bé. Mà lâu rồi bé còn không được ra ngoài, đi một chuyến cũng không sao cả.

“Ngươi...xú tiểu tử, sao ngươi từ lúc nào đã bám vào người ta vậy ?” Thiên Tuyết kinh ngạc lên tiếng, tiểu tử này từ lúc nào mà...Không quan trọng điều đó, quan trọng là hắn là người mà đám hắc y kia truy đuổi, nếu hắn bám theo nàng thì chẳng phải đám hắc y kia sẽ bám theo nàng hay sao ? Không được, phải trả hắn về, gây rắc rối thì nàng không ngại nhưng có phiền phức thì nàng xin tránh xa. Nghĩ rồi Thiên Tuyết lên tiếng :

- Tiểu tử, ta sẽ không truy cứu việc ngươi tự tiện động vào tỷ. Bây giờ nói cho tỷ biết, nhà ngươi đâu, tỷ có lòng tốt đưa ngươi về ?!

- Ta không muốn, ta muốn đi cùng ngươi. Ngôn Từ Mặc hất cằm nói.

- Cái gì ?! Không được, ngươi có nhiều phiền phức, không cho ! Thiên Tuyết ngạc nhiên rồi cứng rắn cự tuyệt.

- Hừc..nhưng ta chỉ muốn đi ra ngoài một chuyến thôi mà...hừc...- Ngôn Từ Mặc thay đổi sắc mặt, đầy ủy khuất chộc người thương tiếc nói.

- Ồ...a...ta ta...ngươi đừng khóc.- Thiên Tuyết lúng túng lên tiếng. Nàng chưa bao giờ dỗ trẻ con a.

- Không, ta không chịu, ta muốn đi chơi !

- A...Thôi được rồi, ta đưa ngươi đến nơi của ta, nhưng chỉ một lần thôi đó. – Thiên Tuyết bắt lực rồi. Nếu ai là bạn của nàng đều biết, điểm yếu trí mạng của nàng là nước mắt, mà nước mắt của tiểu đáng yêu này thì nàng càng không có sức miễn dịch a. Thôi thì chiều tiểu tử này một lần, dù sao tiểu tử này cũng suýt bị bắt cóc, mất tích mấy hôm cũng là chuyện bình thường. Mà nàng cũng muốn dạy dỗ tiểu tử này một chút, không nên kéo người vô tội chịu trận cùng mình a.

- Tốt, ngươi biết nghe lời. Gia sẽ thưởng cho ngươi. – Ngôn Từ Mặc lại trở về dáng vẻ cũ làm cho Thiên Tuyết lại phần nộ rồi.

Vậy là một hồi cãi nhau chim bay quạ kêu xuất hiện liên miên a....

Thiên Tuyết vừa nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt Ngôn Từ Mặc đến lúc đưa hắn về nơi nàng ở. Nàng hỏi hận rồi, hừc, tiểu tử kia bảo đi một chuyến, mà một chuyến của nó là cả mấy năm trời. Cả quãng thời gian đó nhị vị sư phụ của nàng chỉ dính lấy nó, vớt nàng qua một bên. Phải đến khi phụ mẫu của tiểu tử kia đến thì mới quyền luyến trả về, mới quay lại quan tâm đến nàng a.

Nàng tức, đứng, nàng tức, tự đóng cửa bế quan luyện y độc, võ công, không thêm chơi với ai. Lúc đó thì nhị vị sư phụ mới hỏi hận a, mà lạ là tiểu tử kia lại quay trở lại, còn dính lấy nàng không buông, cứ gọi nương mãi à. Sửa mãi không được, vậy liền kệ nó đi, nhưng mà nhìn mặt tiểu tử kia thật soái nha, vậy là nàng vớt hết thành kiến rồi, còn luôn kêu tiểu Mặc Mặc nữa. Nhiều lúc cũng thấy Thiên Tuyết nàng không có tiết tháo a. (Mèo : Bây giờ mới biết !)

- Nương, người đang nghĩ gì vậy ? – Tiếng nói của Ngôn Từ Mặc vang lên kéo thần trí của Thiên Tuyết quay lại.

Nàng không thèm nhìn đến Ngôn Từ Mặc mà thất thần nhìn ra ngoài. Nàng đã ở trên núi được gần 5 năm rồi, vậy mà vẫn chưa được đi ra ngoài xem cuộc sống ở cổ đại như thế nào. Ai như tiểu tử kia, hắn được hai lão già kia cho ra ngoài, chạy chạy nhảy nhảy ở ngoài đó, còn nàng thì vẫn lủi thủi một mình trong này.

Không....không được ! Nàng cũng phải ra ngoài thăm thú, đi hội vào ngày lễ, xem xuân cung đồ sống trong hoàng cung, nàng cũng phải đi ngắm mỹ nam cổ đại, nếu không thì xuyên đến đây thật là uổng...

Nghĩ rồi Thiên Tuyết đứng phắt dậy, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Ngôn Từ Mặc làm hắn lạnh sống lưng. Khả khả, nếu muốn đi ra ngoài thì sao ta không lợi dụng tiểu Mặc Mặc chứ nhỉ ?- Mồ nữ nào đó bí ời cười trong lòng.

Vậy là nữ chính của chúng ta đột nhiên cười ngọt ngào, giọng nói như rót mật vào tai

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chap 6 (4)

Tác giả : Mèo

Beta : Mèo + Mẫu Tử Song Linh

... Vậy là nữ chính của chúng ta đột nhiên cười ngọt ngào, giọng nói như rót mật vào tai :

- Tiểu Mặc Mặc à, hình như con là thiếu chủ của cái Ngọc Ngọc son trang gì đó phải không ?

Nghe đến đó thì Ngôn Tử Mặc nhếch miệng, ánh mắt lóe sáng nhưng vẫn giả bộ ngây thơ trả lời :

- Ừm, đúng vậy a. Có chuyện gì sao ?

- Nếu vậy thì con hẳn đi rất nhiều nơi rồi phải không ? - Thiên Tuyết không trả lời ngay mà lại hỏi tiếp.

Trong nguyên tác thì cái tên xú tiểu tử này được đi rất nhiều nơi, biết được rất nhiều kiến thức, còn rất hiểu rõ mấy danh lam thắng cảnh nữa. Vì vậy mà hẳn mới lấy khả năng này lôi kéo nữ chủ đi cùng mình đến mấy nơi như vậy. Mà nữ chủ này rất thích cảnh đẹp, thế nên luôn vui vẻ theo hẳn, làm cho đám nam nhân kia ghen tỵ a. Chắc, mà bây giờ hẳn đang đứng trước mặt mình, còn gọi tiếng "huơng" với mình, nếu không lợi dụng hẳn thì nàng chắc đã bị ngốc ở nơi này mất rồi.

- *gật gật đầu*

- Tốt, vậy tiểu Mặc à, nương có thể đi cùng người ra ngoài không ? Ta muốn ngốc đến chết rồi ?! - Thiên Tuyết nhỏ nhẹ hỏi nhưng trong lòng thì đã muốn cười rồi.

- Nhưng nương, chẳng phải người nên hỏi sư phụ mới đúng chứ ? - Ngôn Tử Mặc giả ngây thơ hỏi lại. Từ lúc nghe nàng hỏi hẳn thì hẳn đã đoán được tám chín phần rồi, nhưng muốn tính kế hẳn thì phải xem nàng làm như thế nào đã.

- Ừm, nhưng ta sợ hai người kia không đồng ý a, con giúp ta nói hộ nhé ? - Chẳng phải hẳn rất được hai lão nhân người đó rất yêu thích hay sao, vậy thì bảo hẳn đi xin hộ, cái này hẳn rồi a.

Nhìn Thiên Tuyết dùng ánh mắt đáng thương như mèo con nhìn mình mà da đầu Ngôn Tử Mặc run lên. Được rồi, là hẳn không thể mạnh mẽ trước dáng vẻ này của nàng a, đó là người hẳn yêu quý nhất, nương kiêm tỷ tỷ của hẳn đấy.

Nghĩ rồi Ngôn Tử Mặc gật đầu trước sự mong đợi của Thiên Tuyết rồi nói :

- Được rồi, con sẽ nói giúp người.

(Nhị vị sư phụ bị lãng quên ngay từ đầu : Các người có thấy chúng ta không vậy ? Các người còn có thể đứng trước mặt chúng ta nói chuyện như không có người ư?)

Cuối cùng Dương Nhất Sinh không nhìn được mà kêu lên làm cho Thiên Tuyết và Ngôn Tử Mặc giật mình nhớ ra :

- Ê...Hai người các người, không thấy chúng ta ở ngay đây sao ?

- Ủa, sư phụ, hai người ở đây này giờ ? Sao con ko nhìn thấy ?! - Thiên Tuyết nghi hoặc hỏi mà quên luôn là câu đầu tiên mình nói ở chương sáu là hỏi Dương Nhất Sinh.

(Lời Mèo tác giả : Vậy là lại phát hiện thêm 1 tính của nữ chính của chúng ta : Đãng trí. *tung bông tung bông*)

- Người....- Dương Nhất Sinh không còn lời gì để nói.

- Khụ khụ....Dừng lại đi. Mà Thiên Tuyết, vừa nãy con có nói muốn đi ra ngoài cùng tiểu Mặc ? - Bạch Thiên Vân cắt ngang cuộc nói chuyện có thể bùng nổ thành chiến tranh, chuyển sang đề tài ra ngoài của Thiên Tuyết.

- Đúng vậy a sư phụ. Con ở trong núi cũng lâu rồi, con cũng muốn ra ngoài xem thử ra làm sao. - Thiên Tuyết không thèm để ý đến Dương Nhất Sinh, gật gù đầu rồi nói với Bạch Thiên Vân. Nàng muốn ra ngoài rồi a, ở đây chẳng khác nào cho nàng ăn chay a, không mỹ nam, không mỹ thực, nàng là không chịu được đâu.

Bạch Thiên Vân trầm ngâm rồi hỏi lại Thiên Tuyết :

- Con chắc chứ ? Ra ngoài kia rất khó để sống như ở đây a. - Một phần cũng là vì nàng nấu ăn rất ngon, cũng là sợ nàng lại nhớ đến truyện cũ, dù không biết trước khi hẳn cứu nàng thì nàng đã trải qua truyện gì nhưng lão chắc chắn nàng đã rất đau khổ a.

- Vâng ! Mà sư phụ người đừng lo, đi cùng con còn có tiểu Mặc Mặc mà, không có chuyện gì đâu ! - Thiên Tuyết trả lời chắc nịch rồi cười cười tránh cho hai vị sư phụ lo lắng. Nàng hiểu điều sư phụ lo lắng nhưng nàng ko phải Thiên Tuyết kia, mà nàng với cũng kết thù rồi, dám chào mừng nàng xuyên không bằng cách đó, lần này ra ngoài một phần cũng là để trả thù a.

- Nha đầu, con thực sự muốn ra ngoài ? Không đợi Bạch Thiên Vân nói thì Dương Nhất Sinh đã chen miệng vào hỏi, khuôn mặt nghiêm túc đến lạ.
- Vâng ạ, sư phụ à, hai người cho con ra ngoài đi, nhé ! - Thiên Tuyết trả lời rồi làm nũng làm hai mỡ sư phụ nào đó nổi da gà.
- Nhưng ta....- Hai vị sư phụ lại chuẩn bị nói thêm đề từ chối thì Ngôn Từ Mặc lên tiếng :
- Sư phụ, người cũng cho nương ra ngoài đi, con thấy sẽ không nguy hiểm nếu có con đi cùng đâu.

Dương Nhất Sinh trầm ngâm rồi sau 1 hồi trao đổi ánh mắt với Bạch Thiên Vân thì gật đầu đồng ý:

- Ừm...Được rồi, ta cho người ra ngoài, nhưng đừng có ham chơi quên hai lão già này đó.

Thiên Tuyết nghe sư phụ mình đáp ứng thì đã vui đến nở hoa rồi. Chưa kịp vui xong thì Bạch Thiên Vân lại tiếp lời :

- Nhưng nha đầu, người phải cẩn thận, võ công và y độc chúng ta dạy cho người cũng không phải để làm cảnh. Mà người cũng phải về thăm chúng ta hai năm một lần, cứ cách một năm chúng ta sẽ bề quan, vậy nên không cần đến thăm hàng năm đâu. Mà ta lo là người ra ngoài sẽ quên luôn chúng ta đây.

- Ừm, sư phụ, con nhớ rồi. Con sẽ về thăm sư phụ hai người mà, con mang cả tiểu Mặc nữa được chưa ? - Thiên Tuyết vui vẻ trả lời.

Nghe đến thế thì cả Bạch Thiên Vân và Dương Nhất Sinh đều nặng nề gật đầu. Nói sao thì tuổi trẻ mà, phải ra ngoài để lịch lãm, khám phá chứ không phải như ông già bọn họ. Nàng cần phải ra ngoài bay lượn trên bầu trời rộng lớn...

(Mèo : Có mà phá hoại thiên hạ thái bình á !)

Nói rồi Thiên Tuyết đi chuẩn bị mọi thứ để hôm sau ra ngoài, nàng rất háo hức rồi. Nàng cảm nhận được sư phụ hơi ko đồng ý, mà nàng cũng lưu luyến sư phụ của mình, nhưng mà nàng đã vô tình như ngôn tình chiếm dụng thân thể người khác, mình cũng nên giúp chính chủ lấy công đạo chứ. Mà nàng còn chưa lừa được mỹ nam nào về đâu, vì vậy mà nàng phải ra ngoài để thực hiện nghĩa vụ cao cả của mình ! =)))

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chap 7 (1)

Tác giả + Beta : Mèo

Sáng sớm, Thiên Tuyết đã đứng trước một chiếc xe ngựa không xa hoa cũng không nghèo nàn, ngáp đi ngáp lại vài cái, tinh thần uể oải trái ngược với thần thái sáng láng hôm qua.

(Sau cánh gà :

Thiên Tuyết *ngáp dài ngáp ngắn* : Oáp...oáp....chep chep....

Mèo : Cắt cắt, không được, không được, nữ chính, mong hãy nghiêm túc.

Thiên Tuyết : Nghiêm túc cái rắm, bà đây đang buồn ngủ mà dám kêu dậy, thích xuống dưới kia uống canh Mạnh Bà không hả ?

Mèo : Hức...ơ...hức, ta chỉ là muốn tốt..

Thiên Tuyết *tức giận rống to* : Tốt tốt em gái người, tránh ra, đi làm việc của người đi.

Mèo *quay đi tìm người hỗ trợ* : Có ai...?!

Dương Nhất Sinh, Bạch Thiên Vân và Ngôn Từ Mặc đang ăn bánh mì ngon lành, cuối cùng Bạch Thiên Vân nhin không đc kêu lên : "Tự người lo liệu đi, chúng ta còn phải ăn sáng."

Mèo *hát cải lương* : đòi ta thật tối tăm...í í i....phụt !

Pí po pí po...xe cấp cứu đến đây...

Dương Nhất Sinh bị giao nhiệm vụ kéo rèm, kéo rèm...)

Quay lại hiện tại, ước muốn hiện giờ của Thiên Tuyết lúc này chỉ có một từ : NGỦ. Nàng ngáp vài lần rồi dùng ánh mắt mệt mỏi vừa mới thức dậy xen chút tức giận nhìn hai vị sư phụ và xú tiểu tử (Ngôn Tử Mặc) trước mặt :

- Sư phụ, sao người lại lôi con dậy sớm như vậy ? Dù có muốn bán con đi nhưng người không cần hành hạ người khác như vậy chứ ? Không cần đi sớm vậy.

- Hừ, vậy hôm qua ai còn đòi sống đòi chết năn nỉ chúng ta cho người ra ngoài chơi, xú nha đầu, hay là người còn luyến tiếc nơi đây, nếu vậy. - Dương Nhất Sinh hừ mạnh trả lời, cuối cùng còn không quên kẻ dài âm điệu đầy tính uy hiếp

Nghe đến đó thì Thiên Tuyết lập tức thanh tỉnh, mặt không đỏ, mắt không nhắm đậy vô tội trả lời :

- Đầu có, sư phụ à, dậy sớm như thế này đã là gì. Nếu cần hôm nay con còn có thể dậy sớm hơn !

Mọi người khinh bỉ toàn bộ, người dậy sớm ?! Vậy vừa này tại sao chúng ta phải huy động lực lượng 5 con gà trống to khỏe nhất để kêu người dậy, làm chúng ta phải đứt ruột như vậy ?! (Mèo : 1 phút mặc niệm cho 5 đồng chí gà đã hi sinh anh dũng.)

Nhận thấy sự khinh bỉ nhắm vào mình, Thiên Tuyết cười xấu hổ rồi trèo lên xe, từ cửa xe nhìn hai vị sư phụ của mình rồi nói :

- Sư phụ à, con phải đi ngay đây, người nhớ ở lại mạnh khỏe nha. Năm sau con sẽ quay lại thăm hai người mà, bye !

Sau khi nói từ tiếng Anh còn không quên làm động tác hôn gió đậm chất thế kỉ 21 làm hai mỗ sư phụ nào đó hóa đá, còn mỗ tiểu tử nào đó đã nhìn quen rồi nên không đơ ra như vậy, nói vài câu với Dương Nhất Sinh và Bạch Thiên Vân rồi cũng chuẩn bị lên đường.

Trước khi lên xe thì Bạch Thiên Vân đưa cho hắn hai miếng ngọc bội được bọc kỹ càng, dặn hắn đưa cho Thiên Tuyết khi đến kinh thành với sắc mặt nghiêm túc. Trong khi bên này đang nghiêm túc thì bên kia lại như gà bay chó sủa. Dương Nhất Sinh tức giận nhìn Thiên Tuyết :

- Nha đầu, cuối cùng người có làm không ?

- Sư phụ, người đừng kỳ vọng vào con, cả người con một thời bạc cũng không có, mua kiểu gì cho người được thứ đó. Trừ phi người đưa cho con. - Thiên Tuyết đáp lại rồi còn dùng động tác ma sát hai ngón tay rất có tác phong của những kẻ xấu hám tiền.

- Người. . .Được rồi, người không có tiền, vậy ta cho người ! - Dương Nhất Sinh nóng nảy nói rồi đưa một xấp ngân phiếu đến trước mặt Thiên Tuyết.

Vâng, và con sâu hám tiền của nữ chính xuất hiện. Nàng với tay lấy rồi cất vào tay áo, cười hi hi với Dương Nhất Sinh :

- Sư phụ, người cần gì căng thẳng như vậy ? Con là nhớ người nhất á.

Thiên Tuyết đang định nói nữa thì Ngôn Tử Mặc nhảy vào xe, kêu người đánh xe rồi chiếc xe lộc cộc xuất phát. Thiên Tuyết bèn chào tạm biệt với hai vị sư phụ của mình rồi chui vào trong xe.

Dương Nhất Sinh và Bạch Thiên Vân nhìn chiếc xe ngựa đang đi xa dần rồi thở dài, mong nàng không có chuyện gì xảy ra.

Cảnh đang đẹp như vậy thì tiếng nói của Thiên Tuyết đột nhiên vang vọng làm hai mỗ sư phụ giật mình :

- Sư phụ, con biết sư phụ lo con đi ra ngoài nguy hiểm nên đã mang mấy bản võ công và đồng giấy người đứt dưới gầm giường, chỗ 3 găng tay tính từ trong ra ngoài.

Nghe đến thế thì Dương Nhất Sinh kêu lên, sùi bọt mép muốn ngất xỉu. Võ công, tiền của hắn bị lấy mất rồi !!!

Thấy tình cảnh của Dương Nhất Sinh, Bạch Thiên Vân cười xấu xa rồi chuẩn bị lên đỡ hắn, chưa kịp vui vẻ xong thì tiếng nói đầy kinh khủng của mỗ nữ nào đó vang lên :

- Cả Bạch sư phụ nữa, người cho con mượn Tuyết miêu nha, không con sợ mình bị trúng độc á. . .Con yêu hai người rất nhiều a !

Vậy là hai mỗ sư phụ nào đó ngất xỉu, trước khi ngất xỉu thì trong đầu bật ra một câu nói : Xú nha đầu này ra ngoài không biết thiên hạ còn thái bình được không ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chap 7 (2)

Lộc cộc...lộc cộc...

Trong Linh Lung trấn, tiểu nhị đang dọn dẹp bàn ghế thì bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng nói :

- Khách điểm có còn phòng trọ không ?

Nghe thấy thế thì tiểu nhị chạy ra ngoài, còn không quên vừa chạy vừa kêu "Có có" kiểu như lâu ngày không thấy người nên bây giờ mới phản ứng thái quá. Tiểu nhị chạy ra ngoài thì thấy trước mặt mình là một cỗ xe ngựa không xa hoa nhưng nhìn chất liệu thì cũng phải thuộc hàng quý tộc.

Rồi từ trong xe ngựa có hai bóng dáng đi ra ngoài. Ra đầu tiên là một vị công tử khá trẻ tuổi nhưng khuôn mặt của hắn lại mang một nét trầm ổn và lạnh lùng không phù hợp với tuổi. Vậy mà khi thiếu niên đó quay đầu lại trong xe thì khuôn mặt dịu hần đi, đầy thân thiết nói với ai đó trong xe. Rồi một nữ tử tầm mười mấy tuổi xuất hiện, dù dùng khăn che mặt nhưng khí chất cùng đôi mắt phượng của nàng cũng làm cho tiểu nhị ngây người trong chốc lát.

Hai người đó không phải ai khác chính là Thiên Tuyết và Ngôn Tử Mặc, sau gần một ngày đi đường không được yên tĩnh thì hai người đã đến trấn Linh Lung - trấn nhỏ gần đây nhất.

Vừa xuống xe, Thiên Tuyết đã vươn vai một cái phá vỡ hết hình tượng thực nữ trong mắt vị tiểu nhị, còn Ngôn Tử Mặc và cận vệ của hắn thì cũng nhìn riết nên không có phản ứng gì. Nàng ngáp một cái rồi quay sang hỏi hần (Ngôn Tử Mặc) :

- Tiểu Mặc Mặc, đã đến nơi chưa ?

- Mẫu thân, bây giờ chúng ta đang ở trấn Linh Lung, trời đã tối nên ta sẽ nghỉ tạm ở đây, mai ta sẽ đi tiếp, người thấy thế nào ? - Ngôn Tử Mặc trả lời Thiên Tuyết.

- Ừm, không có ý kiến, nhưng chỗ này đạt mấy sao vậy, hay là bình dân ? - Thiên Tuyết gật gật đầu rồi lơ đãng hỏi, chẳng may dùng mấy từ hiện đại làm mọi người không hiểu, khó hiểu nhìn nàng.

Phát hiện ra mình lỡ lời, Thiên Tuyết cười xấu hổ rồi dẫn đầu vào trong khách điểm, không quản khi gió khách điểm mấy sao nữa.

Sau một hồi thuê phòng thì Thiên Tuyết đầy vui vẻ đi vào căn phòng trên lầu hai, nàng đã vất vả lắm mới cướp đoạt được căn phòng có vị trí và điều kiện tốt nhất ở đây, không vui mới lạ ?!

Phịch một tiếng đầy thô lỗ nằm xuống giường, mỗi nữ nào đó chuẩn bị tiếp tục đi đánh cờ cùng Chu công, cả một quãng đường dài và xóc nảy nhờ xe ngựa tạo ra đã làm nàng thua mấy ván với Chu công lão đầu rồi. Giờ quay lại phục thù thôi, không nàng chẳng còn mặt mũi nào đi ngủ nữa.

Buổi sáng, trong một căn phòng trọ có vị trí và điều kiện tốt nhất, có một bóng dáng đang nằm trên giường. Đó không phải ai khác chính là mỗi nữ oai phong của chúng ta. Khuôn mặt nàng thanh thoát, lông mi dài và dày giống như một cánh quạt cong cong, đôi môi anh đào nhỏ nhắn thả ra hơi, thỉnh thoảng lại chập miệng một cái thật đáng yêu. Nhưng trên khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên đó lại hiện một vết nước màu trắng đang lan dài trên khóe miệng nàng. Vâng, và các bạn đã biết nó là gì, và cái vết nước ấy ấy đó đã phá vỡ hết hình tượng thanh thoát khi này.

Thiên Tuyết đang ngủ ngon thì một loạt tiếng đập cửa kiểu như búa đập vang lên. Mỗi nữ nào đó giật mình, mắt mơ màng tỉnh dậy nhìn ra cánh cửa như kẻ thù, kêu lên :

- Có chuyện gì vậy ?

- Cô nương, thiếu niên đi cùng cô nương bảo ta đập cửa gọi cô nương dậy. Ta đã xong việc, ta đi trước đây ! - Tiểu nhị chính là người đập cửa, khi này hần cảm thấy có một luồng sát khí quanh cánh cửa, bây giờ hần chỉ muốn chuồn nhanh thôi.

Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết bĩu môi, giận dữ ra khỏi giường, đi vào chuẩn bị. Xú tiểu tử chết tiệt, cho nàng ngủ thêm tí nữa có ảnh hưởng đến bữa ăn sáng của hần không, có ảnh hưởng đến hần đâu mà phải kêu nàng dậy sớm như vậy. (Mèo : Lúc đó là tầm 8, 9 giờ rồi, sớm cái nỗi gì ?)

Sau một hồi chuẩn bị, Thiên Tuyết đang định chải lại tóc thì bỗng cánh cửa sỗ đột nhiên mở, có một làn gió lạnh thổi qua, rồi một tiếng phịch vang lên làm nàng giật mình.

Sau vài giây ngo ngắc, Thiên Tuyết định thần rồi nhìn lại chỗ phát ra tiếng phịch đó. Nàng giật mình version 2, dưới sàn chính là một thứ...à...người...đầu...nam nhân áo đen đang nằm hấp hối.

Như thấy nàng nhìn hần, nam nhân áo đen ngẩng đầu lên, môi mấp máy mấy từ nhỏ nhưng nàng nghe rất rõ "Cứu ta".....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đẽo Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 7 (3)

"Cứu...hồ ly...của...ta" Nam nhân áo đen cố gắng mấp máy từng chữ nhỏ, câu nói đứt quãng rất khó để nghe, nhưng Thiên Tuyết là người luyện võ, nếu không nghe thấy há chẳng phải rất mất mặt hai vị sư phụ của nàng hay sao.

Nhưng khi mỡ nữ của chúng ta nghe xong liền giật mình verison 3, nghi hoặc nhìn nam nhân áo đen lạ mặt. Nàng thấy người hấn cũng bị thương, vậy mà hấn lại bảo nàng cứu con hồ ly của hấn, chẳng lẽ hấn có bệnh nên đầu óc không bình thường.

Thấy được một lúc mà người phía trước không có phản ứng, Lãnh Ngạo cố gắng mở mắt, lọt vào mắt hấn là thân hình nhỏ bé của một thiếu nữ, khuôn mặt nàng thanh lệ, nước da trắng ngần được ánh mặt trời bao phủ như trong suốt. Nàng như một tiểu tiên nữ khả ái xuống trần gian chơi, nhưng làm hấn ngạc nhiên chính là đôi mắt của nàng, rất giống, cực kỳ giống, không thể sai được ! Nhưng mỹ mạo của nàng làm hấn phân vân...

Thấy nam nhân áo đen nhìn nàng đến ngây người, đôi mắt đầy phức tạp thì trong đầu Thiên Tuyết bật ra một suy nghĩ : Chẳng lẽ hấn biết thân thể này ? Hay tại vì nàng quá xinh đẹp tuyệt trần nên mới làm hấn si mê ? (Mèo : Áo tưởng sức mạnh level max) Thiên Tuyết có lòng tốt lên tiếng hỏi :

- Áy áy ơi, người không có sao chứ ? Có cần ta tìm đại phu không ?

Nghe thấy tiếng nói của nàng phát ra, Lãnh Ngạo hoàn hồn rồi tự mắng mình trăm lần trong sắc đẹp, trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày, giọng nói khàn nhỏ :

- Không cần, đưa ta chút thảo dược trị thương, cứu hồ ly của ta.

Rồi từ trong lòng hấn xuất hiện một con hồ ly trắng như tuyết, trước trán nó còn có một ấn ký hỏa diễm đầy yêu mị, tứ chi nhỏ bé đáng yêu nhưng đôi mắt phượng đầy kiêu ngạo lại lẩn át vẻ đáng yêu ngoan ngoãn nên có. Nhưng làm Thiên Tuyết ngạc nhiên là khắp thân thể con hồ ly tinh đầy vết thương và máu, hình như nàng còn ngửi thấy mùi...

Lãnh Ngạo cũng không chú ý ngạc nhiên của Thiên Tuyết, giọng nói càng nhỏ hơn :

- Cứu Tuyết Băng...!

Thiên Tuyết giật mình rồi ồm ừ đến gần Tuyết Băng, cẩn thận nhấc nó lên, ôm vào lòng xem xét, còn không quên nhìn lại Lãnh Ngạo thì thấy hấn đã ngất đi từ lúc nào. Chết tiệt, ít ra cũng phải để nàng hỏi hấn là hấn muốn chết hay muốn sống chứ ? Nếu hấn chết thì chẳng phải nàng sẽ phải tốn tiền xử lý hậu sự cho hấn sao ?! - Thiên Tuyết đau lòng nghĩ thầm.

Nếu bây giờ Lãnh Ngạo mà biết được suy nghĩ này của nàng thì không biết có tức giận đến tình lại không ?

Thiên Tuyết đang rối rắm thì cửa phòng mở ra, tiếp theo một bóng dáng đến gần nàng. Lúc đầu nàng còn cảnh giác nhưng khi nhìn thấy bóng dáng thì thở ra một hơi :

- Tiểu Mặc Mặc, hù chết ta ! Người giúp ta đi, không biết từ đâu nam nhân này xông vào phòng ta, bảo ta cứu con hồ ly của hấn rồi ngất xỉu ở đây. Người mang nam nhân này đi tìm đại phu đi, ta ở đây cứu con hồ ly này.

Bóng dáng đó chính là Ngôn Từ Mặc, từ sáng hấn đã nhờ tiểu nhị gọi nàng dậy, nhưng thấy lâu quá mà hấn còn nghe thấy có tiếng động to trên phòng nàng nên hấn mới lên đây thì thấy tình cảnh này. Ngôn Từ Mặc khó chịu lên tiếng :

- Nương, sao không vớt hấn ra ngoài, hấn chết rồi thì cũng chẳng ai tìm chúng ta cả ?

- Không được, ta đã nhận lời cứu con hồ ly của hấn, mà nếu hấn chết rồi thì ta lấy đâu ra tiền chữa trị, ta rất nghèo ! - Thiên Tuyết bác bỏ rồi quay vào trong chữa trị cho con hồ ly.

Nghe thấy thế thì Ngôn Từ Mặc kêu một tiếng "Huyết" rồi một bóng dáng màu đen xuất hiện, hấn nhỏ giọng phân phó Huyết rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Nam nhân này, rất tốt, tự tẹn xông vào phòng nương hấn, còn bắt nàng cứu sủng vật của hấn (Lãnh Ngạo). Mà nương hấn còn không cho hấn (Ngôn Từ Mặc), mặc kệ hấn (Lãnh Ngạo), vì nàng thiếu tiền, được, hấn sẽ cho nàng rất nhiều tiền, sau này nàng sẽ không phải nghĩ cách kiếm tiền nữa !

Trong lúc Ngôn Từ Mặc quyết tâm kiếm tiền cho mình thì trong phòng, Thiên Tuyết đang nghiêm túc chữa trị cho con hồ ly. Lúc đầu nàng còn nghi ngờ nhưng giờ nàng đã chắc chắn 100% rồi, con hồ ly này bị dính Tuyết Hương, đây là một loại độc có mùi hương, làm cơ thể người bị hạ độc sẽ suy yếu dần, trí não theo sự sai bảo của người hạ độc. Nhưng độc này chỉ thân thể âm, hay còn là phụ nữ thì mới có thể hạ độc được, mà độc này còn có mùi hương mà loài hồ ly rất yêu thích.

Có lẽ con hồ ly này không may, nhưng ít ra chỉ bị dính bên ngoài, có lẽ người bị hạ độc là nam nhân kia... Dừng, nàng chỉ cần cứu con hồ ly này thôi, không cần quan tâm đến sống chết của người ngoài. - Thiên Tuyết vừa nghĩ vừa nghiêm túc nhẹ nhàng băng bó từng vết thương trên người Tuyết Băng.

Tại vì đang chăm chú nên Thiên Tuyết không thấy, Tuyết Băng đã mở mắt từ bao giờ, đôi mắt không còn kiêu ngạo khinh thường mà đầy phức tạp nhìn

nàng bâng bó cho nó, đầy linh tính.

Đột nhiên Mèo có ý tưởng tuôn trào, viết được một phần về nhân vật mới lên sàn - Lãnh Ngạo. Các nàng có muốn Mèo đăng luôn ngay ko, ngoại truyện thôi ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngoại Truyện (*)

Ngoại truyện (*)

Trong một trạch viện to lớn, trên sân rộng lớn, có một bóng dáng nhỏ nhắn chạy đến, trên tay còn là một con tuyết hồ đang khó chịu muốn nhảy ra. Tiếp theo đó là một bóng dáng màu hồng chạy đến theo.

"Ê....sao ngươi lại lấy tuyết hồ của ta ?" Một giọng nói thanh thúy như chuông đồng được phát ra từ một bé gái khá ái, đáng yêu, khoảng tầm 3,4 tuổi.

"Ta lấy đó, nó sẽ là của ta." Một bé trai tầm 4,5 tuổi bá đạo nói.

"Ngươi....ngươi, trả cho ta!" Bé gái đó tức giận giậm chân, đôi mắt đã sớm ngập nước.

Thế nhưng bé trai hình như không biết, vẫn cứ bá đạo nói "Ta không trả, nó là của ta."

Nghe thế thì bé gái bắt đầu khóc, nước mắt như hạt trân châu lách tách rơi xuống, chỉ vào mặt bé trai kêu to : "Trả nó đây, con hồ ly là của ta. Nó cũng không muốn ngươi, trả lại đây, ngươi thật ác!"

Thấy cô chủ của mình khóc, con hồ ly lúc đầu hơi khó chịu thì bây giờ đã tức giận, mắt tóe lửa vịn mình để nhảy ra khỏi bàn tay bé trai. Do vì lần đầu nhìn thấy bé gái khóc mà bé trai giật mình, tay buông lỏng, trong lòng cảm thấy tội lỗi. Bé xấu hổ nhìn bé gái vừa ôm con hồ ly vừa dùng ánh mắt lên án hẳn. Thấy thế thì bé trai cúi đầu, mắt cũng bắt đầu đỏ, nhỏ giọng nói : "Ta...ta...không phải ta cố ý, ta chỉ muốn trêu ngươi tí thôi.."

Nghe thấy bé trai lúc đầu còn to giọng bây giờ lại cúi đầu nói nhỏ thì con tức của bé gái cũng vui đi hơn nửa, phì cười nhìn bé trai : "Phi...ha ha, ta không so đo với ngươi, ai bảo ta quá tốt. Lãnh Ngạo, ta chưa đặt tên cho con hồ ly này, ngươi đặt tên cho nó nhé ! Xem nào, Tuyết Liên, Mai Ngọc,...um... ngươi thấy tên nào hay nhất ?"

Thấy bé gái không giận nữa thì bé trai cũng ngẩng đầu cười tươi, lại trêu ghẹo bé gái: "Xi, Thiên Tuyết, đồ đầu đất, ngươi nghĩ toàn tên không hay thôi. Tuyết Băng, như thế nào ?"

Bé gái bĩu môi đáp : "Ngươi mới là đầu đất, nhưng tên Tuyết Băng này rất hay ! Vậy con hồ ly này tên là Tuyết Băng, là bằng chứng cho hai chúng ta !"

Sau đó bé gái cười rộ lên, ánh mặt trời chiếu xuống bé như đang nhảy múa trên người bé làm bé trai ngây người, mặt đỏ lại, đầu chỉ nghĩ đến câu cuối cùng. Nhưng hình như bé trai hiểu lầm ý bé gái rồi, bé là nói tình bạn trong sáng mà.

.....Đêm, lửa cháy hừng hực như muốn đốt cháy cả bầu trời....

Bé trai tên Lãnh Ngạo ngày nào còn tươi cười thì giờ đang kêu gào trước một căn nhà đang bị lửa cháy. Đôi mắt bé ánh lại ngọn lửa đang cắn nuốt ngôi nhà, miệng thì không ngừng kêu hai chữ "Thiên Tuyết!!!"

.....Đêm, ngọn nến cháy trong căn phòng đang im lặng đến đáng sợ....

"Ngươi...có chắc...cả nhà Vân Băng Thần đã....chết chứ ?" Một nam nhân với khuôn mặt bình thường đến không thể bình thường hơn lên tiếng.

"Ta đã nói....tổ chức sát thủ của chúng ta không bao giờ bỏ giờ nhiệm vụ cả, ngươi yên tâm." Một nam nhân người mặc đồ đen bí hiểm lên tiếng.

Hai người nói chuyện không giấu giếm, bao nhiêu bí mật động trời đã lọt vào tai một đứa bé trong góc phòng. Nhưng ngạc nhiên là bé trai đó không ngạc nhiên mà đôi mắt đã lạnh lại càng lạnh thêm. Thiên Tuyết....nàng là bị hại chết ?! Cả nhà Thần bá, là bị hại chết ?!

.....Đêm, cũng là ngọn lửa như lần đó.....

"Ngươi, tha cho ta đi, ta xin ngươi !" Nam nhân áo đen ngày nào giờ lại sợ hãi nhìn thiếu niên trước mặt, mở miệng cầu xin.

"Ngươi đã giết cả nhà Vân thần tông, ngươi có nghĩ đến ngày ngươi cũng nhận sự trừng phạt tương tự ? " Thiếu niên áo đen lạnh lùng nhìn hẳn, giọng nói

đầy sát khí ẩn giấu đau thương.

"Người..." Hắn hỏi hận rồi, sao hắn lại quên việc mục tiêu ngày đó của hắn là Vân thần tông chứ.

"Vây, đi gặp Diêm Vương đi!" Thiếu niên phun ra mấy chữ rồi cầm cây kiếm trên tay.

"Từ...từ từ...ta...ta nói cho người một chuyện! Thực ra chuyện năm đó, chúng ta chỉ giết được vợ chồng Vân thần tông, còn hai người con của hắn đã nhảy xuống vách núi nhưng chúng ta đã cố gắng tìm nhưng không thấy." Nam nhân áo đen sợ hãi nói ra bí mật mà hắn đã cố giấu kín chục năm này.

"...Vây ư? Nhưng người vẫn phải chết!" Thiếu niên đó khựng lại rồi rét lạnh lên tiếng, giọng nói như từ địa ngục, ai động đến nàng, dù chỉ một cọng tóc cũng phải chết!

Ngày đó, cả giang hồ lan truyền một chuyện, Thất các - tổ chức sát thủ lớn nhất đã bị diệt, Âm Các vực lên đứng thứ nhất. Vài năm sau, Thiên Các xuất hiện, trở thành tổ chức sát thủ đứng thứ hai chỉ sau Âm Các....

Trong một căn phòng được bày trí thanh nhã, có một nam nhân đang uống trà. Khuôn mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra đôi mắt đen như muốn hút tất cả vạn vật vào trong. Nhưng đôi mắt đáng lẽ phải đẹp như thể thi lại phủ một lớp hàn băng, dù đã được che dấu bằng vẻ thần nhiên nhưng sự rét lạnh trong đó lại như ẩn như hiện. Gần đó có một nam tử áo đen đang cúi đầu, nhỏ giọng kính cẩn cứng nhắc nói.

Lãnh Ngao vừa thần nhiên uống trà vừa nghe tình hình hiện tại của giang hồ do Viêm trình bày. Đúng vậy, hắn chính là bé trai đó, hắn cũng chính là Các chủ Âm các. Hắn đã không còn là bé trai không hiểu chuyện, thơ ngây như xưa nữa. Tất cả chỉ vì chuyện năm đó, nàng biến mất cũng giống như hắn mất đi ánh sáng mặt trời vậy. Lúc đó cuộc đời của hắn chỉ một màu đen tối và tuyệt vọng, chỉ khi biết nàng và nhà Thiên bá bị sát hại, hắn mới có mục tiêu để sống.

Nhưng khi hắn sắp đạt được mục tiêu cũng là lúc hắn lại quay trở về bóng tối mà nàng lúc mất đi đã tạo ra. Nhưng ông trời đã không phụ lòng hắn, đã cho hắn biết được thì ra nàng chưa chết. Vậy nên hắn đã dồn hết sức lực của mình để xây dựng Âm các phát triển thành tổ chức thu thập tình báo lớn nhất, để có thể tìm được nàng, cũng là một phần của hồi môn hắn dành cho nàng khi bọn họ tìm được nhau.

Nhưng gần 5 năm đã trôi qua, hắn chỉ biết rằng nàng đã từng là người hầu của Tam vương gia Thượng Quan Hàn Thần, nhưng khi hắn có được tin tức thì nàng cũng biệt tăm biệt tích như chưa từng xuất hiện.

Mới mấy tuần trước, hắn phải đi xử lý công vụ thì nhận được tin tức có người giống nàng xuất hiện ở đây, hắn liền vội vã đi tìm hiểu thì mới biết được đây là một cái bẫy. Nhưng võ công hắn cao cường, chỉ bị thương vài chỗ. Có điều hắn không ngờ là Tuyết Băng - thứ duy nhất kết nối nàng với hắn lại bị nữ nhân kia hạ thủ, vậy là hắn cố hết sức nhanh chóng phá vòng vây để cứu Tuyết Băng nên mới bị nội thương nặng như vậy.

Hắn nhớ lúc đó đã là sáng sớm, hắn đã chạy hết một đêm rồi đến một khách điểm, hắn cảm thấy trong đó có một cảm giác thân thiết xa lạ nhưng quen thuộc. Vậy là hắn theo quán tính nhảy vào căn phòng có sự quen thuộc đó và hắn thấy một nữ tử. Nữ tử đó có đôi mắt giống y hệt nàng, nhưng mỹ mạo và khí chất thì hắn không dám chắc chắn, hắn sợ mình lại thất vọng lần nữa...

Nhưng hắn vẫn tin tưởng giao Tuyết Băng cho nàng, có lẽ vì cảm giác nàng đem lại, hắn nguyện ý tin nàng một phần. Rồi hắn ngất đi, nhưng hình như trong lòng hắn, một chỗ nào đó, một chỗ tối tăm được hắn giấu kín, đã rung động nhẹ nhẹ. Lần đầu tiên từ lần đó, hắn thấy may mắn, một niềm vui nho nhỏ mà chính hắn không cả nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đén Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 8

Sáng sớm, trong một khách điểm tại Linh Lung trấn,

"Oa...oáp oáp...oa..." Thiên Tuyết vừa vươn vai vừa ngáp vài lần. Nàng cố gắng mở đôi mắt đã có quầng thâm nhẹ trên mặt, lộ ra đôi mắt có vài vết đỏ, uể oải ngồi dậy, chậm rì rì đi chuẩn bị.

Không biết mỡ nữ của chúng ta đi kiểu gì mà vấp phải cái gì đó, trượt chân ngã ụcạch một tiếng rõ to xuống sàn, mông tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu. Một giây...Hai giây...Ba giây..."Thật là con mẹ nó, ai ăn vỏ chuối vớt bữa bãi chỗ cô nãi nãi a?!" Một tiếng rống to làm rung chuyển cả đất trời xuất hiện, làm đồng chí mèo đang đó giật mình mà ngã xuống (Mèo : 1 phút mặc niệm cho bạn mèo TAT)

Thiên Tuyết vừa xoa xoa mông vừa lòi 18 đời nhà người ném vỏ chuối hảo hảo hỏi thăm vài lần. Nàng đang suy tư soa kê ca thì bỗng thấy một cặp mắt phượng tròn xoe nhìn nàng, miệng còn dính cái gì đó trắng trắng, trên thân còn cái gì đó màu vàng vàng...chuối a!

Không khí nhất thời trầm lặng, chỉ có một đôi mắt phượng tóe lửa nhìn một đôi mắt phượng ngơ ngác. Con hồ ly chết tiệt, ta đây có công cứu mi, vậy mà mi lại có thể gián tiếp hại ta như vậy, bị kịch a ! - Thiên Tuyết đau lòng nằng thẳm

Thốt ty mi nít lấy tờ (30 minutes later - 30 phút sau)

Thiên Tuyết vừa đi ra khỏi phòng vừa xoa xoa cái mũi, miệng còn không quên kêu ai u, thỉnh thoảng còn lầm bầm vài từ ngữ cấm trẻ em dưới 18 tuổi =>))) Đang mặc niệm cho cái mũi xinh đẹp vừa bị tổn thương của mình thì từ trong căn phòng gần đó phát ra vài tiếng ho khan khan.

Thiên Tuyết giật mình nhìn đến thì phát hiện ra đó là căn phòng của tên nam nhân áo đen hôm trước, chẳng lẽ hắn tỉnh rồi, thật đúng lúc, nàng đang muốn trả phần tử nguy hiểm kia (hồ ly Tuyết Băng) cho hắn, nằng sợ nó rồi, nó còn khủng bố hơn cả Bin Laden !

Vậy là mỗ nữ nào đó vội vàng đập cửa xông vào, vội vàng đến gần chỗ Lãnh Ngạo đang nằm, nắm lấy cánh tay hắn, nước mắt lưng tròng như kiểu hắn đã dạo qua một vòng Quỷ môn quan không bằng, giọng nghẹn ngào :

- Đại ca, người đã tỉnh, hức, thật cảm ơn trời phật, người đã tỉnh a !

Lãnh Ngạo đầu rơi ba vạch hắc tuyến nhìn Thiên Tuyết, giọng khan khan thủy chung nói một tiếng "Nước.."

Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết vội vàng rót cho hắn cốc nước, miệng vừa lầm nhảm nói :

- Nước..nước đây, người uống từ từ. Đại ca, người có biết lúc người ngất đi ta đã lo lắng thế nào không, người có biết ta đã tốn bao nhiêu tiền chữa trị cho người và con hồ ly của người, người có biết.....(1001 điều người có biết được chia sẻ)

Cuối cùng vì không thể chịu được sức công phá của mỗ nữ nào đó mà gân xanh trên trán Lãnh Ngạo hiện lên, nàng có biết nếu không phải sức chịu đựng của hắn lớn nên mới không bị nghe đến chết, giọng cố gắng kiềm chế tức giận "Dừng !"

Thiên Tuyết đang chém gió xuyên trời lở đất cuối cùng cũng hoàn hồn, im bặt nhìn hắn, ánh mắt lên án, sao người không cho ta nói tiếp, ta là muốn tốt cho người.

Mỗ nam nào đó triệt để trầm lặng, lần đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, ông trời, người đang đùa ta phải không ? Dù hắn không chắc chắn nhưng hắn phần nào cũng coi nàng là nàng ấy, nhưng hắn lại càng phân vân rồi. ...

Thấy nam nhân tên Lãnh Ngạo kia nhìn lên trần nhà cố gắng kiềm chế tức giận, Thiên Tuyết mới phát hiện ra mình hơi quá trớn, đứng dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, nàng phát tay hào phóng nói :

- Thôi, ai bảo ta quá tốt, không chấp nhặt với người. Người chuẩn bị đi, tỳ nữa ta kêu người mang đồ ăn sáng lên cho người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Dừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 8 (1)

Nói rồi Thiên Tuyết liền phát tay, rất ra dáng "đại gia là người hào phóng, không chấp nhặt" nghênh ngang bước ra ngoài, làm cho Lãnh Ngạo mặt rơi đầy hắc tuyến, trong lòng thâm nhủ, tính cách con người cũng có thể thay đổi, có thể thay đổi.....

Lúc này Thiên Tuyết chỉ nghĩ đến việc bị ngắt lời, đâu còn tâm trí để nhìn đường mà đi. Vậy là mỗ nữ nào đó đang đi ra ngoài thì đột nhiên đạp phải gì đó, người mất thăng bằng, không kịp phản ứng mà cả người bị ngã về phía sau, xác định cái lưng của nàng sẽ thân mật với đất.

Theo bản năng, Thiên Tuyết a lên một tiếng, mắt nhắm lại, trong lòng thầm rọi lệ : Lão thiên, người có cần hành hạ ta như vậy không a ?

Cứ nghĩ mình sẽ có một cú hôn đất tuyệt đẹp thì bỗng có một bóng dáng đến gần Thiên Tuyết, kéo tay nàng làm cả người nàng rơi vào trong một vòng ngực rộng rãi. Thiên Tuyết chỉ cảm thấy mình ngã vào một lồng ngực rắn chắc đầy nam tính, đầu ông một tiếng, không còn khả năng hoạt động, mắt chữ O mồm chữ A nhìn lên người đã cứu mình.

Vậy là một hình ảnh chỉ có trong phim đã xuất hiện, anh hùng cứu mỹ nhân trong một căn phòng đầy ánh nắng - _-|||

Nhưng hình như có ai đó rất có năng khiếu sát phong cảnh, lúc này Thiên Tuyết bị ngã ra rồi, miệng vừa há ra vừa có thứ nước gì đó chảy ra cực kỳ mất hình tượng.

Làm nàng ngạc nhiên chính là tên băng mỹ nam nhân kia lại cứu nàng, cái tên vừa nãy còn ghét bỏ mình nói nhiều, không thể là ai khác, chính hắn !

Nhưng mà bây giờ nàng mới biết hấn rất soái a !

Thấy biểu cảm của Thiên Tuyết thì Lãnh Ngao nhú mày, thời điểm khi thấy nàng sắp ngã, hấn không tự chủ được mà chạy đến cứu nàng, bất chấp việc hấn mới vừa tỉnh lại.

Thấy tên nam nhân nào đó khó chịu thì cuối cùng Thiên Tuyết cũng lấy lại tinh thần, nghĩ đến việc hấn cứu nàng chỉ là trả nợ cho việc nàng cứu hấn thì cũng vút truyện vừa nảy ra sau đầu.

Nàng điều chỉnh lại tâm tình, một bước nhảy ra khỏi vòng ôm của Lãnh Ngao, về mặt cực kỳ không tốt nhìn lại hiện trường vụ án, rồi lại nhìn Lãnh Ngao đầy lên án :

- Đại ca, có lẽ ngươi thích ăn chuối, nhưng người có thể vút rác đứng nơi không hả ? Ngươi có biết tại vỏ chuối này mà ta đã ngã bao nhiêu lần không ? Cả con hồ ly của ngươi nữa, nó rất khủng bố a !

Nói xong còn không quên chỉ xuống sàn, theo ngón tay của nàng chính là một vỏ chuối vàng chói lóa xuất hiện, bên cạnh còn xuất hiện một con tuyết hồ.

Thấy Tuyết Băng, mày nhăn lại của Lãnh Ngao cũng giãn ra, nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa hai bàn tay ra hướng về phía Tuyết Băng.

Thấy thế thì Thiên Tuyết bĩu môi, nam nhân mà còn có sủng vật là tuyết hồ, chẳng khác nào mấy nữ nhân trong cung cấm cả, chẳng lẽ hấn là gaye ?

Chắc, thật đáng tiếc cho một thế hệ mỹ nam a, thì ra ở cổ đại cũng thịnh hành việc chỉ đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau....- Thiên Tuyết chìm đắm trong mô suy nghĩ của mình mà không phát hiện sự thay đổi của khung cảnh không gian nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đền Gân!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chap 8 (3)

"Á á á á á....." Một tiếng hét với âm lượng 90 deciben vang lên, làm hai chú chim đang đậu trên cành cây gần đó giật mình rơi bịch xuống đất. Không may là có một đồng chí mèo đang đói ở gần đó....một phút mặc niệm cho đồng chí chim !

"Nàng....Ngươi hét cái gì vậy ? Không phải chỉ là bị một con hồ ly bám vào người thôi hay sao ?! " Lãnh Ngao nhú mày nhìn người phát ra tiếng hét địa ngục đó, không phải ai khác chính là nữ chính của chúng ta - Thiên Tuyết.

Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết đình chỉ việc hét của mình, quay đầu nhìn lại Lãnh Ngao, về mặt lên án nói :

- Bám bám cái đầu ngươi, ngươi có biết con hồ ly nó ở chỗ nào trên người ta không ? Mặt đấy, mà mõng nó còn dính vào mặt ta, ngươi thấy đó là bình thường ? Ngươi có từng bị sao ? Ngươi có sao ?! Ngươi, mong ngươi mang sủng vật của ngươi ra khỏi bộ mặt tuyệt mỹ của ta !

Không hiểu như thế nào mà Lãnh Ngao hấn lại muốn trêu đùa nàng, vì vậy mà hấn mang về mặt xem kịch vui, tự ngồi xuống rồi rót cho mình chén nước, giọng nói rất đáng đánh đòn :

- Ta nghĩ Tuyết Băng rất thích khuôn mặt của ngươi. Thôi thì ngươi ủy khuất chiều nó được chứ, ngươi sao lại đi chấp nhặt với sủng vật, phải không ?

Nghe đến đó thì Thiên Tuyết cảm thấy ngực mình nóng nóng, cảm giác rất khó chịu, đôi mắt đầy lửa nhìn mỗ nam nhân nào đó :

- Ngươi.....!!! Đồ quỷ đáng ghét !

- Bây giờ ngươi mới biết, thực là kém....chắc chắc....- Lãnh Ngao giả bộ thương tiếc nhìn Thiên Tuyết. Lần đầu tiên sự kiện lần đó hấn cảm thấy vui vẻ như vậy...

Giờ đây Thiên Tuyết hiểu cảm giác tức xì khói đầu là như thế nào rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên trông như quả cà chua, tăng thêm vẻ hoạt bát, đáng yêu cho nàng. Nàng đang định nói gì đó thì cửa phòng mở ra làm hai người trong phòng chú ý.

Đập vào mắt Ngôn Từ Mặc lúc này là khuôn mặt của nương hấn đầy tức giận, còn bị một con hồ ly bám vào, chỉ hé ra đôi mắt. Còn tên nam nhân áo đen đó thì lại ngồi bình thản cầm ly trà như thể mọi việc không liên quan đến hấn.

Chỉ nhìn thì hấn cũng đoán được 8, 9 phần rồi, Ngôn Từ Mặc tức giận rồi. "Vút" một tiếng, Tuyết Băng lúc nà còn ở trên khuôn mặt Thiên Tuyết đã bị ném ra xa, may mà nó còn phản ứng kịp mà bám vào đệm ở giường, không thì gặp nó chính là vách tường đại nhân rồi.

Thiên Tuyết chỉ cảm thấy mặt của mình trở nên thoáng hơn, tầm mắt rộng hơn, sau đó nàng còn bị một bàn tay nhỏ bé nhưng nắm rất chặt kéo xuống

tàng một. Nàng ngờ ngạc đi theo Ngôn Từ Mặc ra ngoài khách điểm mà không biết rằng, có một nam nhân với sắc mặt âm trầm ngồi trong một căn phòng. Lành Ngạo tức giận rồi, dám ngang nhiên mang nàng đi trước mắt hắn, tiểu tử này thật có bản lĩnh. Hắn không biết mình đã bóp nát ly trà, cũng không phát hiện khí lạnh mà hắn tỏa ra làm Tuyết Băng ở gần đó phải chón vào trong chấn, đôi mắt sợ hãi nhìn hắn.

... ..

Ngoài khách điểm, trên một con chợ nhỏ, có hai bóng dáng đang đi trên đường. Đó là một thiếu niên tuấn mĩ, đằng sau hắn là một cô nương với một thân trắng thuần, đầu đội một chiếc lạp làm dung nhan nàng như ẩn như hiện, càng tạo ra vẻ bí ẩn. Một đôi nam nữ nổi bật như vậy đã làm mọi người phải ngoái lại nhìn vài lần, còn có vài bác gái chặc chặc bàn tán gì đó....

Sau khoảng một lúc thì đại não của Thiên Tuyết cũng đã tiêu hóa xong thông tin, kinh ngạc nhìn Ngôn Từ Mặc trước mặt. Nàng biết hắn đã mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy. Chẳng lẽ là vì nàng ?! Nhưng nàng chỉ coi hắn như một đứa em trai dễ bảo yêu thương, nếu như hắn có tình cảm khác với nàng thì nàng sẽ không luyến tiếc gì mà....

Như cảm nhận được tâm trạng của Thiên Tuyết, Từ Mặc dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Thiên Tuyết, quyết định nói ra bí mật mà hắn đã giấu bấy lâu nay. Hắn không muốn bị nàng nghi ngờ, nếu vậy thì sao không một lần nói thẳng. ...?

Ngôn Từ Mặc muốn nói ra bí mật của mình cho Thiên Tuyết ? Bạn nghĩ nó là gì ? Sau khi nghe bí mật đó, quan hệ của Thiên Tuyết và Ngôn Từ Mặc sẽ trở nên như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Dừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chap 9 (2) Bí Mật Của Ngôn Từ Mặc

- Tiểu Mặc Mặc, có chuyện ?

Nghe đến đó thì Ngôn Từ Mặc đầu rơi đầy hắc tuyến rồi, cảm xúc đau buồn lúc trước cũng dịu đi nhiều, chỉ cảm thấy đầu mình như sắp muốn nổ tung, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể :

- Mẫu thân, người không nghe con kể ?!

- Ồ....Ừm, ta có nghe được đến đoạn hài từ đó cái gì mà chón chạy, lẩn lộn gì gì đó. Thế hài từ đó có trả thù được không ? Con kể lại cho ta nghe nhé, tại lão Chu Công cứ đòi ta đánh cò, cuối cùng đánh phải theo lão à.... - Thiên Tuyết giả bộ ngờ ngạc nói, nếu tiểu Mặc Mặc mà biết mình không thêm nghe nó thì chết chắc rồi.

- Ngôn Từ Mặc hết lời để nói.

Thôi, có lẽ mẫu thân không biết cũng là chuyện tốt, chỉ cần để nàng biết mình chỉ luôn coi nàng là tỷ tỷ thôi là được.

Nhưng mà lần này cũng giúp tâm trạng của hắn tốt hơn rất nhiều rồi - Ngôn Từ Mặc thầm nghĩ rồi ho vài cái, chỉ nói ngắn gọn với Thiên Tuyết :

- Mẫu thân, con biết người nghĩ gì. Chuyện vừa nãy là con có chút quá trớn rồi, người đừng hiểu lầm. Con chỉ luôn coi người là tỷ tỷ thôi.

Thiên Tuyết đang lo sợ nhìn phản ứng của Ngôn Từ Mặc thì khi nghe hắn nói thế trong lòng đã cảm ơn ông trời đến 18 lần rồi. Rất có dáng vẻ "ta đây rất hào phóng" nhìn Ngôn Từ Mặc nói :

- À...Ta cũng không để trong lòng. Chỉ là tiểu Mặc Mặc, con coi ta là tỷ tỷ, vậy đừng gọi ta là mẫu thân nữa mà gọi tỷ đi. Mẫu thân nghe già lắm !

- Tùy người vậy - Ngôn Từ Mặc tùy ý nói.

- Hắc hắc...Vậy tiểu Mặc Mặc, gọi một tiếng Tuyết tỷ tỷ đi xem nào. - Thiên Tuyết mặt đầy nham hiểm nhìn Ngôn Từ Mặc.

-Ngôn Từ Mặc triệt để im lặng, đứng dậy đi ra khỏi đình.

- Uy, tiểu Mặc Mặc, đệ đi đâu vậy, đệ chưa gọi ta là Tuyết tỷ tỷ mà - Thiên Tuyết giật mình rồi chạy theo Ngôn Từ Mặc, miệng oa oa nói làm cước bộ của hắn càng nhanh hơn, mặt hồng hồng.

- Đệ ?! Đợi ta với ! - Thấy Ngôn Từ Mặc không chịu quay đầu, Thiên Tuyết bĩu môi rồi chạy theo hắn.

Nàng chắc chắn phải bắt tên này kêu một tiếng tỷ với nàng. Mà sao hồi trước hắn đáng yêu vậy mà bây giờ dễ ghét ghê.

... ..

Trong Linh Lung trấn, trên đường, mọi người tấp nập, nhộn nhịp mua bán.

"Oa...Tiểu Mặc Mặc, chúng ta đang đi đâu vậy ?"

Một tiếng nói thanh thúy phát ra từ mình một cô nương với một thân váy màu trắng làm thân hình mảnh mai của nàng giống như một đóa hoa yếu ớt như có thể thổi đi lúc nào không hay.

Nhưng khí chất linh động phát ra lại làm cho nàng trở nên nổi bật, có một điều gì đó khác biệt làm ta phải nhớ rõ. Nành đội một chiếc đầu lạp che đi dung mạo bên trong, dù vậy nhưng nhan sắc mờ nhạt hiện lên cũng đủ thấy nàng là một tuyệt sắc giai nhân.

Bên cạnh nàng còn có một thiếu niên với dung mạo như được điêu khắc từ bạch ngọc, nhưng khí chất lạnh lùng, kiêu hãnh làm người khác phải cẩn thận khiến cho mọi người không dám lại gần. Hai người đứng với nhau thật hài hòa, như tạo nên một cảnh đẹp của đất trời.

Nhưng không ai biết, cảnh đẹp đó chỉ là bề ngoài, còn tình huống bên trong lại rất "ba trăm"

Chỉ thấy sau khi Thiên Tuyết hỏi thì từ bụng nàng phát ra âm thanh "ùng ục" rất rõ ràng làm mặt mũi nữ nào đó đỏ lên, suýt va phải vị đệ đệ mới đổi cách đây không lâu. (Ngôn Tử Mặc đó)

"Nương...t.tý....người dối ?" - Ngôn Tử Mặc dùng cước bộ, ánh mắt không rõ tâm trạng nhìn lướt qua bụng Thiên Tuyết.

"A...ơ...Ừm, ta dối bụng. Tiểu Mặc, chỉ vì nguoi và tên mặt khối băng kia mà ta không có được cái gì vào bụng đây !"

Nữ chính của chúng ta ngượng ngùng trong giây lát rồi lớn tiếng ai oán kêu. Nàng mặt dày cũng được, ăn quan trọng hơn hình tượng rất nhiều lần.

Thấy phản ứng của nàng, Ngôn Tử Mặc buồn cười kéo nàng vào một khách quán gần đó, tìm một gian phòng rồi gọi tiểu nhị ra để chọn món ăn tẩm bổ cho vị tỷ tỷ "không có da mặt" này của mình.

Như cảm nhận sắp có đồ ăn, bụng của Thiên Tuyết lại càng biểu tình làm cho mặt nữ nào đó thâm oán trong lòng mấy lần. Dù vậy nhưng trên mặt lại ra vẻ "đại gia", tùy ý bảo tiểu nhị chọn ra những món ngon nhất với vẻ mặt "ta đã ăn nhiều sơn hào hải vị" làm Ngôn Tử Mặc cũng nhìn không được.

Nàng có biết đây là lần đầu tiên nàng xuống núi không vậy, chính nàng cũng có thể đặt cho cái biệt danh "cô thôn nữ" rồi đây.

Nếu Thiên Tuyết mà biết những suy nghĩ của hần thì chắc chắn sẽ nổi điên lên. Một người đã lăn lộn chốn thành thị ở thế kỷ 21 gần chục năm, chẳng lẽ lại là một bé nhà quê mới lên thành phố, đến mấy bay còn không biết là gì ?!

(Mèo : Ở nhà quên mới lên, em ở nhà quê mới lên. Nhìn ô tô nó đi, em tưởng thùng phi biết đi i i i...)

Quay trở lại hiện tại, lúc này tiểu nhị cũng đã mang đồ ăn lên và công cuộc chống giặc đói của mặt mũi bắt đầu.

Nhìn đĩa thịt chỉ trong mấy giây đã biến thành đồng xương gần hết thì Ngôn Tử Mặc cũng phải tròn mắt ngạc nhiên. Hần biết tỷ tỷ hần ăn được nhiều, nhưng ai có biết trên đời lại có người "trâu bò" vậy a ?!

Thiên Tuyết đang ăn ngon lành thì cánh cửa phòng hai người đang ngồi bỗng mở ra, có một ngọn gió thổi qua làm tay áo nàng bay lên, lộ ra một ấn ký ngọn lửa màu đỏ xuất hiện.

Cả Thiên Tuyết và Ngôn Tử Mặc đều ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn ấn ký đó, không để ý rằng cũng có một người nhìn thấy nó, đôi mắt đầy không thể tin.

Chợt Thiên Tuyết thấy cánh tay mình bị một bàn tay ấm áp mà mềm mại nắm chặt, giọng nói trầm thấp mà thanh thúy như tiếng suối chảy trong hang động đến tai :

- Cô...nương.....Sao người....lại có ấn ký này ?!

Người đó là ai ? Mọi người có đoán được thân phận của người đó ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Thân Phận Mới (1)

Thiên Tuyết nhăn mặt, cảm nhận tay có chút đau mà giọng nói trở nên hơi khó chịu :

- Này....tên...à công tử, người nắm tay ta chặt quá đấy.

Mạc Tư Âm từ lúc nhìn thấy ấn ký ngọn lửa trên tay Thiên Tuyết thì như chìm trong mơ hồ, chỉ khi nghe thấy giọng nói của nàng mới giật mình, vội vàng thả tay ra. Lúc nhìn thấy vết đỏ hằn lên tay nàng cực nổi bật thì hơi ngạc nhiên, vội vàng nói xin lỗi :

- Xin...xin lỗi cô nương. Là lúc này tại hạ có phần thất lễ, nếu có việc gì mong cô nương bỏ qua cho.

Lúc này Thiên Tuyết mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy rõ được người nam nhân lạ mặt trước mắt. Đập vào mắt nàng là một mỹ thiếu nam theo đúng hình tượng anh chàng nhà bên mà già trẻ lớn bé tất cả mọi lứa tuổi đều thích được.

Khuôn mặt hắn không góc cạnh mang nét lạnh lùng, ngạo nghễ, ghi dấu ấn rất rõ như của tên mặt băng Lãnh Ngạo kia, cũng không mang nét tuấn tú, đầy sức sống có gì đó nồng nức như của tiểu Mặc Mặc. Khuôn mặt hắn như được khắc từ bạch ngọc rồi để ra ngoài ánh nắng, mang một nét ấm áp, làm người khác muốn lại gần....Ừm....đó gọi là cái gì soái ca thì phải.

Nhưng hình như mỹ nam này hơi yếu, nàng không có cảm nhận được nội lực của hắn, cũng thấy được hắn không giỏi võ công qua bước đi, tốt lắm thì chắc hắn có chút võ phòng thân à, chắc, cái này mang về chỉ để trong nhà thôi, nhưng thế cũng đỡ lo, hắc hắc.

Trong lúc Thiên Tuyết quan sát cùng suy nghĩ xa xa thì bên này Mạc Tư Âm cũng quan sát lại nàng. Trái với vẻ mặt không có việc gì của Thiên Tuyết thì hắn lại có chút xúc động. Nàng thật đẹp, giống như một vị tiên nữ mà hắn từng tưởng tượng ra khi đánh đàn, nhưng đặc biệt là nàng có chút gì đó giống với Thánh nữ trong bức tranh ở Liên phòng.

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ đến từng chi tiết cùng đôi mắt linh động đảo qua đảo lại như đang suy nghĩ khi nhìn hắn mà hắn có chút không được tự nhiên. Dù đã quen với những ánh mắt nhìn mình nhưng hắn vẫn hơi không yên trước ánh mắt chăm chú của nàng. Hắn nghĩ....nếu nàng chắc chắn là người đó, thì hắn sẽ không phản đối sự sắp đặt của trường bối.

Trong lúc Mạc Tư Âm ngần ngừ suy nghĩ thì Thiên Tuyết và Ngôn Từ Mặc đã có một cuộc trao đổi ánh mắt rất....

"Này, tiểu Mặc Mặc, đệ có quen hắn ?"

"Không có."

"Đệ nhớ lại xem. Có khi nào hắn là nam kỹ mà đệ từng gặp ở thanh lâu ?"

"...." Ngôn Từ Mặc triệt để im lặng, quay đi chỗ khác để tránh không tức giận mà thổ huyết.

Thấy Ngôn Từ Mặc không thèm nhìn mình, nam nhân lạ mặt thì trưng ra vẻ mặt như lạc vào chín tầng mây, Thiên Tuyết cảm thấy bị ai cho số phận của mình.

Sống ở thế kỉ 21 là thế, dù có đi ra ngoài cũng không ai để ý, không bị xe tông, không bị hết tiền,...vậy mà vừa mới xuyên vô đây, ngay mở đầu đã bị một cuộc đánh bất tỉnh, thức dậy thì phải sống khổ cực, nấu ăn, làm việc nhà cho hai vị sư phụ "tuổi già sức yếu", suốt ngày ăn bơ với tên đệ đệ đáng ghét....Tác giả, cổ nải nải hận bà !

Thiên Tuyết đã bùng nổ, đối tượng trút giận sẽ là ai ?

Đối tượng 1 : Ngôn Từ Mặc:loại, nàng không thể hứng chịu hậu quả.

Đối tượng 2 : Bàn ghế, đồ dùng: loại, nàng không thể trả tiền bồi thương được, ai bảo nàng nghèo quá.

Đối tượng 3 : nam nhân lạ mặt đang ngây ngốc:chọn, hắn nhìn hiền hiền, muốn đập hắn.

Vậy là Mạc Tư Âm đang ngần ngừ kia không biết rằng mình sắp phải chịu một cơn giận oan. Chỉ thấy Thiên Tuyết đứng bật dậy, tiến đến gần hắn, tay phải nắm chặt lại.

Đến cả Ngôn Từ Mặc cũng dừng việc ngắm mào, quay lại nhìn hắn với ánh mắt thương cảm. Thiên Tuyết giờ tay lên, lúc này Mạc Tư Âm cảm thấy như có một lực mạnh mẽ sắp hướng tới hắn trong mấy giây nữa, hắn dự cảm là mình sẽ phải bay một vòng.

Lúc nắm đấm của Thiên Tuyết chỉ còn cách Mạc Tư Âm một đốt ngón tay, có một bàn tay cản lại nắm đấm của nàng, tất cả im lặng trong lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thân Phận Mới (2)

.....Méo !.....Á á á á.....

Hai âm thanh chói tai vang lên cùng một lúc phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này. Nhìn ra ngoài thì phát hiện ra có một đồng chí mèo nhảy lên trên tường cao, phía dưới là một chú chó với khuôn mặt dữ dằn nhìn nó. Chỉ thấy chú mèo chẳng may trượt chân mà rơi xuống gần chú chó, vậy là một cuộc rượt đuổi bắt đầu.

Bỏ qua chuyện mèo miếc, lúc này trong phòng Thiên Tuyết đang vừa kêu la vừa xoa xoa cái tay của mình. Miệng vừa xuyết xoa vừa đẩy lên án nhìn cái người phá chuyện tốt của mình này.

Đó là một nam tử khá tuấn tú nhưng vẻ mặt vô cảm, khí chất cảm người lại gần gần át mất vẻ tuấn dật đó. Hắn mặc một bộ quần áo bình thường nhưng võ công lại khá cao cường, hẳn chắc nhìn hơn nàng một chút, có lẽ hẳn là hộ vệ của nam nhân không có võ công kia. Nhưng hắn đã phạm phải sai lầm lớn nhất với mình rồi, nghĩ rồi Thiên Tuyết nhăn mặt hướng về phía Mạc Tư Âm :

- Này, áy áy, hộ vệ của người hảo công phu a. Sao hắn lại có thể mạnh động như vậy ? Ta chỉ muốn trêu người một chút thôi mà, nhìn người ngẩn ngơ suốt mà ta có lòng tốt giúp người vậy mà lại nhận lại hậu quả như vậy.

Nếu chẳng may tay của ta bị gãy thì các cơ cũng bị ảnh hưởng, rồi từ bàn tay sẽ đến cánh tay bị ảnh hưởng, một cánh tay sẽ đến hai cánh tay, hai cánh tay sẽ đến hai chân, hai chân sẽ đến.....

Quả đúng như Thiên Tuyết suy đoán, nam tử đó chính là hộ vệ của Mạc Tư Âm. Nghe Thiên Tuyết lầm nhảm mà tất cả mọi người trong phòng đều rơi vài hắc tuyến, riêng Mạc Tư Âm thì nhú mày nhìn Minh, nói :

- Được rồi, ta không sao đâu. Người đứng ra đi.

Minh muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, liếc Thiên Tuyết một cái. Đúng lúc đó Thiên Tuyết cũng làm mặt quỷ nhìn lại hắn làm hắn không còn gì để nói, cố gắng kiềm chế xúc động.

Mạc Tư Âm nói với Thiên Tuyết :

- Xin cô nương thứ lỗi, đây là hộ vệ của tại hạ, chỉ là hắn muốn bảo vệ ta thôi. Mà cô nương có thể cho tại hạ biết danh tính và lí do tại sao cô nương lại có ấn ký được không ?

Nghe thấy thế thì Thiên Tuyết cũng không để bụng chuyện khi này, trả lời Mạc Tư Âm :

- Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, hai chữ Thiên Tuyết là của ta. Mà người nói là cái bốt này hả ? Nói rồi Thiên Tuyết giơ tay lên để hắn nhìn rõ.

- Xin cô nương có ý tứ, mà đó không phải cái bốt mà là ấn ký. Cô nương có thể nói cho tại hạ về cái ấn ký này ? Mạc Tư Âm vội quay mặt đi, đánh chính lại lời nói của nàng.

Nghe thế Thiên Tuyết bĩu môi, nghĩ nghĩ rồi trả lời rất tự nhiên :

- Người muốn nói sao ta có cái bốt....à ấn ký này ?

- ...*gật đầu*

- Nó là do.....từ lúc sinh ra ta đã có !

- Mạc Tư Âm lựa chọn im lặng.

Thấy không khí trở nên yên tĩnh lạ thường thì Thiên Tuyết cũng thấy mình hơi quá trớn, nàng biết mình có năng khiếu nhưng không cần phô trương như vậy chứ. Nàng nói :

- Bây giờ đến lượt công tử người, chuyện người vô duyên vô cớ xông vào đây có nên giải thích ?

- À...chuyện đó. Trước tiên để tại hạ nói một chút về bản thân. Tại hạ tên là Mạc Tư Âm, là Thánh.....

- Thánh...Công tử, người không nên. - Minh đột nhiên chặn lại lời nói của Mạc Tư Âm.

- Minh, ta biết mình đang làm gì. Người nên an phận ! - Mạc Tư Âm nhú mày nhìn Minh, giọng nói pha chút cứng rắn làm Minh ngậm miệng, lùi về đằng sau.

Mạc Tư Âm lại tiếp tục :

- Có lẽ cô nương đã từng nghe đến tộc Nữ tôn ?

Nghe đến đó thì đôi mắt Ngôn Tử Mặc lóe tia sáng, ánh mắt Minh đầy lo lắng và cảnh giác, duy chỉ có mỗi Thiên Tuyết ngây thơ trả lời :

- Không biết !

-Được rồi, cô nương không biết cũng không sao. Tại hạ giữ một chức trong gia tộc Nữ tôn, cũng biết ít nhiều về gia tộc. Có một điều là những người mang dòng máu Thánh nữ trong tộc đều sẽ có ấn ký ngọn lửa ở cánh tay của mình, không một ai khác có.

Nghe đến đó thì Thiên Tuyết cảm thấy hình như mình đã đọc cái này ở đâu đó rồi, à, đúng rồi, trong sổ đàn harem của nữ chính có một người tên là cái gì đó Âm - Thánh nam của gia tộc Nữ tôn, một gia tộc lãnh đời. Nhưng trong nguyên tác, khi nữ chủ gặp hắn thì biết được thân phận của mình là con của Thánh nữ của gia tộc Nữ tôn.

Thế quái nào hắn lại ở đây, còn ám chỉ nàng là con của Thánh nữ, chuyện gì đang xảy ra vậy ? Chẳng lẽ nào....tình tiết bị thay đổi, vậy nữ chủ đang làm gì, còn đàn harem của bạn củ lạc à nhầm Lạc Lạc ?

Trong lúc Thiên Tuyết suy nghĩ thì tiếng nói của Mạc Tư Âm kéo nàng lại :

- Cô nương, có thể người là con của Thánh nữ của gia tộc Nữ tôn. Cô có nhớ được mẫu thân cô nương cũng có ấn ký như vậy hay có bức tranh vẽ lại ?

Khi nhớ đến mẫu thân của thân thể này thì đầu Thiên Tuyết bỗng dưng có chút đau, một đoạn trí nhớ hình như rất quan trọng lướt qua mà nàng không thể bắt kịp, chỉ có một đoạn ngắn ký ức truyền đến.

Sau một lúc mà chỉ thấy Thiên Tuyết ôm đầu thì khi Mạc Tư Âm định lên tiếng thì nàng ngẩng đầu, đôi mắt mang vẻ gì gì đó khác lạ :

- Ta không nhớ, ta chỉ nhớ được mẫu thân ta họ Lạc, người thường được phụ thân ta gọi là Liên nhi, chỉ thế....

Họ Lạc...còn được gọi là Liên nhi, vậy đúng là Thánh nữ rồi. Vậy là hắn đã tìm được con của Thánh nữ !

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đến Kinh Thành Cũng Phải Gặp Chuyện

Lộc cộc....Lộc cộc....

Trên con đường từ trấn Linh Lung đến kinh thành, có một chiếc xe ngựa nhìn bề ngoài khá đơn giản đi đến cổng kinh thành. Nhưng khi vừa đến trạm gác bỗng có một tiếng hét làm chiếc xe dừng lại "Dừng lại !"

Đó là từ một người lính gác cổng, khuôn mặt hắn rất "vuông vức", đôi mắt thì lộ ra vẻ cao ngạo, khi nhìn về phía chiếc xe ngựa đơn giản đó thì lộ ra vẻ khinh thường.

Chắc chỉ là một thường dân mới đến kinh thành, tốt lắm là họ hàng xa với mấy tiểu thương, dù sao đạo này hắn đang thiếu tiền, không thể đến xem Ngọc Liễu cô nương, mà đạo này toàn những chiếc xe ngựa của những nhân vật lớn, vừa đúng lúc chiếc xe ngựa này xuất hiện, khả khả... - Tên lính đó nghĩ.

Quay lại hiện tại, dù xe ngựa đã dừng lại nhưng người đánh xe lại không có chút phản ứng, cả người hắn mặc toàn màu đen, còn đội đầu lạp lạp không ai thấy mặt. Tên lính chỉ nghe thấy một giọng nói vô cảm từ xa phu "Có chuyện ?"

Nghe thấy giọng nói của xa phu thì tên lính liền cảm thấy như bị coi thường, hắn tức giận nói :

- Hừ, người có biết ta là ai ? Chỗ này ta coi, đường này ta làm chủ, người phải giao tiền để vào kinh thành.

Bỗng từ trong xe ngựa phát ra tiếng nói :

- Oắt đờ...Hào thổ phi, hào thổ phi a !

- Người nói cái gì ? - Tên lính tức giận lên giọng.

- Ủầy, nghe giống heo mẹ kêu quá. Ta là nói ai thì người đó tự biết. Chắc, ông bà ta từng nói, là người thì mình không nên ăn cướp, không có ngày bị người khác ăn cướp lại. - Tiếng nói kia lại truyền đến. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng hắn có cảm giác như người trong xe đang ngoáy lỗ tai, còn có tiếng cười phát ra thì phải.

- Ngươi...ngươi có biết ta là ai ? Tên lính cố gắng kiềm chế rồi cười lạnh hỏi.

- Heo mẹ ! Ta đâu có biết ngươi là giống nào đâu, lợn nái, lợn hồng, lợn đất (Mèo : @@),...?

- Ngươi ! Hừ, ngươi sẽ phải hối hận. Tỷ tỷ của ta chính là tỷ nữ thân cận của Lệ phi nương nương - người được hoàng thượng sủng ái. Nếu muốn ta tha cho ngươi thì hãy đưa hết tiền đây, gia sẽ giảm tội cho ngươi. - Tên lính hất cằm, ngạo mạn nói.

Lúc này trong xe ngựa lại là một tình huống đặc biệt khác :

- Ày...Tiểu Mặc Mặc, tên đó định lấy hết tiền của chúng ta đó. Tỷ tỷ chân yếu tay mềm bị hấn ức hiếp a ! - Không phải ai khác, người vừa nói chính là nữ chính của chúng ta, Thiên Tuyết.

Vậy trong xe chắc chắn sẽ có Ngôn Tử Mặc - Đệ đệ mới nhận của mẫu nữ nguy hiểm nào đó. Ngôn Tử Mặc chỉ nhìn vào quyển sách, không quan tâm nói :

- Đệ đã bảo tỷ đừng nói, nhưng tỷ vẫn muốn nói. Tỷ tự làm tự chịu đi !

- Tỷ chỉ nhẹ nhàng nói vài câu để hấn cái tà quy chính thôi mà. Tỷ có ý tốt, chỉ là hấn là heo nên không hiểu được thôi !

-

- Tiểu Mặc Mặc, giúp tỷ đi, một lần thôi !

-

- Đi mà....đi mà....đi mà.... 1001 x đi mà....

- Tỷ hãy nhờ biểu ca của tỷ đi. - Ngôn Tử Mặc không chịu được mà nói. Hấn có thể dùng thân phận của mình nhưng hấn không muốn lộ ra quá sớm.

Nghe thế thì Thiên Tuyết quay lại nhìn hai à ba nhân vật không mời kia. Từ trái qua phải lần lượt là Mạc Tư Âm, Minh và tuyết hồ của mặt băng nam nhân - "nice booty" Tuyết Băng.

Nói đến việc này, hãy quay trở lại 16 giờ trước...

Khi Mạc Tư Âm xác định được Thiên Tuyết là nữ nhi của Thánh Nữ tộc Nữ tôn - Lạc Nguyệt Liên thì đương nhiên phải nói cho nhân vật chính rồi.

Nhưng lại trái ngược với tưởng tượng của Mạc Tư Âm, Thiên Tuyết chỉ gãi móng tay, hỏi tộc nữ tôn có nhiều tiền không. Dù vậy nhưng hấn vẫn trả lời rất nhiệt tình, còn giới thiệu về tộc Nữ tôn cho nàng nghe, còn cho nàng biết mình là biểu ca của nàng.

Nhưng hấn không có thấy mẫu nữ nào đó đã lăn ra ngủ khi biết gia tộc này là gia tộc lãnh đời, theo kết luận của nàng là có ít tiền. Với cả mỹ nam hiền lương thực đức là biểu ca của nàng, không thể ăn được rồi T^T(Mèo : -_-|||)

Sau khi biết được thân phận của mình là Thánh Nữ đời tiếp theo thì Thiên Tuyết chẳng có phản ứng kiểu như Oh My God, tui được làm Thánh Nữ nè, dính chút bàn tay vàng rồi đại loại thế.

Mà nàng chỉ quan tâm đến việc lên đường đến kinh thành. Đùa nàng sao, Thánh Nữ của gia tộc ít tiền thì sẽ không có nhiều tiền, không có nhiều tiền thì sẽ không có đồ ăn ngon, không có mỹ nam, không có đồ ăn ngon lại càng không có đủ chất dinh dưỡng cho cơ thể sẽ trở nên xấu, sẽ không có mỹ nam theo.

Thà ở kinh thành chơi với "tổng giám đốc" tiểu Mặc Mặc không phải sướng hơn sao ?

Nàng còn muốn xem trực tiếp 52 xuân cung đồ do hoàng thượng và dàn phi tần đồng biểu diễn a. Với cả nàng còn có nghĩa vụ quan trọng đi trả thù tên Tam vương gia - Thượng Quan Vô Lại nhằm Thượng Quan Vô Hàn tội dám đập hại chết tiểu Thiên Tuyết, chào mừng nàng xuyên không đầy ấn tượng làm nàng quên không được.

Tộc Nữ tôn ? Để sau đi, với cả mẫu thân nàng đã chôn khỏi tộc, chắc gì mấy người đó thực tâm chào đón nàng, có khi còn coi nàng là nghiệt chủng.

Còn cả tên nam nhân mặt băng kia nữa, lúc nàng về thì hấn đã mất hút, chỉ để tiểu nhị chuyển lời là có việc, làm nàng không thể đòi tiền chăm sóc hấn a. Thế thì cũng thôi đi, nàng là người tốt không so đo, bao giờ có nhiều tiền nàng chỉ thuê sát thủ đòi nợ thôi. Vậy mà hấn còn vứt con tuyết hồ Tuyết Băng gì gì đó ở lại, làm nàng lúc mới vào phòng liền bị dính chương khoe móng lần 2. Tội cho khuôn mặt đáng giá ngàn vàng của nàng lắm đấy, có ai biết là nàng phải chịu khuôn mặt bình thường hơn 20 năm để có thể có khuôn mặt này không, vậy mà hết lần này đến lần khác vui đập nó ?! Phải biết thương hương tiếc ngọc chứ, Tuyết Băng trúng thôi !

Quay lại hiện tại, sau khi tự động viên chính mình là cái xe ngựa này của tiểu Mặc Mặc, nàng không phải trả tiền mới kiềm chế cảm xúc muốn đập mấy con người không mời mà cứ thích dính lấy này : nam nhân ngẩn ngơ, hộ vệ nghiêm túc và tuyết hồ "mộng đẹp" .

Thiên Tuyết nói với Mạc Tư Âm :

- Biểu ca, giúp muội đi nhé !?

Giọng nói của Thiên Tuyết đã có tác dụng rất tốt khi đưa Mạc Tư Âm trở về hiện tại.

- A, biểu muội vừa nói gì, ta không có nghe rõ - Mạc Tư Âm cười nói, không nhìn thấy vẻ mặt đầy hắc tuyến của Thiên Tuyết.

- Biểu ca, muội nói là ca hãy giúp muội xử lý tên lính heo mẹ ngoài kia nhé ?!

- Ừm...để ta xem...Minh, đưa cho hấn lệnh bài của ta.

- Nhưng...công tử, người không thể lộ thân phận.

- Không sao đâu, có lẽ hoàng thượng và những người đó biết hết rồi, nếu chúng ta càng giấu thì càng dễ gây nghi ngờ. Cứ làm theo lời ta đi.

- Nhưng..Vâng, thuộc hạ sẽ làm - Minh hơi có ý phản đối nhưng rồi vẫn tuân lệnh.

Ở bên ngoài xe ngựa, tên lính thấy trong xe ngựa không có tiếng trả lời, liền tưởng là mình làm người trong xe ngựa sợ hãi, đang chuẩn bị tiến lên ha hả cười:

- Ha ha, đã biết sợ rồi ư ? Mau đem tiền ra đây cho gia, gia sẽ cho các người qua.

Chỉ thấy từ trong xe ngựa có một người bước xuống, nhưng người đó lại không cầm theo tiền như hấn nghĩ. Đôi mắt lạnh băng đầy nghiêm túc của hấn (Minh) làm hấn (Tên lính) nhớ đến đại đội trưởng, không, ánh mắt người này kinh khủng hơn nhiều.

Khi Minh chuẩn bị đưa lệnh bài của công tử cho tên lính heo mẹ xem thì bỗng có một giọng nói vang lên :

- Khoan đã...Là tên lính này không biết phải trái, thuộc hạ sẽ dạy lại. Mời các vị đi qua !

Sau khi nghe thấy thì tên lính đó quay lại, sợ hãi cùng kinh ngạc nhìn người phát ra âm thanh. Đó là đại đội trưởng !

Người gọi là đại đội trưởng kia tức giận nhìn tên lính đó, quay lại cúi đầu đầy nhún nhường nhìn Minh :

- Mời các vị đi qua. Đây là sơ sót của thuộc hạ, thuộc hạ sẽ chỉnh đốn lại.

-

Minh không nói gì, chỉ nhìn người đại đội trưởng đó làm hấn (Đại đội trưởng) đầy tức giận nhìn tên lính. Chỉ khi từ trong xe truyền đến một giọng nói gọi Minh vào, chiếc xe ngựa lại tiếp tục đi thì đại đội trưởng mới thở ra. Quay lại đá tên lính càn rỡ kia vài cái làm hấn kêu oai oái :

-Đại đội trưởng, sao lại đánh thuộc hạ ?

- Hừ, người còn nói được ? Nhìn người có chút quan hệ cùng Hệ phi nương nương, ta mới một mắt nhắm một mắt mở, không ngờ người lại ngu ngốc như vậy.

- Nhưng đó không phải chỉ là một chiếc xe ngựa bình thường hay sao ?

- Bình thường cái đầu người, nhìn thì không có gì nhưng nếu nhìn kỹ người sẽ thấy ấn ký của tứ đại gia tộc ở thành xe. Chắc chắn chỉ có người thuộc tứ đại gia tộc mới được đi loại xe đó, mà còn là ấn ký chìm, chứng tỏ người trên xe không muốn quá chú ý, chỉ có những vị trưởng lão mới không muốn phi tương.

Người ta không nói gì một là không chấp nhận cùng người, hai là sẽ nhớ kỹ người. Người nghĩ thời gian kiếm đâu ra người bình thường đến kinh thành, hả ? -Tên đại đội trưởng chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói.

- Thuộc hạ đã hiểu rồi, đại đội trưởng, người thật tài giỏi a. Người là người thuộc hạ hâm mộ a.

- Hừ....Lần sau nhớ nhìn cho kỹ.

Thực sự mà nói tên đại đội trưởng kia nói không sai lắm, chỉ là người trong xe không phải trưởng lão gì cả, và sự kiện tên lính kia cũng bị quên lãng rất nhanh.

Lúc này, chiếc xe ngựa đã tiến vào kinh thành, mở ra một cuộc hành trình mới cho Thiên Tuyết, tạo một bước ngoặt lớn cho chính cuộc sống của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp Mặt (1)

Trên con đường vào kinh thành, xung quanh là những hàng quán, khách điếm,....Mọi người thì nhộn nhịp đi lại, mua bán... Không chỉ mỗi dân chúng bình thường mà còn có những thương nhân đang xem xét hàng hóa, có vài tiểu thư nhà quan đội đầu lạp hoặc đeo sa mòng che nửa mặt đầy bí ẩn, đang đi cùng với thị nữ và hộ vệ. Còn có cả những phú hào đang đi vào một cửa hàng nào đó, hay những người giang hồ, người thì che hết mặt, người thì lại sang sảng uống rượu trong khách điếm nào đó, nhưng tất cả đều mang trong mình một vũ khí,... Hay là những binh lính của triều đình đang đi tuần tra cùng mùi thức ăn, son phấn,....lan tỏa trong không khí.

Thiên Tuyết hứng thú nhìn kinh thành ở cổ đại, đôi mắt nàng sáng lên, đồng tử đen lầy đảo qua đảo lại đầy thích thú, đôi môi nhỏ xinh thì đóng mở lộ ra vài chiếc răng trắng nhỏ đầy đáng yêu. Nhìn vẻ sinh động giống như tiểu tiên nữ mà Mạc Tử Âm thật muốn cười, cảm thấy nàng thật khác với những cô nương yếu điệu, cô gắng tạo ra vẻ quyền rũ mà không những không thu hút và còn làm những người như hắn cảm thấy chán ghét kia.

Thiên Tuyết thích thú nhìn mọi thứ rồi thả rèm xe xuống, quay sang hỏi Ngôn Tử Mặc đang ngồi gần đó với dáng vẻ suy nghĩ :

- Tiểu Mặc Mặc, vào kinh thành rồi thì chúng ta sẽ ở đâu ?

Tiếng nói của Thiên Tuyết kéo Ngôn Tử Mặc với về thực tại :

- Tỷ có thể ở nhà đệ. Có điều sư phụ bảo đệ chỉ có thể để tỷ ở ngô Bắc, thế mới giúp tỷ có một nơi ở phù hợp.

- Đệ ?! Hừ, đừng tưởng tỷ không biết chút gì. Nhị vị sư phụ....hai người hãy chuẩn bị đi.

Thiên Tuyết vừa ngạc nhiên vừa tức giận, hừ, đừng nghĩ nàng không biết. Dù ở trên núi nhiều năm nhưng nàng vẫn nhớ trong truyện này thì ngô Đông Tây là của hoàng gia và quý tộc, quan lớn, ngô Bắc Nam là của những người dân thường, riêng ngô Bắc là nơi của cái bang hoạt động. Con mẹ nó, thế khác nào bảo nàng đến ngồi chơi xơi nước với mấy anh em cái bang hả. Nàng cũng không ngu như thế, ăn mặc sang trọng thế này ra đó, chắc chắn sẽ được thử mùi vị đã câu bông truyền thuyết. Hai lão đầu kia, cái này nàng nhớ kỹ....

... ..

Ở một chỗ xa oi là xa, ở trên núi, nhị vị sư phụ Tuyết thánh đang ăn gà bông hất xì một cái, có cảm giác lạnh gáy dù bây giờ là mùa hè.

Dương Nhất Sinh rùng mình, quay sang hỏi Bạch Thiên Vân :

- Đây lão đầu, ngươi có thấy con gió nào không ?

- Ta cũng không biết, có lẽ chúng ta là bị trúng gió ? - Bạch Thiên Vân nghi hoặc nói.

Hai người đang thắc mắc thì một trận bụi thổi đến, một bóng dáng màu đỏ hiện ra, kèm theo đó là một giọng nói ngả ngẩn nhưng ẩn trong đó là một sự mạnh mẽ:

- Nhưng tại hạ không có thấy tí ngọn gió nào cả, hai lão đầu, lâu không gặp.

Nghe thấy giọng nói cùng người đang hiện lên rõ hơn thì hai người ngạc nhiên nói:

- Tiểu Vũ nhi, bây giờ người mới nhớ đến chúng ta ?

... ..

Quay trở lại kinh thành, lúc này Thiên Tuyết đang gặm bánh bao, chính xác là gặm, không sai tí nào. Nàng vừa cắn từng miếng dứt khoát vừa trừng mắt nhìn Ngôn Tử Mặc đang nhàn nhã đọc sách.

Tức chết nàng, tại sao tiểu tử này lại có nhiều tiền như vậy, tại sao lại chịu trách nhiệm nơi ở của nàng chứ ? Tại sao ?! Nàng không thể đánh chết tên trướng thối này mới tức, còn có một tên hộ vệ ngoài kia, ôi, lão thiên, sao ngài cứ phải ngược tiểu nữ quần quai như vậy. Ta đã làm gì sai ??? Thiên Tuyết trong lòng thâm roi lệ, cũng thâm giờ một ngón giữa lên trời.

Không biết có phải ông trời nghe thấy không mà chưa đi được bao lâu thì xe ngựa vội dừng lại làm mọi người không kịp phản ứng.

Chỉ nghe thấy một giọng nói chói tai cùng tiếng roi da :

"Thượng Quan Nhược Diệp, ngươi dám không đứng về phía ta, ngươi đáng đánh !"

Kèm theo đó là tiếng roi da đập mạnh xuống đất vài lần phát ra mấy tiếng rồi chiếc roi giống như một sợi dây từ thần đến lấy mạng thân mình bé nhỏ đang run rẩy kia. Chỉ thấy một người nữ nhân phúc hậu hoảng sợ chạy đến ôm thân hình nhỏ bé ấy, định chặn hộ.

Người cầm roi da kia thấy vậy thì dừng lại trong chốc lát, nhưng rồi lại càng tức giận hơn, tiếng roi xé gió đến càng rõ ràng. Khi chiếc roi chỉ còn cách hai người kia một chút, ba tiếng nói đồng loạt vang lên.

"Dừng lại !"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp Mặt (2)

"Dừng lại !"

Thiên Tuyết định chạy đến cứu cô nương kia thì bỗng bị Ngôn Tử Mặc giữ lại, nàng quay đầu khó hiểu nhìn hắn thì hắn đứng ánh mắt ra dấu hiệu cho nàng. Thiên Tuyết nhìn theo thì thấy có một nam nhân đã đứng chắn trước cô nương sắp bị đánh kia.

Thấy thế thì cô cũng thờ nhẹ ra, nhưng rồi lại nghi hoặc. Một tiếng hét là từ nàng, tiếng hét kia có lẽ từ nam nhân đó, vậy thanh âm còn lại là của ai ?

Thiên Tuyết đang nghi hoặc thì chỉ nghe thấy giọng nói của Minh :

- Công tử, người đừng ra ngoài. Cô nương đó đã có người giúp rồi. Chúng ta không thể tùy hứng được.

-Được rồi, ta đã biết. - Mạc Tư Âm nghe thấy thế thì cũng ngồi xuống, xem xét tình huống bên ngoài cùng mọi người.

Chỉ thấy nam nhân chắn giúp cô nương được gọi là Thượng Quan Nhục Diệp kia cầm lấy cây roi đó, giọng nói ần ần tức giận nói :

"Thượng Quan Nguyệt Linh, muội đang làm cái quái gì vậy ?"

"Ta...Muội...Huynh...Sao huynh lại ở đây ?" Chỉ thấy cô nương đánh đá muốn đánh cô nương kia ngạc nhiên, sau đó có chút sợ hãi nhìn người nam nhân kia.

"Hừ, đáng lẽ ta phải hỏi muội, muội có biết mình đang làm gì không ?"

"Hoàng huynh...muội...muội...tại vì tỳ nữ của nàng ta phạm lỗi nên muội mới muốn trừng phạt, chẳng may nàng ta xông ra thôi !" Thượng Quan Nguyệt Linh lúng túng rồi ném bừa một lý do.

Nhưng lại càng làm sắc mặt của nam nhân được gọi hoàng huynh kia đen triệt để.

"Muội nghĩ ta là trẻ lên ba ?! Không biết được ai đúng ai sai ?! Quay trở về hoàng cung ngay, muội nghĩ mình là ai mà dám làm như vậy, quay về !"

"Nhưng...nhưng..." Thượng Quan Nguyệt Linh chưa nói xong thì đã bị nam nhân kia cắt đứt :

"Không nhưng nhị gì hết, quay trở về mà hối lỗi, không thì không ai có thể cứu muội đâu."

Nói rồi hắn quay đầu lại, nhìn về phía cô nương gọi Thượng Quan Nhục Diệp kia đầy ôn nhu, nói :

"Hoàng muội, là muội muội ta thất lễ, khi về ta sẽ xử phạt nó. Muội hãy lên xe ngựa của ta đi, có Lạc nhi ở trong đó nên không sao đâu."

Khi nghe thấy giọng nói của người nam nhân kia thì Thượng Quan Nhục Diệp đã không còn run nữa, nhưng đôi mắt nàng lại chứa đầy sự đề phòng.

Lúc nghe thấy lời đề nghị kia thì đôi mắt càng cảnh giác, chỉ khi thấy nhũ mẫu của mình gật đầu thì mới lo lắng đứng dậy, gật nhẹ đầu, lí nhí nói :

- Cảm ơn hoàng huynh, muội không sao đâu.

Khi Thượng Quan Nhục Diệp chuẩn bị lên xe ngựa thì Thượng Quan Nguyệt Linh bỗng xuất hiện, trừng mắt nhìn nàng rồi chạy ra ôm cánh tay của nam nhân kia :

"Hoàng huynh, là muội sai rồi, huynh giúp muội đi, đi mà hoàng huynh."

Thấy muội muội mình làm nũng như vậy thật đáng yêu, cũng không quan tâm biết lỗi thật hay giả nhưng hắn vẫn nghiêm mặt nói :

"Muội....Ta không thể giúp muội. Ai bảo muội không biết đúng sai, nhanh lên xe đi."

Lúc Thượng Quan Nguyệt Linh hồn đổi chuẩn bị lên xe thì bỗng có một tiếng nói thanh nhẹ truyền đến :

- Vô Hàn, ta nghĩ Linh nhi cũng là do còn bé, muội ấy tuy húng là phải, chàng cũng không cần quá nghiêm khắc, sẽ không tốt. Chúng ta cũng nên đi thôi, không sẽ có nhiều người dị nghị.

Nghe thấy tiếng nói đó thì nam nhân kia sắc mặt dịu đi, đầy ôn nhu, cũng nghe theo mà mềm mỏng hơn bảo Thượng Quan Nguyệt Linh trở về. Nhưng Thượng Quan Nguyệt Linh lại càng tức giận, lớn tiếng :

- Không cần nữ nhân như nguoi quan tâm !

Rồi nàng lên xe trong sự tức giận của nam nhân tên Vô Hàn kia, sau đó hắn và Thượng Quan Nhược Diệp cũng lên xe, trong xe ngựa còn nghe loáng thoáng tiếng nói tức giận của nam nhân cùng tiếng nói nhẹ nhàng thanh nhẹ kia.

Kịch hay cũng kết thúc, mọi người xung quanh cũng tản đi. Trong xe ngựa, Ngôn Tử Mặc và Mạc Tư Âm cũng không quan tâm nữa, chuẩn bị đi tiếp. Chỉ riêng mình Thiên Tuyết vẫn ngồi yên như vậy.

Nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy khuôn mặt nàng đầy sự kinh ngạc, còn có chút chán ghét. Nàng đã gặp lại bọn họ, nữ chủ và tên Tam vương gia đã giết Thiên Tuyết trước kia.

Nữ chủ củ lạc, ta chỉ là một nữ phụ thôi, dù chúng ta sẽ gặp nhau nhưng chó đến gần !

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đền Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Một Thân Phận Mới

Trước cửa lớn Ngôn gia - một trong tứ đại gia tộc của Thiên Long hoàng triều, có hai thủ vệ đang đứng nghiêm nghị ở ngoài, nếu là người có võ công sẽ thấy được hai người này mà ở trong giang hồ cũng gọi là vào hàng cao thủ. Suy ra đề thủ được hai người võ công cao như thế này phải có tài phú và chỗ đứng như thế nào rồi.

Rồi từ đâu có một chiếc xe ngựa đi đến của Ngôn gia, khi đến gần thì giống như không có ý định dừng lại. Lúc hai thủ vệ chuẩn bị động thủ để dừng chiếc xe thì bỗng có một lệnh bài bay thẳng đến một tên thủ vệ, người đó nhanh tay bắt được lệnh bài. Khi hắn nhìn thấy dòng chữ trên đó thì liền trở nên cung kính, định mở cửa lớn cho chiếc xe ngựa đi qua. Nhưng lại có một giọng nói lạnh lùng phát ra từ xe ngựa :

"Không cần mở cửa lớn oanh động nhiều người, đi của bên là được."

Thủ vệ đó nghe được liền có chút do dự, nhưng rồi vẫn cung kính mở cửa nhỏ hơn bên cạnh để xe ngựa đi vào. Khi chiếc xe ngựa đi vào trong, lúc thủ vệ đó đóng cửa lại thì tên thủ vệ còn lại liền hỏi : "Đại ca, sao huynh lại để người không rõ kia vào trong, chúng ta phải biết thân phận của từng người mà thông báo chứ ?!"

Tên thủ vệ đó liền nhỏ giọng mắng nhẹ : "Nguoi nghĩ cái gì vậy ? Đó là xe ngựa của thiếu gia, nguoi có gan bắt chủ tử của mình dừng lại ?! Sau này nguoi nên cẩn thận, khi có xe ngựa cứ nhìn ở góc bên phải trên cùng phía trước ở thành xe, dấu ấn của từng gia tộc đều được khắc chìm vào đó. Hoặc nếu họ đưa mình lệnh bài cũng cần xem kỹ dấu ấn, cố gắng đừng đắc tội người không nên đắc tội."

Nghe thấy thế tên thủ vệ tò mò kia cũng nhận ra mình sai lầm, ghi nhớ lời dặn của Vệ ca (tên lính thông minh đó), nói : "Được rồi, đệ sẽ nhớ thật tốt, cảm ơn Vệ ca đã chỉ bảo." "Không có việc gì to tát đâu, quay lại nhiệm vụ của mình đi "

"...."

Khi bên ngoài mọi chuyện cũng không còn gì thì bên trong lại khá khác biệt, mà lại có thêm thánh gây rắc rối Thiên Tuyết của chúng ta mà càng thảm hại hơn. Khi chiếc xe ngựa vào cửa Ngôn ra liền có một người tầm 40 tuổi đi đến. Lúc hắn nhìn thấy dấu hiệu chạm khắc chìm ở thành xe thì biểu tình trở nên kinh ngạc và cao hứng. Hắn bước nhanh đến chiếc xe ngựa cùng lúc đó cũng gọi một người hầu gần đó rồi nói thăm gì đó sau đó gắn liền cung kính đứng trước cửa xe đợi chủ tử trong xe. Khi Ngôn Tử Mặc xuống xe liền nhìn thấy Vương lão thì vẻ mặt có chút không ngờ đến. Thấy quả đúng là thiếu gia nhà mình Vương Lão càng vui mừng. Khi ông định nói gì đó thì liền bị tiếng nói đột nhiên phát ra của Thiên Tuyết sau khi nàng nhảy xuống xe :

- Oa tiểu Mặc Mặc, đây là nơi đệ ở ư ? Hào đẹp, hào ấn tượng a, vậy mà đệ lại muốn tỵ ở khách điểm, đệ có muốn thử độc được tỵ mới luyện chế, hửm ?

- Vì đề hợp phong thủy, tránh gây rắc rối. - Ngôn Tử Mặc phun ra mấy chữ, nhưng thế cũng đủ để nữ nào đó tức phụt máu.

- Đệ...!!! Vì tỵ tốt bụng, tỵ bỏ qua cho đệ. Bây giờ chúng ta đi đâu ? - Thiên Tuyết tức không còn gì để nói, giả vờ rộng lượng dòi đề tài.

- Đi gặp phụ thân đệ, xin phép người cho hai người ở đây. Ngôn Từ Mặc không nhanh không chậm nói. Đã khá lâu hắn được gặp phụ mẫu và gia gia, nãi nãi rồi...

Nghe thế thì Mạc Tư Âm lại cắt ngang, cười nhẹ nói :

- Cảm ơn Ngôn thiếu gia, nhưng ta là phụng mệnh tộc nên sẽ đến bái kiến hoàng thượng sau khi qua đây, ta chỉ ở lại một lúc đến khi Tuyết nhi được đồng ý thôi. Nếu không ta sẽ mang muội ấy đến chỗ ta.

Ngôn Từ Mặc nghe xong cũng không phản ứng, liếc mắt nhìn Mạc Tư Âm một cái rồi chỉ dẫn Vương lão chuẩn bị trước một viện gần viện của hắn cho nư tử, phải thật đầy đủ. Sau đó quay đầu nói sẽ dẫn mọi người đến chỗ viện của phụ thân hắn để bái phỏng.

Từ chỗ xe ngựa đến viện của gia chủ, nơi phụ thân của Ngôn Từ Mặc - thiếu gia duy nhất của Ngôn gia ở đó, cũng không quá xa nên mấy người quyết định đi bộ. Mặc dù lúc đầu Thiên Tuyết muốn đi kiệu hơn để cảm nhận vị trí cao lớn của mình nhưng lúc này nàng đã vứt cái đó ra sau đầu rồi. Nhìn quang cảnh xung quanh dù bố trí theo lối văn nhân học sĩ nhưng không quá âm đạm mà lại đầy sức sống, có núi giả, đình các,... Xen kẽ các viện là những hàng cây cối xanh mát, đường đi đến lại được lát những viên sỏi nhỏ trông rất đẹp. Còn có một hai cây cầu bằng gỗ bắc qua ao cá, trên mặt nước còn có những đóa sen đang nở rộ, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng phiêu du vào không khí. Mỗi căn nhà lại được xây dựng giống như trong những bộ phim cổ trang nàng từng xem, nàng còn thấy thị nữ, gia nhân ra vào từng viện tấp nập nhưng vẫn không ồn ào như đường phố hiện đại.

Thiên Tuyết nhìn ngây cả người, nàng cứ nghĩ, khi xuyên qua cũng không sao đâu, nhưng giờ mọi thứ lại gần gũi mà xa lạ, làm lòng cô có cảm giác bồn chồn lạ kỳ. Hôn vía đang bay lên mây thì bỗng dưng có tiếng nói kéo nàng lại :

- Tỳ, đến nơi rồi đấy. Người định ngây ngẩn ở đó làm cái gì ?

Nghe thấy tiếng nói của Ngôn Từ Mặc thì Thiên Tuyết lắc đầu một chút để điều chỉnh lại, lăm bằm vài chữ rồi hít một hơi thật sâu, đi vào cùng Ngôn Từ Mặc.

Vào trong phòng, đập vào mắt Thiên Tuyết đầu tiên chính là mùi sách vở và trí thức nồng nặc, làm nàng suýt muốn chạy đi. Dù vậy nhưng nàng lại bị Ngôn Từ Mặc kéo lại, ngồi vào ghế cùng với hắn và Mạc Tư Âm, riêng Minh thì đứng đằng sau. Rồi có thị nữ bước vào rót trà cho các nàng, đặc biệt ở chỗ là từ khi các nàng (thị nữ) nhìn thấy tiểu Mặc Mặc và biểu ca của nàng là lại mặt ửng hồng, e thẹn cúi đầu, thỉnh thoảng lại nhìn lên hai người đó một phát làm Thiên Tuyết suýt cười đến sặc nước. Một đàn thiếu nữ vừa rơi vào bẫy tình vậy mà thủ phạm còn lạnh mặt không quan tâm, đúng thật là vô tâm a.

Nếu Ngôn Từ Mặc và Mạc Tư Âm nghe thấy chắc chắn sẽ phản pháo lại ngay. Muội/Tỳ còn nói ta/đệ ?! Chính người thu hút cả một đám nam nhân mà không có biết đấy. Chính ta/đệ phải đi giải quyết đấy, muội/tý mới vô tâm !

Quay trở lại, chưa được nửa ly trà thì ngoài phòng có ba người đang vội vã đi đến. Người chưa cả bước vào nhưng đã nghe thấy tiếng nói trầm thấp còn ần ần uy nghiêm :

- Tiểu Mặc, đứa cháu bất hiếu, bây giờ ngươi mới biết trở về ? Ngươi có biết....

Lời nói chưa cả nói xong thì đã có một giọng nói cắt ngang :

- Ông dám nói cháu yêu của ta như thế sao ? Vậy hôm nay đừng đến chỗ ta nữa đi !

Lời nói đó vừa phát ra thì tất cả lại im lặng. Lúc này thì ba người mới bước vào trong phòng, đập vào mắt Thiên Tuyết đầu tiên chính là một ông lão râu tóc hoa râm nhưng đôi mắt lại sắc bén như có thể nhìn thấu nàng vậy, nhưng nghe lời nói của ông lão thì nàng đoán ông lão này là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, có một chút giống lão ngoan đồng Đường Nhất Sinh - sư phụ của nàng. Đi ngay sát ông lão là một bà lão (- _ -) nhưng từ gương mặt cũng đoán ra được ngày xưa là một đại mỹ nhân có một không hai, nàng đoán hai người này là gia gia và nãi nãi của tiểu Mặc Mặc rồi.

Khi hai người kia đã vào rồi thì người đằng sau mới bước vào, đó là một nam nhân tầm ngoài 30 nhưng vẫn đầy phong độ và nam tính. Khuôn mặt với tiểu Mặc Mặc như được đúc ra từ một khuôn, nếu không có đôi mắt sắc bén và từng trải giống gia gia tiểu Mặc thì nàng đã tưởng hai người là huynh đệ ruột.

Sau khi mọi người đã ngồi hết vào chỗ, những nhân vật chính cũng xuất hiện thì Ngôn Từ Mặc mới lên tiếng, nói rõ tình huống của mình, cũng giới thiệu Thiên Tuyết là sư tỷ của hắn, là đại đồ đệ của Tuyết thánh. Cũng nói nàng là con của Thánh nữ Lạc Nguyệt Liên và là biểu muội của vị nam nhân bên cạnh - Mạc Tư Âm.

Sau khi nghe xong hết mọi chuyện thì ánh mắt của ba vị trưởng bối đều nhìn vào Thiên Tuyết, nhưng không mang theo khát khe mà giống như ánh mắt một vị trưởng bối trong nhà nhìn con cháu hơn, ấm áp. Nhưng không hiểu sao Thiên Tuyết cứ có cảm giác giống con cá sắp bị tóm, sống lưng lạnh lạnh a. Ai cũng không nói gì như có điều suy nghĩ, cuối cùng thì bầy không khí khó hiểu cũng được phá vỡ :

- Thiên Tuyết, con là sư tỷ của tiểu Mặc, cũng chính là con cháu của chúng ta nên con không cần lo lắng đâu. Cứ gọi ta là nãi nãi, con gọi người này là gia gia. Còn đây là phụ thân của tiểu Mặc, con cứ gọi phụ thân cho ta, không sao cả đâu. Mẫu thân tiểu Mặc còn đang bận nên tỷ nữa tiểu Mặc sẽ đưa con đến thăm. Con có thể bỏ đầu lap ra được rồi.

Người lên tiếng là nãi nãi của tiểu Mặc, bà cười hiền hậu nhìn Thiên Tuyết làm nàng cảm thấy như nhìn thấy bà của mình. Sau đó còn giới thiệu mọi người cho nàng, cả gia gia và phụ thân tiểu Mặc cũng cười nhẹ nhìn nàng, không có ý kiến gì với lời nói của bà, còn gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý làm Thiên Tuyết

xấu hổ. Khi nghe thấy lời cuối cùng thì nàng mới nhớ ra, vội vàng tháo đầu lạp, ai bảo xung quang đẹp quá mà nàng quên đầu chứ, tất cả tại ông trời hết. (Thật liên quan...)

Lúc Thiên Tuyết lộ ra khuôn mặt của mình thì ai cũng ngây người, trừ Ngôn Tử Mặc nhìn riết thì Mặc Tư Âm vẫn đơ một chút. Không biết có phải ảo giác hay không mà Thiên Tuyết cảm thấy sống lưng càng lạnh hơn nữa, cảm thấy có cái gì đó... sắp xảy đến.

Đang lúc đó thì bỗng ngoài cửa có một tiếng nói gấp gáp :

- Phu nhân, người đi chậm lại thôi ạ. Cần thận không ngã ạ phu nhân. Phu nhân !

Tiếp đó là một tiếng nói rất dễ nghe mà hơi ghen ngào vang lên :

- Tiểu Mặc, con đâu rồi. Ra mẫu thân xem nào !

Mọi người trong phòng đều nhìn theo tiếng nói đó, rồi một bóng dáng mảnh mai bước vào phòng. Đó là một phu nhân nhưng khuôn mặt bà lại không để lại chút dấu vết của năm tháng nào, chỉ là đôi mắt có chút tiêu tụy giống như mắt ngủ. Lúc này đôi mắt đó lại ánh lên sự vui vẻ và trù mẫn nhìn về phía tiểu Mặc Mặc. Chút vải quần áo là loại vải chỉ dành cho quý tộc, quan lại cấp cao, được những người thợ tinh nghệ ở Giang Nam may từng mũi chỉ, được dùng cho chính thất của thân vương và quan lớn. Mà khuôn mặt của vị phu nhân này dù giờ khắc này đầy yêu thương nhưng vẫn còn sót lại chút khí thế người đứng đầu mà loại vải những nha hoàn bên bà cũng không giống nha hoàn bình thường nên Thiên Tuyết đoán đây chính là Ngôn gia phu nhân - mẫu thân thân sinh của tiểu Mặc Mặc.

Trong lúc Thiên Tuyết ngây người suy nghĩ thì Ngôn phu nhân đã được Ngôn thừa tướng và Ngôn Tử Mặc đỡ vào chỗ ngồi rồi mọi người lại trở lại đứng vị trí. Từ lúc vào ngoài để ý Ngôn Tử Mặc thì Ngôn phu nhân còn chú ý tới Thiên Tuyết, khi nhìn thấy dung mạo của nàng thì bà càng ngạc nhiên, pha chút hồi tưởng. Giống, thật giống, Mạc Nguyệt Liên, chẳng lẽ nào...

Ngôn phu nhân đang suy nghĩ thì Ngôn gia chủ bỗng lên tiếng :

- Lan nhi, thân thể của nàng không tốt, sao không ở lại trong viện. Rồi ta sẽ bảo tiểu Mặc đến gặp nàng mà.

Nghe thấy vậy thì Ngôn phu nhân giả hờn dỗi nói :

- Lão gia, chàng đừng nghĩ ta yếu ớt như vậy. Đã thật lâu ta không thấy con mình, chẳng nhẽ chàng không muốn ta thấy tiểu Mặc sao ?

Ngôn gia chủ chưa kịp mở miệng thì Ngôn lão phu nhân đã trầm trầm nhìn hấn :

- Viễn nhi, con không muốn Lan nhi gặp con nó sao ?

Ngôn lão gia chủ cũng cùng phu nhân mình , đập bàn nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn làm thế sao ? Có tin ta đá ngươi một cước bay ra ngoài cửa không ?

Nhìn phụ mẫu mình còn coi trọng nương tử mình hơn cả chính mình mà Ngôn gia chủ chỉ biết cười khổ. Nhưng hấn vẫn luôn một lòng với gia đình, tại vì hấn biết đây là một gia đình thực sự chưa từng giống những hào môn kia.

- Cha mẹ , con thật sự không có. Con chỉ lo cho thân mình của Lan nhi, nàng ấy vẫn không khỏe....

Nghe đến đó thì Ngôn phu nhân cũng không quá trớn, cầm tay lại của trượng phu mình rồi nhẹ nhàng nói :

- Cha mẹ, lão gia không có ý đó đâu. Con cũng chỉ đùa vui thôi. Con không có thật sự không thích lão gia, mong hai người bỏ quá.

- Ta với cha con cũng không nói thật nên Lan nhi con không cần lo lắng cho nó....Lan nhi, con cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi. - Ngôn lão phu nhân cũng không trách mắng thật, cười hiền hậu về phía Ngôn phu nhân.

Sau khi Ngôn phu nhân được Ngôn gia chủ đỡ xuống chỗ ngồi thì bà liền.....bơ luôn hấn mà nhìn về phía Thiên Tuyết, hiền hậu hỏi nàng :

- Vị cô nương này, con tên là gì vậy ? Con bao nhiêu tuổi rồi ? Phụ mẫu của con có thể cho ta biết tên không ?....

Hàng hà sa số câu hỏi được Ngôn phu nhân nói làm Thiên Tuyết ngờ ra, ngay cả Ngôn Tử Mặc hay Minh cũng ngờ người nhìn Ngôn phu nhân. Riêng Ngôn gia chủ hay gia gia nãi nãi của tiểu Mặc Mặc cũng kinh ngạc nhìn Ngôn phu nhân, bà đã rất lâu chưa bao giờ hỏi dồn dập như vậy rồi. Cuối cùng Ngôn gia chủ cũng phải dừng Ngôn phu nhân lại, bắt đầu giới thiệu Thiên Tuyết. Ngôn phu nhân càng nghe thì ánh mắt càng sáng lên, sau khi nghe xong thì yên lặng một chút. Rồi bà nhẹ nhàng hỏi Thiên Tuyết :

- Thiên Tuyết, ta có một câu hỏi cho con, con trả lời ta được không ?

- Vâng, Ngôn phu nhân cứ tự nhiên. - Thiên Tuyết cười mỉm đồng ý, người này làm cho nàng cảm thấy rất thân thiết đến lạ kỳ.

- Mẫu thân con có phải là Mạc Nguyệt Liên, còn phụ thân con họ Vân ?

Nghe đến đó thì Thiên Tuyết kinh ngạc, hơi nghi ngờ nhưng cũng thành thật gật đầu :

- Đúng, mẫu thân con quả thật họ Mạc tên Liên, phụ thân con họ Vân. Ngôn phu nhân quen biết hai người họ sao ?

Ngôn phu nhân nhẹ thở ra, vui vẻ cười nói, đối với Thiên Tuyết lại càng thương yêu, đầy cảm xúc nói :

- Vậy ta đoán đúng rồi. Không phải quen biết mà ta chính là bạn khuê phòng của Liên nhi, cùng với Mẫn nhi. Nhưng rồi chúng ta lớn lên, mỗi người một số phận, nhưng chúng ta luôn nhớ đến nhau. Mẫn nhi thì sống trong thâm cung, Liên nhi giờ nàng ấy đã... Khụ khụ....

Ngôn gia chủ vội vàng đỡ lưng Ngôn phu nhân, nhẹ giọng trách mắng :

- Lan nhi, ta đã bảo nàng phải dưỡng thân mình mà. Dù sao chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi, chúng ta cũng đã cố hết sức. Nàng cũng phải cố gắng trải qua chuyện này, cả chuyện đứa con của chúng ta nữa, nàng vẫn còn ta mà.

Ngôn phu nhân chỉ cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại đầy buồn bã, đau khổ mà chỉ biết cười khổ. Thấy mẫu thân mình như thế thì Ngôn Từ Mạc cũng lo lắng, hẳn biết mẫu thân buồn về chuyện của Liên cô cô và Mẫn cô cô thì ít. Người buồn nhiều nhất chính là em gái của hắn, mấy năm trước mẫu thân đã có thai, nhưng không biết làm sao lại sảy thai, để lại một bóng ma trong lòng người. Bỗng Ngôn Từ Mạc nghĩ ra gì đó, nhìn lướt qua Thiên Tuyết rồi rất bình tĩnh, mặt không đỏ nói :

- Mẫu thân, người đừng buồn bã như vậy, sẽ làm cho tỷ tỷ lo lắng.

Nghe thấy Ngôn Từ Mạc mà mọi người ngáy ra, Ngôn phu nhân nghi hoặc nhìn nhi tử của mình :

- Tiểu Mạc, con đang nói gì vậy ? Mẫu thân đâu có nhi nữ, con có tỷ tỷ sao ?

Từ lúc nghe tiểu Mạc Mạc nói thì Thiên Tuyết liền cảm thấy tim mình nhảy lên, giống như bị tính kế vậy, xú tiểu từ kia lại định tính kế nàng sao. Ngôn Từ Mạc không để ý ánh mắt của Thiên Tuyết, bình thản nói :

- Vâng, tỷ tỷ của con chính là Tuyết tỷ. Tỷ ấy là sư tỷ của con nhưng tỷ ấy đã nhận con làm tỷ tỷ. Dù sao Tuyết tỷ cũng là con của Liên cô cô, vậy nhận người làm mẫu thân cũng không sao cả. Mà tỷ ấy đã mất phụ mẫu, mẫu thân có thể nhận tỷ ấy làm con nuôi để bù đắp tình cảm cho tỷ ấy, cũng để không thấy hối hận vì không giúp được Liên cô cô.

Nghe đến đó thì tất cả mọi người trong phòng sáng lên, nhìn chằm chằm Thiên Tuyết. Mỗi nữ nào đó nuốt nước miếng ực một tiếng, đảo quanh nhìn mọi người, khi đảo đến chỗ Ngôn Từ Mạc thì hung hăng lườm nguýt các kiều. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì Ngôn Từ Mạc đã bị cù đến chết... Ngôn phu nhân giống như nghĩ đến liền vui vẻ mà chờ mong nhìn Thiên Tuyết :

- Thiên Tuyết, con sẽ nhận ta làm mẫu thân chứ ? Ta cũng rất yêu quý con, cũng muốn bù đắp cho con để Liên nhi trên trời có thể yên tâm.

Cho cháu xin, cháu không phải Thiên Tuyết phụ mẫu đã die mà. Cháu chỉ là một linh hồn đến từ thế kỉ 21 thôi, dù cháu cũng có cảm giác với phụ mẫu kia nhưng cháu đâu phải Thiên Tuyết thật đâu. Thiên Tuyết đầy vạch hắc tuyến nhìn mọi người, định từ chối. Nhưng khi nàng nhìn đến ánh mắt của Ngôn phu nhân thì lời nói trong miệng không sao nói được, ánh mắt đó rất giống với ánh mắt của mẹ nuôi nàng ở thế kỉ 21... Thiên Tuyết cúi đầu suy nghĩ, sau một lát liền gật nhẹ đầu dưới sự mong chờ cùng hồi hộp của Ngôn phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Một Thân Phận Mới Nữa (2)

Sau khi đã Thiên Tuyết thì tất cả các trưởng bối của Ngôn gia cũng đã đồng ý không điều kiện, một là do Thiên Tuyết là sư tỷ của tiểu Mạc nhà họ và cũng là đồ đệ đầu tiên của Tuyết thánh, hai là do Ngôn phu nhân, cũng do các trưởng bối đã thích Thiên Tuyết từ cái nhìn đầu tiên rồi nên không lý gì mà phải phản đối. Ngôn phu nhân đã mất đi đứa con chưa đủ 3 tháng của mình nên đã coi Thiên Tuyết thành nữ nhi của mình từ khi biết nàng là con của băng hữu của mình.

Vậy là mỗi nữ có số phận bi thảm nào đó đã nhận được bàn tay vàng rất nặng, trở thành Đại tiểu thư của Ngôn gia - một trong tứ đại gia tộc ở Thiên Long Hoàng Triều. Ngay cả Mạc Tư Âm cũng không phản đối chút nào cả, càng có nhiều thân phận thì Thiên Tuyết ấy mới có thể được nhiều người bảo vệ, kẻ thù của Vân bá vẫn còn sống và hẳn biết họ vẫn luôn nghi ngờ con Vân bá còn sống, chỉ là không có chứng cứ xác thực nên vẫn không động thủ thôi...

Lúc mọi chuyện được xử lý tốt thì Mạc Tư Âm cũng ngồi lên xe để đến Hoàng cung, dù sao hắn cũng là thế tử của gia tộc nữ tôn lãnh đạo. Trước khi lên xe thì Mạc Tư Âm đầy ắp ý nhìn Thiên Tuyết, cười nhẹ hỏi :

- Tuyết nhi, muội có nghĩ mình để quên gì không ?

Nghe vậy thì Thiên Tuyết rất tự nhiên lắc đầu, chữ "Không" chưa nói đến miệng thì giống như chột nhó ra gì đó mà mỡ nữ nào đó đột nhiên hét lên :

- Chết rồi, con hồ ly "nice booty" của tên mặt băng ! Hình như muội để quên nó ở đâu rồi...Chết rồi....Nghĩ nào....Con hồ ly kia có thể chạy đến đâu....Thanh lâu?...

Lúc Thiên Tuyết lo lắng bồn chồn đi xung quanh thì Mạc Tư Âm lại phụt cười, ra hiệu cho Minh để hắn đưa cho mình một cái lồng nhỏ bằng trúc. Gọi Thiên Tuyết lại mà đưa cho nàng :

- Tuyết nhi, có phải đây không ? Muội để quên nó trên xe nên ta để Minh ra ngoài mua một chiếc lồng đặt nó vào đây. Đừng để mất lần nữa đó.

Sau rồi hắn còn không quên xoa đầu nàng một cái, ánh mắt trĩu mến nhưng sâu bên trong lại có một tình cảm khác thường. Nhưng nhân vật chính lại đâu có quan tâm đến điều đó, khi nhìn thấy con hồ ly đáng ghét kia thì lần đầu tiên trên đời Thiên Tuyết cảm thấy ông trời có mắt a.

Nếu như tên nam nhân kia biết nàng làm mất hồ ly của hắn thì hắn sẽ sợ chế rồi băm nghiền mà xào nấu nàng hay không chứ ? Nghĩ đến thôi mà đã thấy sợ rồi, mà nhìn xú hồ ly kia bị nhốt trong lồng mà nhăn nhó làm Thiên Tuyết cảm thấy thật hả hê, quả báo a, dám trèo lên mặt nàng, rồi lại dí mõng vào nữa, đây chính là quả báo ! Ông trời, hôm nay ta sẽ nói một câu mà ngàn năm mới có được : Ta yêu ông, ông trời !

Thiên Tuyết đang cười không phúc hậu nhìn Tuyết Băng làm nó lạnh run người, lần đầu tiên nó có cảm giác giống chủ nhân (Lãnh Ngao đó), không giống a... Bỗng Mạc Tư Âm lên tiếng làm nàng ngẩn đầu :

- Vậy Tuyết nhi, ta đi trước nhé. Nếu muốn có thể đến tìm ta, ta đã nói cho muội rồi đó. Tư Âm xin đa tạ các trưởng bối Ngôn gia đã chấp nhận biểu muội này. Tư Âm xin phép đi trước, ta sẽ gặp lại mọi người tại Tứ Quốc Giao Lưu.

Nói rồi xe ngựa của Mạc Tư Âm cũng đi xa, lúc nhìn theo xe ngựa đó thì trong mắt Ngôn Từ Mặc có chút nghiền ngẫm, còn Thiên Tuyết thì lại nhìn ra xa, nàng có cảm giác có chuyện gì đó rất qua trọng sắp xảy ra. Thôi quên đi, giác quan thứ 6 của nàng có giấy chứng nhận mấy chục năm sai bét rồi, có lẽ là nghĩ nhiều.

--- ----Đường phân cách gặp mọi người-----

Trên đường đi đến tiểu viện của mình, Thiên Tuyết chỉ chú ý đến xú hồ ly trong lồng mà trêu đùa nó, làm nó cảm thấy càng hơi sợ rồi, nhất là ánh mắt không tốt kia, thật đáng sợ mà....

Lúc đến nơi thì Thiên Tuyết không để ý mà vướng phải cục đá gần đó, người không kịp chuẩn bị nên mất thăng bằng, nghiêng về phía trước thẳng đến một cây cổ thụ trước mặt, dự tính khoảng 99,99% sẽ hoa lệ mà hôn cây. Thấy thân cây đang dần dần gần mình mà Thiên Tuyết sợ đến mức nhắm hết mắt lại, nghĩ lần này chết chắc rồi T^T

Nhưng khi mặt nàng chỉ cách cây một đoạn nhỏ thì bỗng có người kéo nàng lại, thế nhưng Thiên Tuyết lại chẳng may giẫm phải vỏ chuối gần đó, lại chuẩn bị hoa hoa lệ lệ mà ngã dập mõng. Giờ phút này trong đầu nữ chính của chúng ta chỉ có một ý nghĩ : Ông trời, sao lại có thể trêu người người khác như vậy ??? Kiếp trước ta đã làm gì sai mà kiếp này lại phải khổ sở như thế này !? Tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa là cái loại tình huống gì, định mưu sát một sinh linh nhỏ bé sao ?

Vậy mà lại lần nữa, trong gang tấc đó lại có người đỡ lấy lưng nàng, cả người nàng bỗng rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc, đoán chừng 6 múi là ít. Vậy là một cảnh anh hùng cứu mỹ nhân xuất hiện. Thiên Tuyết mở to mắt, nhìn qua người đang đỡ mình rồi lại mở to mắt hơn nữa trừng người đó, miệng đã có thể nhét quả trứng gà, không phải là trứng đà điểu, đủ cho một tổ ong sống bên trong.

Tại...tại sao...tại sao lại là hắn ??? Cái tên mà gắn với nỗi đau suốt ngã của nàng lại ở đây ?

Nhưng hình như ông trời thích trêu ngươi người hay sao (thực ra là tác giả mẹ kế *cười*) mà cảnh đẹp hữu tình như vậy lại bị một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- Tránh xa tiểu thư của ta ra đồ hái hoa tặc kia !

Cả hai nhân vật chính đang nhìn nhau đều đồng loạt nhìn về phía tiếng nói phát ra, đó là một cô nương tầm mười mấy tuổi, khuôn mặt bánh bao đáng yêu, đôi mắt to tròn đang đầy tức giận mà nhìn về phía các nàng. Một bước chân đã chạy tới bên chỗ bọn họ, tay giơ ra một chưởng muốn đánh lên tên nam nhân đang đỡ nàng kia. Nhưng mà tay chưa kịp chạm vào quần áo hắn đã bị một tay hắn nắm chặt, không thể nhúc nhích. Tiểu nha đầu kia không thể làm gì mà đôi mắt có chút nước, vừa muốn khóc vừa tức giận nhìn hắn.

Bỗng một chưởng không biết từ đâu bắn thẳng về phía nam nhân đó, một cô gái mảnh mai xuất hiện, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy nàng có võ công mà cũng không thấp. Nhưng ngạc nhiên chính là khuôn mặt nàng giống y hệt tiểu cô nương kia, có điều ánh mắt lạnh lùng và trầm ổn hơn. Vậy là nam nhân kia phải thả Thiên Tuyết ra, hay tay đối phó với đôi song sinh đó.

Thiên Tuyết đang còn yên lành ngắm mỹ nam thì bỗng bị ném ra mà không có chuẩn bị, quay một vòng thật hoa lệ suýt nữa thì rơi xuống ao, may là có một cánh tay kéo lại. Thiên Tuyết nhìn lại thì thấy đó là Ngôn Từ Mặc, nàng thở phào một hơi mà rơi lệ trong lòng : Nàng có phải búp bê đâu, nàng là người mà sao cứ bị kéo lên kéo xuống, kéo ngang kéo dọc như bao cát vậy ?! Ông trời, sao người lại muốn hành hạ ta như vậy ? Mỹ nam không có cũng không sao, đi kỹ viện là khác có, thức ăn không có cũng không sao, đi hoàng cung ăn trộm là được, không có tiền cũng không sao, đi vào mấy nhà quan lại giàu có ăn trộm là được. Nhưng mà tại sao cứ hành hạ con thành bao cát vậy hả ?!

(Mèo : Khô thân, chương nào cũng hát cái lương. Đó là số phận rồi, duyên số cả...)

Chương 28: Một Ngày Dài

Sau khi được Ngôn Từ Mặc nâng dậy thì Thiên Tuyết cũng dùng vụ hát cải lương than trách số phận hẩm hiu của mình, nhìn tên nam nhân đang đánh nhau với đôi song sinh kia. Nàng nhìn sang Ngôn Từ Mặc thì thấy hắn không có phản ứng kiểu như ra can ngăn gì gì đó mà lại có dáng vẻ giống ông cụ non nhìn về ba người đang đánh nhau kia. Thiên Tuyết cảm thấy rất nhiều chấm, người ta đang đánh nhau bụi đất mù mịt kia kia, có thể phá hỏng nhà được đấy mà còn ngồi xem ?!

Nhưng công nhận nhìn rất đẹp mắt đấy, từng chiêu thức của đôi song sinh đều bị tên nam nhân kia hóa giải nhanh chóng, nhưng đôi song sinh kia cũng không kém đâu, rất phối hợp nhau nha, nếu đánh đôi thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, sang trái sang trái, ngồi xuống dịch sang phải đi,....

Cô nàng nào đó lúc này còn cảm thấy phải ra can ngăn giờ đã kiếm đâu ra cái ghế mà cùng Ngôn Từ Mặc xem ba người kia đánh nhau. Nghìn chấm hơn nữa là còn đàm luận chuyện phiếm rất vô tư, kiểu như đang xem diễn chứ không phải đánh nhau trời đất đảo lộn như thế này.

Qua lời tiểu Mặc Mặc thì Thiên Tuyết biết được đôi song sinh kia chính là tỷ nữ mà tiểu Mặc Mặc chuẩn bị cho nàng. Còn nói thêm đó chính là đôi song sinh nàng đã cứu khi còn ở trên núi làm Thiên Tuyết vô đầu bứt tai một hồi, đó là quãng thời gian kinh khủng nhất nàng từng trải qua đấy, đôi song sinh đó đã phúc hắc từ xương a ! Tên xú tiểu tử Ngôn Từ Mặc chết tiệt kia, biết ngay là hắn không chính nàng một lần một ngày thì không chịu được mà.

Lúc Thiên Tuyết ngẫm niệm chú nguyện rửa Ngôn Từ Mặc nghìn lần thì nam nhân kia hình như đã hết kiên nhẫn, dùng nhiều sức hơn một chút làm đôi song sinh kia bị bắn ngược ra. Nam nhân đó lạnh lùng nhìn hai người rồi quay đầu, khi nhìn thấy Thiên Tuyết thì vội bay qua, chỉ vài giây đột nhiên xuất hiện chỗ Thiên Tuyết làm mỡ nữ nào đó đang thành thoi xem kịch hay bỗng bị giật mình, ngum trà chưa nuốt trong miệng bỗng phun vào mặt tên nam nhân đó.

Mặt hắn như được rửa một lần, trên mặt còn có một hai lá trà tươi xanh. Khi Thiên Tuyết định thần lại thì nàng liền thấy tên nam nhân đó vẫn đứng vị trí cũ, ngay trước mặt nàng giống như pho tượng, khuôn mặt cúi xuống làm nàng nhìn không rõ biểu cảm. Hắn không động đậy giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác của Thiên Tuyết bỗng nhạy bén bất thình lình, dường như cung Thiên Yết đã nhập vào cô rồi.

Lần đầu tiên Thiên Tuyết cảm thấy sống lưng lạnh kinh khủng như vậy, nàng còn thấy hai cô nương song sinh vừa đánh nhau quyết liệt với tên nam nhân mặt băng này đã tránh ra xa, còn tiểu Mặc Mặc thì lại cũng ở chỗ đó giống như đang nói gì đó với hai cô nương đó. Không có một bóng người nào khác trong phạm vi bán kính 10m, đến cả chim cũng không còn hót, Thiên Tuyết bỗng cảm thấy bầu trời như mất hết ánh sáng rồi, hình như còn có sát khí ở đâu đó nữa.

Nàng nuốt nước bọt ực một cái, giọng nói hơi có chút sợ hãi, hít một hơi thật sâu rồi về mặt hơi áy náy. Tưởng chừng như mỡ nữ của chúng ta sẽ bắt đầu xin lỗi như nàng chỉ nói mỗi từ "Êu"... Bốn phía lặng ngắt như tờ, bỗng có 3 tiếng quắc quắc quắc phát ra...

Thiên Tuyết cảm thấy hình như sát khí càng dày đặc hơn rồi, nàng sợ hãi mà vội vàng nói :

- Êu, Lãnh Ngao, so ri ngươi, ta cũng không có ý đâu, chỉ là do ngươi đột nhiên xuất hiện trước mặt làm ta bị hoảng sợ ý. Ta cũng bị tổn thương cả tinh thần và thể xác đấy. Ngươi cũng phải xin lỗi và cảm ơn ta chứ, ta cũng đã chăm sóc hồ ly của ngươi đấy.

Lãnh Ngao cảm thấy người mình run run, cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn san bằng hết tất cả mọi thứ, hít một hơi rồi bình tĩnh ngẩng đầu lên, mặt lạnh lùng nói :

- Xin... lỗi...Cảm...on !

- Cái gì ??? Ta nghe không rõ, ngươi nói rõ hơn xem nào, dạo này vì bị tra tấn lỗi tai bởi hồ ly của ngươi mà ta khó nghe lắm ý.

Lãnh Ngao không nhìn được nữa, hét lên :

- XIN LỖI CẢM ƠN !!!

Sau tiếng hét đó là một trận gió thổi qua, chiếc lồng có Tuyết Băng trong đó đã được mang đi. Thiên Tuyết hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, đang lúc nàng đang vui vẻ thì một trận tiếng cây đổ rầm rầm làm nàng giật nảy mình, tồn thọ mất một năm của nàng rồi, tên nam nhân trướng thổi đáng ghét kia, tỷ ghi hận ngươi !

Sau khi Lãnh Ngao đến để mang Tuyết Băng đi thì xung quanh cũng bình thường trở lại. Ngôn Từ Mặc đi đến bên cạnh Thiên Tuyết, rất bình tĩnh nói :

- Tỷ, đôi song sinh này chính là tỷ nữ chính thức của ngươi. Hai người dù là song sinh nhưng người mặc áo lam là Nguyệt Dao - tỷ tỷ, còn người mặc áo hồng là Nguyệt Vũ - muội muội. Hai người này sẽ "chăm sóc" tỷ thật chu đáo !

Không hiểu sao nhưng Thiên Tuyết cảm thấy rộn gáy khi nghe đến từ chăm sóc. Nhưng cảm giác đó cũng chỉ được vài giây, nữ chính của chúng ta lại vút chuyện đó ra sau đầu, chỉ kêu "ừ ừ" như đã biết.

Cho xin tha đi, Thiên Tuyết nàng còn chưa được ăn gì đây, bụng đói meo đói mốc mà lại còn bị lấn qua lấn lại nhờ vào cái tên mặt băng nữa chứ. Nếu nàng còn để ý chuyện nô tỳ thì có khi Ngọc Hoàng cũng phải xuống hỏi nàng tại sao đấy ? Thấy biểu cảm của tỳ tỳ mình thì Ngôn Tử Mặc cũng biết nàng đang nghĩ gì, hần khẽ cười rồi cũng không làm phiền tỳ tỳ nữa, ai bảo tỳ hần đã phá lệ mà làm được việc tốt đâu chứ ?

"Vây đệ chỉ nói thế thôi, tỳ cũng nên nghỉ ngơi đi." Lời nói đó giống như lời nói tỏ tình của soái ca cho Thiên Tuyết rồi, nàng vui vẻ mà híp mắt cười, vỗ vỗ vai Ngôn Tử Mặc nói :

- Tiểu Mặc Mặc, chỉ có đệ hiểu tỳ. Giờ tỳ cũng không khách sáo nên tỳ đi ăn rồi ngủ đây. Không tiền đâu.

Rồi nàng vui vẻ đi vào trong ngôi nhà, nhưng lúc chỉ còn một bước để vào cửa, cánh cửa của Thiên Đường và Địa Ngục thì giọng nói vui sướng khi người gặp họa :

- Tỳ tỳ, đừng quên mai tỳ phải dậy sớm đi cùng mẫu thân đấy. Và cũng không được ăn nhiều, sẽ béo lên và làn xấu mặt Ngôn gia đâu.

Thiên Tuyết dừng lại, cả người cứng đờ... Cả ngày hôm qua nàng đã không được yên ổn rồi, đến ngủ còn lúc đủ lúc không ! À không, phải từ lúc gặp tên Lãnh Ngao kia chứ, hần đúng là phúc tinh của nàng mà, tất cả do hần ! Dù buồn rầu vì không thể ngủ được lâu nhưng Thiên Tuyết vẫn ừ rừ gật gật đầu "Tỳ biết rồi, đệ đừng lo, giờ cho tỳ đi nghỉ được chưa ? Dù chưa tỳ vẫn đi !"

Nói rồi Thiên Tuyết như một ngọn gió đi vào nhà, không thèm quay đầu lại. Ngôn Tử Mặc cũng không can ngăn mà nhìn Nguyệt Dao Nguyệt Vũ :

- Hai người các người chăm sóc tiểu thư nghỉ ngơi đi.

Hai người Nguyệt Dao Nguyệt Vũ cũng vâng rồi đi vào trong nhà, Ngôn Tử Mặc gật đầu rồi đi đến viện gần đó - viện của hần. Khi Thiên Tuyết vừa quay đầu lại nhìn người vào cửa thì Nguyệt Vũ đã ôm chầm lấy nàng làm nàng cũng không phản ứng kịp, kinh ngạc hô :

- Ủây, muội, muội làm cái gì vậy ? Sắp nghệt chết ta rồi !

Nghe thấy thế thì Vũ cũng vội vàng buông nàng ra, vui vẻ nói :

- Tuyết tỳ, người còn nhớ bọn muội chứ ?

- Đương nhiên rồi, hai người các muội... không ngờ... lại đi theo tên xú tiểu tử kia ! Đáng nhẽ các muội nên sống cuộc sống bình thường, sao lại đi làm tỳ nữ làm chi ?!

- Thiếu gia cũng là muốn để bọn muội chăm sóc tỳ, mà tỳ cũng đã có ơn với bọn muội nên đó không phải vấn đề gì cả. Với cả bọn muội cũng đâu còn nơi để đi nữa... - Nguyệt Dao thường ít nói bỗng xen vào, giọng điệu dù nhẹ nhàng như Thiên Tuyết vẫn cảm thấy có chút thương tâm.

Nguyệt Vũ cũng nói thêm :

- Nếu tỳ không nhận bọn muội thì bọn muội cũng chẳng còn nơi để đi nữa rồi... Tuyết tỳ, tỳ sẽ bỏ rơi bọn muội sao ?

Thiên Tuyết nhìn Nguyệt Vũ dùng ánh mắt to tròn đen láy như chú thỏ nhỏ đáng thương nhìn nàng mà cả người khó chịu, ai không biết nhưng nàng luôn không thể cứng rắn trước mấy tiểu lo li đấy. Nhìn xem, trái tim nàng bị tan chảy bởi mấy bé tiểu loli như vậy nè !

- Ày... Thôi thì thế cũng được. Nhưng bọn muội không cần phải lễ tiết gì đó trước mặt tỳ đâu ! Giờ tỳ đi ngủ đây, mấy ngày nay bị lấn qua lấn lại cũng mệt chết rồi ! - Thiên Tuyết ngập ngừng nói rồi nhảy lên trên chiếc giường đầy đủ đầu tiên mà nàng nhìn thấy từ khi xuyên không. Nàng lẩn lộn vài vòng cảm nhận được sự mềm mại êm ái của chăn rồi cũng dần dần thiếp đi.

Đạt được ước muốn nên hai tỳ muội họ Nguyệt cũng không lo lắng nữa, khi thiếu gia đón bọn họ ra đã nói với các nàng "Nếu các người không được chính nàng chấp nhận thì cũng đừng ở lại !" nên bọn họ phải cố gắng, dù sao đây cũng chính là ân nhân của các nàng, cũng là người đầu tiên mang đến ánh sáng cho họ từ chuyện năm đó. Khi Thiên Tuyết đã ngủ say thì hai người cũng lui xuống, để cho mỗi nữ nào đó được một giấc ngủ yên bình...

Sau khi Thiên Tuyết bị gọi dậy thì nàng có dùng chút cơm trưa, sau đó thì dành cả buổi chiều nghe Nguyệt Dao Nguyệt Vũ kể hết mọi chuyện trong Ngôn gia mà các nàng biết được trong hai năm ở đây. Cũng nói vài tình hình của Thiên Long hoàng triều, dù nói thật Thiên Tuyết còn biết nhiều chuyện trong hoàng cung hơn do đã đọc truyện này. Có chi tiết nữ chủ củ Lạc vào hoàng cung thì chẳng may được Hoàng đế thâm thương trọng nhó, nhưng do Hoàng thái hậu can ngăn nên đâm ra đau khổ, không quan tâm đến mấy vị phi tử, cả Hoàng hậu tình thâm hồi nào. Nói chung là cực câu huyết ! Thiên Tuyết suy nghĩ không biết tình tiết này có thay đổi không, dù sao nữ chủ cũng luôn có bàn tay vàng mà. Ngẫu nhiên trong lúc các nàng tán gẫu thì Ngôn phu nhân cũng đến thăm, cùng các nàng nói chuyện một hồi mới đi có việc, nói là lựa chọn mấy cửa hàng để mai cùng nàng đi nhưng chuyện đó cũng bị bỏ ra sau đầu, tiểu Mặc Mặc cũng có qua nhắc nàng vài chuyện, hần còn không quên khinh bỉ nàng vài câu nữa chứ, xú tiểu tử ! Nhưng lạ là tên nam nhân mặt băng kia không thấy bóng dáng... Ủây, mi đang nghĩ gì vậy ? Hần và mi đâu có quan hệ gì đâu chứ, hần chỉ qua lấy con hồ ly sủng vật kia thôi ! - Thiên Tuyết cố gắng xóa đi suy nghĩ về Lãnh Ngao, nhưng khi nghĩ đến thì nàng lại có chút cảm giác tiếc nuối, thật kỳ lạ...

Nhưng dù vậy tất cả cũng bị quăng ra sau đầu sau khi Thiên Tuyết nhìn thấy một bàn cơm thịnh soạn vào bữa tối, cuối cùng, giấc mơ được thưởng thức mỹ thực cũng được một phần rồi, há há, nàng thật có quyết định sáng suốt. Sau bữa ăn vui vẻ thì Thiên Tuyết cũng trở về viện của mình, ngập một tiếng rồi nằm ục ịch xuống giường êm rồi ngủ thiếp đi luôn. Hôm nay có lẽ cũng là ngày đầu tiên nàng cảm nhận được tình thân gia đình từ lúc xuyên qua đến giờ

....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đền Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Vì Muội Muội Mà Đầu Óc Lẫn Lộn

Mới sáng sớm hôm sau, trời còn chưa cả sáng tỏ thì Nguyệt Dao và Nguyệt Vũ đã gọi Thiên Tuyết đang ngủ ngon lành dậy. Đối với một con sâu ngủ đã tu luyện nghìn năm như Thiên Tuyết thì dù ngoài trời sập cũng chưa chắc có thể làm nàng tỉnh giấc. Nhưng đôi song sinh họ Nguyệt này là ai, vì chịu ân cứu mạng trong lúc vô tình của Thiên Tuyết mà nguyện đi theo nàng, sau lại được Ngôn Từ Mặc huấn luyện ở Tuyết các, trở thành Song Nguyệt Huyết Sát nổi tiếng giang hồ.

Vậy mà hai con người mà người trong giang hồ vừa nghe đã sợ mất mật đang bắt đầu nhìn chủ tử của mình. Dù vậy để tiện chăm sóc cho mỡ nữ không lo nghĩ (thực ra là không biết tự lo cho bản thân, ở cô đại an nhàn quá mà, phải cho chút khổ =))) này nên từ một tháng trước Ngôn Từ Mặc đã cho hai người các nàng biết rõ thói quen, sở thích cũng như không thích, bla....bô.....của chủ nhân họ rồi. Sau vài cách thức phổ biến gồm: gọi dậy, cù dấy, giật chân - dấy, làm ồn - dấy,...*lược bỏ ngàn chữ*... nhưng chủ tử mình vẫn ngủ ngon lành, còn trở nên ngủ say hơn thì hai người liền cảm thấy không còn gì để nói nữa. Nguyệt Vũ thở hắt ra, nhìn tiểu thư nhà mình mà nói:

- Tỷ tỷ, tiểu thư đúng là cực phẩm, bảo sao người lại luôn vui vẻ chứ?!

Nguyệt Dao cũng nhũn mày lo lắng, sáng hôm nay tiểu thư sẽ phải đi thăm các trường bối và gặp các tiểu bối trong nhà để mọi người rõ thân phận, rồi sẽ cùng Ngôn phu nhân đi ra ngoài mua đồ. Nhưng nhìn tiểu thư thế này thì có lẽ đến trưa cũng chưa chắc đã tỉnh. Không thể nói Nguyệt Dao nghĩ sai bởi vì mỡ nữ của chúng ta quả thật có cái bản lĩnh đó, nàng đã từng vì một chút JQ của hai anh soái ca mà chẳng may ly rượu đầu tiên trong đời lại uống phải rượu nặng, về được đến nhà đã là kỳ tích. Nhưng nàng lại ngủ nguyên 1 ngày 24 giờ không cần uống nước hay gì gì đó đến nỗi làm hàng xóm phải gọi cảnh sát tới do lo nàng đã chết.

Và đó đã trở thành truyền kỳ khắp xóm đó, chính Thiên Tuyết cũng trở thành nhân vật huyền thoại của Hội những con sâu lười, mỗi khi ra đường mà gặp 10 người thì phải ít nhất 1 người biết nàng. Còn có người muốn xin chữ ký của nàng nhưng nàng là ai? Một mỹ nhân như nàng lại phải để lại chữ ký sao, nàng sẽ tặng thứ đặc biệt hơn nhiều, một poster chỉ nguyên Hội những hủ nữ 100% in ra, chắc hẳn thế giới này phải cảm ơn nàng khi đã đưa một thể loại ngôn tình mới vào thế giới này, a ha ha, hãy trao cho nàng giải Nobel nào! (Mèo: Có mà tự mặt dầy đi cho người khác do sợ bà chủ nhà cho thuê sẽ tăng tiền lên thì có. Thiên Tuyết: Con mèo kia, nếu thử mùi vị chiêu "Liên hoàn dế" của ta đi!!! Mèo *ôm mặt trốn dưới gầm bàn*: Bớ người ta, cứu người cứu người a! Tác giả ta đây sẽ cho nữ chính người nếu mùi khổ!)

Quay lại hiện tại, sau khi sầu sả lo lắng cho tiểu thư nhà mình thì bỗng mắt Nguyệt Dao sáng lên, nhỏ giọng mà ghé vào tai Nguyệt Vũ phân phó. Sau đó tươi cười đi chuẩn bị đồ cho tiểu thư nhà mình mặc. Vậy là chỉ không bao lâu sau, một mùi thơm ngào ngạt thoảng thoảng quanh phòng Thiên Tuyết, mũi cô giật giật rồi hít lấy hít để mùi thức ăn. Cơ thể cô nàng nào đó bắt đầu có phản ứng, hàng mi dày cong vút nhẹ nhàng rung rung rồi từ từ lộ ra đôi mắt đen trắng rõ rệt.

Thiên Tuyết từ từ bị mùi thức ăn mà thoát khỏi kén sâu, nàng ngửi thấy mùi một món ăn nàng cực kỳ thích, ăn mãi không chán đây. Nhưng đập vào mắt nàng không phải anh mỹ nam ngồi bên bàn nhìn cô dịu dàng làm nhiệm vụ bọn cháu nàng, muốn nàng ra khỏi giường thì ít nhất cũng phải là một bữa ăn thịnh soạn thuộc hạng VVIP chứ. Nhưng sự thật lại là khuôn mặt phóng to đến nỗi có thể thấy những sợi lông da mỏng, đôi mắt tròn to làm Thiên Tuyết tưởng đại mà cô cô mới đi chơi qua thăm. Nàng giật bắn mình theo phản xạ nhanh chóng giơ tay muốn cho Nguyệt Dao một chưởng, may là Nguyệt Dao nhạy bén mà nhanh chóng lùi xa.

Chờ sau khi Thiên Tuyết định thần lại thì nha hoàn do Ngôn phu nhân phái tới đã đến thông báo rồi. Vì vậy mà Nguyệt Dao Nguyệt Vũ lại càng vội vàng hơn, còn sử dụng cả võ công làm mấy nha hoàn quanh đây mất tròn mất dẹt. Nhưng mỡ nữ nào đó vẫn chưa tỉnh hẳn, vẫn mơ mơ màng màng mà tùy ý để hai nha hoàn xử lý. Đến khi bước lên xe ngựa cũng là một lúc sau rồi.

Thiên Tuyết một bước nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, thực không có chút yếu đuối thực nữ nhưng lại rất phóng khoáng như nước chảy mây trôi. Ngôn phu nhân thấy thế cũng chỉ ngạc nhiên một chút rồi cười cười. Đợi khi Thiên Tuyết an vị trên xe thì bà bắt đầu lên tiếng:

- Tuyết nhi, tầm mấy ngày nay nương sẽ chuẩn bị để làm tiệc chiêu đãi mọi người, cũng như để mọi người biết đến con. Như vậy mọi người trong kinh thành sẽ biết khi để con cũng chính là khi để chính Ngôn gia, con sẽ không phải khổ sở nữa...

Nói xong bà còn trêu mếu nhìn Thiên Tuyết, vuốt vuốt tóc nàng, ánh mắt có chút đau lòng, lại có chút áy náy,... Thiên Tuyết lúc nghe Ngôn phu nhân nói thì có chút bất ngờ, rồi sau khi bà vuốt tóc mình thì nàng có chút cứng lại, nàng cảm nhận được giống như mẹ nuôi của nàng đang ở bên cạnh vậy. Thấy Thiên Tuyết không có phản ứng thì Ngôn phu nhân dừng lại động tác tay, nghi hoặc hỏi:

- Tuyết nhi, con có chuyện gì sao? Con đừng lo, có nương ở đây rồi, nương sẽ bảo vệ con, vậy nên nếu có gì khó chịu thì đừng giữ trong lòng, hãy nói cho nương này.

- Không sao đâu Ngôn phu...à nương, con không sao, chỉ là con có chút hồi hộp, một người đã sống ở trên núi mười mấy năm như con lại trở thành tiểu thư đài các sợ là có chút hậu đậu. Con sợ sẽ làm mọi người bẽ mặt.

Nghe Thiên Tuyết lại có thể vì lý do đó mà buồn rầu thì Ngôn phu nhân liền bật cười, khuôn mặt hiền hậu trái ngược với lời nói :

- Ai dám nói Đại tiểu thư Ngôn gia như thế, chỉ có họ mới quê mùa, nữ nhi ta lúc nào cũng cao quý hơn bọn họ !

Thiên Tuyết nghe xong thì giật mình, không ngờ lại còn giống mẹ mười thế kỷ 21 hơn nàng tưởng, nhìn mẹ nuôi nàng hiền hậu, thực nữ thế thôi nhưng khi ở nhà, mẹ nuôi nàng chính là Thái hậu nương nương, không, phải là Dung ma ma mới đúng, không ai dám làm bừa cả. Nhưng nàng thích, thích cái cảm giác được cưng chiều, sủng ái đến lên trời trong khi không giống sự thật lắm, có lẽ nàng cũng nên thực lòng tiếp nhận. Dù nàng không giống những nữ chính xuyên không chính trực, dễ tha thứ hay tài giỏi, hoàn hảo có tem chống hàng giả nhưng nàng vẫn có cái bản lĩnh ai đối tốt với nàng thì nàng sẽ đối tốt lại, còn nếu muốn hại nàng hay người nàng công nhận, dù kém cỏi đến đâu, dù phải đồng quy vu tận nàng cũng sẽ bắt người đó nhận lại những gì mình gây ra ! Và người nhà Ngôn gia là một trong số đó.

Sau khi suy nghĩ thông suốt thì Thiên Tuyết cũng bớt đi gánh nặng phải ở nhờ nhà người khác. (Mèo : Giả ngu đủ chưa hả chế ? Định diễn vai bạch liên hoa sao, không có cửa đâu *lắc lắc tay cười nham hiểm* Thiên Tuyết *nghe rồi nghiêng lợi cười cực cực nham hiểm* : Con mèo kia, chuẩn bị lên lầu đi !) Nàng ngẩng đầu lên, vỗ vỗ mặt cho tỉnh ngủ rồi quay sang bên Ngôn phu nhân, nhích gần đến bà rồi cười thật tươi, hỏi : "Vậ nương, người có thể kể cho con về nương ruột con với quan hệ ba người không ?"

Ngôn phu nhân nghe vậy thì nụ cười hơi âm ỉ, nhưng rồi bà lấy lại tinh thần, cốc đầu Thiên Tuyết, giống như trách mắng cô nhưng giọng điệu lại tràn đầy yêu chiều :

- Nha đầu thôi này, con chỉ muốn như vậy nên mới đến lấy lòng nương hả ? Dù sao con cũng lớn rồi, ta cũng nên kể để con hiểu chút chuyện. . .

....

Trong kinh thành náo nhiệt người đi kẻ lại, trước cửa hàng y phục Ngọc Châu trai có một chiếc xe ngựa, nhìn qua cũng thuộc người quyền quý. Nếu là người tinh mắt sẽ phát hiện ra ký hiệu đặc biệt của Ngôn gia - một trong tứ đại thế gia. May là trường quý trong Ngọc Châu trai cũng có ánh mắt, liền vội vàng chạy ra ngoài đón quý nhân trong xe. Không đợi trường quý đến nơi thì rèm xe được kéo lên, một đôi tay trắng mịn vươn ra, đồng chí thị nữ Nguyệt Vũ xuất hiện, tiếp đó cũng là một bàn tay trắng mịn, ngón tay có chút bột của bánh hoa quế, đồng chí thị nữ Nguyệt Dao đỡ Ngôn phu nhân bước ra ngoài. Rồi cuối cùng nữ chính của chúng ta Thiên Tuyết mới vội vàng vàng nháy ra, nhưng nàng lại đeo thêm một khăn che nửa mặt màu trắng làm không thấy rõ khuôn mặt mà chỉ lộ ra đôi mắt đen trắng rõ ràng. Ánh mắt nàng vòng vo đảo quanh mấy lần nhìn đến tòa lầu các trước mặt. Quả nhiên là ở cổ đại sừng sững nhất, ở thế giới hiện đại của nàng toàn tòa nhà cao tầng chọc được trời cao (skycraper : nhà chọc trời) với thiết kế hiện đại và đơn giản, đâu có chú ý đến những chi tiết tí mĩ như thế này, mà tất cả toàn là gỗ đấy, gỗ đấy !

Khi Thiên Tuyết đang ngây ngốc ngắm nghía thì bỗng Ngôn phu nhân quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi :

- Tuyết nhi, con còn làm gì vậy, vào thôi. Nếu không có lẽ chúng ta sẽ không chọn được y phục đẹp nhất cho con đâu.

- Ô...vâng, nương con đến đây. Nương sao người phải lo lắng chứ, không phải nương vẫn khen con xinh đẹp hay sao, vậy con mặc cái gì cũng đẹp đấy ! - Thiên Tuyết hồi hồn rồi chạy đến chỗ Ngôn phu nhân, đáng yêu khoát tay bà, nháy mắt tinh nghịch giả bộ kiêu ngạo làm Ngôn phu nhân bật cười.

- Con cái nha đầu này, con chưa nghe đến câu "người đẹp vì lụa" sao ? Lúc về phủ ta sẽ bảo phụ thân con (Ngôn lão gia) mời vị nữ phu tử đến dạy con chữ và ma ma trong cung dạy con lễ nghi, cho con bớt nghịch ngợm đi, đỡ tốn công phải treo cây tìm con ! - Ngôn phu nhân giả vờ nghiêm khắc nói.

Nghe nói phải đi học thì Thiên Tuyết theo phản xạ mà đờ người, mếu máo nói :

- Nương, con đâu có nghịch ngợm, cũng đâu có phải khi mà treo lên cây ?! Ai bảo người vậy ?

- Tiểu Mặc kể hết cho nương rồi, con đừng nghĩ che đây, dù sao con vẫn phải đi học, để không mất thể diện cho a di con.

- Vâng, nương... - Thiên Tuyết ỉu xiu như tàu lá chuối mà nói nhỏ, trong lòng còn không quên mắng Ngôn Từ Mặc 18 lần, đồ xú tiểu tử, tỷ đây không làm gì nên nghĩ tỷ là mèo giấy hả, bao giờ tỷ cho người biết tay !

Thiên Tuyết chỉ bận suy nghĩ đến việc phải đi học nên dù võ công của nàng có cao cũng không biết được toàn bộ mọi chuyện đã bị thu vào ánh mắt của người nào đó đang ngồi trong lầu đối diện. Người đó nhìn thấy vẻ mặt như ăn phải hoàng liên (hoàng liên rất đắng, mà ăn đắng thì nó như thế nào mọi người cũng biết rồi đó) thì nhẹ nhếch môi lên mà không để ý toàn bộ đã vào trong mắt người đối diện.

Vân Hạo Thiên nhìn thấy khóe môi bằng hữu nhiều năm nay đã trở thành tảng băng di động bỗng nhếch lên thì làm rơi cả tách trà, trở mắt nhìn rồi lại xoa xoa mấy cái, rồi lại trở mắt nhìn, rồi lại xoa xoa... Lúc Thiên Tuyết đi vào trong Ngọc Châu trai thì Lãnh Ngao cũng quay đầu lại, hần liền nhìn thấy Vân Hạo Tuyết đang nhìn hần như nhìn người kỳ lạ thì nhủ mày, lạnh lùng hỏi :

- Vân thế tử đang nhìn cái gì vậy ? Mặt ta có dính gì sao ?

Nghe thế thì Vân Hạo Tuyết mới hồi thần, vỗ vỗ đầu rồi bỗng quay trở lại vẽ phong hoa, xòe quạt ra mà nham hiểm nhìn bằng hữu của mình :

- Chắc chắn, Lãnh Ngao, cuối cùng ngươi cũng có ngày hôm nay sao ? Ngươi lại có thể cười được đó ! Nhìn vẻ mặt của ngươi, chắc là có ý trung nhân rồi chứ gì ? Ha ha, cuối cùng, Minh vương gia ngươi - người dưới một người trên vạn người cũng đã bị rơi vào lưới tình. Thế nào ? Có cần ta giúp người bày chút chiêu thức ?

Thấy Vân Hạo Tuyết nhìn mình bằng ánh mắt đồng cảm mà Lãnh Ngao có chút muốn bóp cổ ai đó, chỉ lạnh lùng mà cười lạnh :

- Vậy Vân thế tử, vì sao ngươi nói mình đào hoa mà mãi vẫn không có thể tử phi. Thế nào, có cần ta nhờ Hoàng thượng ban thánh chỉ tử hôn không, dù sao hoàng huynh cũng muốn tống ngươi vào "địa ngục nhân gian mang về ngoài đẹp đẽ" giống huynh ấy.

Nghe vậy thì Vân Hạo Tuyết vợ vàng ngồi bật dậy, nghiêm túc nhìn Lãnh Ngao :

- Đùng, Lãnh Ngao, là ta chưa nói gì hết, ta chưa nói gì cả. Ta là người theo chủ nghĩa tự do, sẽ tự mình đi tìm ý trung nhân.

- Hạo Tuyết, ta biết lý do của ngươi, ngươi cũng đã đi tìm bao nhiêu năm rồi. Sao ngươi không tìm tình yêu của mình đi, còn nằng, để ta tìm cũng được. - Lãnh Ngao thờ dài nói.

Vân Hạo Tuyết nghe vậy thì nụ cười đáng đánh trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là ánh mắt nhìn xa xăm không rõ :

- Ngươi nói vậy là được sao ? Dù sao sau biến cố ấy thì chỉ ta và muội ấy may mắn thoát nạn, vì ta mà muội ấy ra ngoài nên mất tích, trong khi ta lúc đó lại như một kẻ hèn nhát mà không chịu ra ngoài tìm muội ấy !

- Không phải lỗi tại ngươi, đó là tại vì ngươi bị hạ độc. Ngươi đừng tự trách mình nữa đi, ta vừa mới nhận được tin tức có người giống nàng ấy đang ở trong kinh thành...nhưng ! Ngươi chưa thể đến đó được, ta đảm bảo nàng ấy sẽ xuất hiện trong tiệc chiêu đãi của Ngôn gia ! - Lãnh Ngao không chịu nổi huynh đệ tốt của mình về chuyện đó mà vẫn cắn dứt đến giờ, dù sao chỉ mình nàng mới có thể để Tuyết Băng chịu đến gần, 8 9 phần là đúng rồi. Hắn cũng muốn xem nàng chạy nhảy Ngôn gia như thế nào rồi, đúng, là bay nhảy trong Ngôn gia như thế nào, tình cảm của hắn chỉ dành cho mình Tuyết nhi ngày đó, chính là vậy...

Từ lúc nghe được có tin tức của người mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy thì Vân Hạo Tuyết ngây ra như phỗng, lúc hắn sắp điên cuồng muốn đứng dậy thì lại bị lời nói của Lãnh Ngao ngăn lại. Đó là tiệc mà Đại tiểu thư Ngôn thừa tướng và Ngôn phu nhân mới nhận trình diện cho giới quý tộc, lẽ nào, muội muội hắn...là nha hoàn đi theo Đại tiểu thư đó ?! Muội muội cao quý của hắn sao có thể lại đi làm nha hoàn chứ, vì giờ không thể, nếu không hắn nhất định sẽ đến mang muội ấy về nhà của chính mình !

Khô thân cho Vân thế tử, vì liên quan đến em gái bảo bối mà đầu óc cũng không bình thường theo, vì vậy mà vào ngày trọn đại lại gây ấn tượng xấu với muội muội ruột làm người nào đó khổ sở một phen thêm ghen tỵ một hồi... .

Lãnh Ngao và Vân Hạo Tuyết, mỗi người một suy nghĩ mà trầm ngâm làm cả gian phòng cũng yên ắng theo, nhưng ở phía Ngọc Châu trai đối diện lại không được như thế. Thiên Tuyết nhìn thấy trên mặt Nguyệt Vũ hiện lên 5 ngón tay đỏ chói thì cả người bỗng cứng lại, nhìn cái người đang hả hê kia mà phía sau tay đã vận nội lực chuẩn bị.

Nàng đã nói, nữ chủ củ lạc, ngươi đừng có đến gần ta cơ mà, ta rộng lượng sẽ chỉ trả chút thù nhỏ nhỏ cho vì tra nam của ngươi rồi sẽ không liên quan đến nhau nữa, ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta mà sao ngươi cứ dính lấy ta vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bối Rối

Khi Ngôn phu nhân và Thiên Tuyết bước vào Ngọc Châu trai, trưởng quỹ cũng nhanh chóng chạy đến. Về mặt hắn nhìn nọt nhìn hai người, đặc biệt là Ngôn phu nhân, xem chất liệu quần áo cùng tư thái các nàng thì cũng đoán được là nhà quyền cao chức trọng, thế nhưng lại đi chiếc xe ngựa trông bên ngoài vô cùng bình thường kia thì chỉ có bốn gia tộc lớn nhất hoàng triều mà thôi.

Ngôn phu nhân quay sang dặn Thiên Tuyết: "Tuyết nhi, ta đi đặt mấy bộ cung trang với váy áo cho yến tiệc lần này. Con cứ ngắm nghía đi, rồi chọn mấy bộ vừa mắt để mặc hàng ngày, đừng tiếc rẻ đấy, chọn vài ba bộ cho mỗi mùa đi."

Thiên Tuyết nghe vậy thì toát mồ hôi, một năm bốn mùa, tính mỗi mùa hai bộ đã là 8 bộ quần áo. Mỗi bộ quần áo lại lớp này lớp khác. Rồi tính thêm mấy bộ cung trang, yến tiệc các thứ các thứ còn nhiều lớp hơn nữa. Sau rồi phụ kiện đai lưng, khăn vắt,... Chắc cũng chất hết một căn phòng rồi đấy. Mà nàng đã có thâm niên chi tiêu tiết kiệm mấy chục năm nay rồi, nhìn đồng quần áo đó chắc tiếc đứt ruột mất.

Nhưng nào cô nàng của chúng ta biết được, một thiên kim quan lại lục phẩm còn nhiều quần áo hơn thế gấp mấy lần, mà cô nàng này còn là đại tiểu thư một trong bốn gia tộc lớn nhất, cháu gái Ngôn tướng quân lưng lấy một thời, bác của hoàng đế đương thời chứ. Dù Thiên Tuyết có mua cả cửa hàng nhà người ta còn chẳng bỏ bao nhiêu...

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ rồi định lên tiếng nói bản thân chỉ cần nhiều nhất ba bốn bộ gì đó thôi. Ai ngờ hình như chương quây biết được suy nghĩ của nàng, liền nhanh chóng cười nói với Ngôn phu nhân: "Phu nhân quả có mắt chọn. Ngọc Châu trai của chúng tôi may cung trang là đẹp nhất, đến mấy vị phi tần trong cung vẫn kêu người ra đặt cửa hàng chúng tôi đấy. Hôm nay vừa có mấy mẫu mới, chưa có người khác đặt, phu nhân có muốn xem thử không?"

Ngôn phu nhân nghe vậy thì liền đồng ý, dặn dò Thiên Tuyết hai câu rồi đi theo chương quây, để lại Thiên Tuyết ngậm nước mắt trần trời, đành phải chọn

ít nhất tám bộ trang phục, vừa chọn vừa đứt từng khúc ruột vì giá tiền. Ai bảo giờ thân phận nàng cao rồi, không mua những đồ rẻ tiền được nữa, còn phải làm sao cho tỏ rõ được đẳng cấp bản thân nữa, mà tiền nào của nấy đấy, huhu.

Sau một khoảng thời gian làm quen với cái giá trên trời, Thiên Tuyết cũng chọn được mấy bộ vừa mắt rồi, chỉ còn một bộ cho mùa hè nữa thôi. Nàng định chọn bộ này bánh bèo một chút, mặc vào trông dễ thương giả vờ làm em gái nhà bên đi lừa mấy nam ngây thơ cũng đáng, ha ha. Thiên Tuyết vô thức cầm một bộ váy màu đỏ lên nhìn, đường may tinh tế, chất vải cũng đẹp, chỉ là hơi có vài vật xè trông lộ liễu quá, mặc vào với thân phận của mình thảo nào nàng cũng bị mắng là yếu nữ, lằng lờ bla bla các thứ cho xem, tư tưởng cổ đại quá đáng sợ, sao Bảo Châu trai chuyên dành cho tiểu thư phu nhân quyền quý lại có món đồ này chứ?

Lúc Thiên Tuyết định đặt lại bộ váy xuống thì liền có một giọng nói truyền đến, "Hừ! Dân đen có khác, đồ lằng lờ như thế mà cũng dám mặc, đúng là không biết nhục."

Thiên Tuyết nhú nhú mày, nhìn đến nơi phát ra âm thanh, là cô nàng đánh đá ngoài đường mà nàng thấy qua xe ngựa. Nàng liền theo bản năng, nói "Ồ, quý cô đánh đá ngoài đường, không ngờ có ngày gặp mặt."

Thượng Quan Nguyệt Linh nghe thấy thế thì khó chịu, tức giận định đáp trả. Ai ngờ lại có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến ngăn lại: "Công chúa, tức giận mắng chửi người không phải hành động công chúa hoàng gia nên làm. Chỉ có mấy người đàn bà chanh chua không có kiến thức mới làm vậy."

Thiên Tuyết nhú mày, nàng là người thế kỷ 21 nhưng cũng không phải kẻ ngu. Chẳng lẽ ẩn ý sau câu nói đó nàng không hiểu được, phong vị cung đấu trong đó đậm đặc vô cùng, dù chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy rồi, đây là muốn mắng nàng vô duyên ngu ngốc mà. Cô nàng này là ai đây.

Thiên Tuyết nhếch miệng, không để ý nói: "Là người phải danh chính ngôn thuận, thẳng thắn cương trực, nói một là một, hai là hai. Cứ suy nghĩ vòng vo tam quốc, lời nói lắt léo một là ba, ba lại là sáu thì suy nghĩ phải lệch lạc như thế nào?" Người mắng ta chanh chua dốt nát, ta mắng người nói câu này chỉ ý nọ, suy nghĩ không bình thường, trông khác người chưa. Lại còn không biết tính số, một là ba, ba lại là sáu, người còn dốt hơn ta đây, đầu óc có vấn đề rồi.

Nói rồi Thiên Tuyết lại nhìn mấy món đồ khác, thầm suy nghĩ xem màu hồng nào làm mình trông giống em gái hàng xóm nhất. Thượng Quan Nguyệt Linh tức giận, muốn nói gì đó. Ai ngờ cô gái đó lại chỉ trầm ngâm vài giây, rồi cười nhẹ nói với tỷ nữ đằng sau mình: "Các người tìm mấy bộ quần áo màu nhẹ thôi nhé, đừng chọn mấy màu nổi bật hay đậm quá. Đặc biệt màu đỏ và vàng, chúng ta khác dân thường ở chỗ cấp bậc màu sắc."

Thiên Tuyết nghe vậy thì ảo não thầm lẩm bẩm: "Sao cái cô nàng này rảnh hơi vậy? Nàng không quen không biết cô ta mà cô ta cứ nhắm vào là sao?" Nhưng cũng dứt khoát không quan tâm, coi như không nghe thấy.

Nhưng nào Mai Ngọc Vân chịu buông tha, thầm cười lạnh, muốn bản thân có hình tượng thanh cao, không quan tâm sao? Mặt nạ đó sớm bị đập vỡ thôi, dân đen mà cũng học đòi phong thái tiểu thư đài các. Nàng quay sang dịu dàng dặn Thượng Quan em gái tra nam: "Công chúa, người cũng phải nhớ, Lệ quý phi từng dặn chúng ta khác với dân đen ở chỗ, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, nói phải có người nghe, phải đáp lại mỗi lời nói một cách thanh nhã. Thân phận còn phải trong sạch, cao quý thì mới đáng đứng nơi cao."

Thiên Tuyết lười biếng quay đầu, nữ nhân này, người rảnh quá rồi sao, người ta bỏ qua cho mà người cứ muốn lao vào. Được thôi, lâu rồi chưa luyện đối đáp, cô thành đối tượng luyện tập cũng được.

Thiên Tuyết quay đầu, nhìn thẳng nữ nhân toàn nhằm vào nàng từ nãy đến, nói: "Này, người ngầm đá xéo ta là người, bắt ta phải đáp trả lại cũng là người, khó hầu hạ không? Ta với người có quen biết hay sao? Chúng ta có quan hệ máu mủ hay họ hàng à? Người không hiểu câu "Chớ ngoan không cần người" à? Muốn mắng ta có lại lịch không rõ ràng sao? Thế người có thân phận gì đây, sao rảnh rỗi tự đi bôi đen miệng mình vậy? Đừng có giả vờ ngây thơ vô tội, trong này toàn con gái với nhau, sống thật cho đời thêm đẹp cái đi. Với cả người nói chuyện nhạt quá, ăn muối cho đời thêm đậm đà, muối cũng không đắt lắm đâu á... Ăn vào sẽ không bị đầu óc không bình thường, trí nhớ có vấn đề đâu!"

Cả phòng đó không một tiếng động. Nguyệt Dao Nguyệt Vũ theo sau Thiên Tuyết đều há mồm. Quá bá đạo, quá bá đạo rồi! Thì ra chửi người cũng có thể trực tiếp mà gián tiếp, thẳng thắn mà nhã nhặn như vậy, không một chữ nào tục cả nhưng vẫn hiểu được là chửi người. Trình độ nào mới đạt được cảnh giới đó đây???

Lời cuối chương:

- Định cho nữ chủ Nam Cung Lạc Lạc lên sân, nhưng đối thủ mạnh nhất của chị nữ chính để lên trong hoàn cảnh kịch tính hơn vậy.

Em gái tra nam Thượng Quan Vô Hân vô cùng ngoan trong chương này, đất diễn để Mai Ngọc Vân và Thiên Tuyết sử dụng vậy.

- Câu hỏi: Có nên cho tri kỷ chị nữ chính lên sân sớm không? Chị này biến thái không khác nữ chính đâu, ngoại hình unisex già trẻ trai gái đều bị mê hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp Mặt, Phản Công Lân Một

Khi Ngôn phu nhân và Thiên Tuyết đến Ngọc Châu Trai thì chương quỹ cũng nhanh chóng ra đón. Về mặt hấn nịnh nọt nhìn hai người, đặc biệt là Ngôn phu nhân, xem chất liệu quần áo cùng tư thái các nàng thì cũng đoán được là nhà quyền cao chức trọng, thế nhưng lại đi chiếc xe ngựa trông bên ngoài vô cùng bình thường kia thì chỉ có bốn gia tộc lớn nhất hoàng triều mà thôi.

Ngôn phu nhân không để ý nhiều đến chương quỹ, chỉ quay đầu dặn dò mỗi nữ nào đó đang ngó ngang ngó dọc: "Tuyệt nhi, ta đi đặt may mấy bộ cung trang, con ở đây xem một chút, thất bộ nào vừa ý cứ lấy nhé."

Thiên Tuyết đang mơ màng nhìn xung quanh Ngọc Châu Trai. Thật sự rất xa hoa nha, quy mô này chẳng khác trung tâm mua sắm là bao, có khi còn nhiều hơn. Thảo nào mấy chị nữ chính xuyên không đều thích mở cửa hàng các thứ các thứ, cái này ít nhất cũng phải kiếm đủ cho cả đời nàng vì vụ thực hiện chân lý của mình đây. Một ý tưởng táo bạo nhen nhóm trong lòng mà cô nàng nào đó vẫn chưa hay biết.

"Tuyệt nhi?"

Thiên Tuyết giật mình, quay sang thấy Ngôn phu nhân lo lắng nhìn mình cùng ánh mắt khó hiểu của mọi người thì nàng liền phát hiện bản thân lại bay lên mây rồi. Thiên Tuyết nhẹ giọng đáp ứng dù chẳng nghe được Ngôn phu nhân dặn dò điều gì, cười hi hi đi xung quanh ngắm nghía.

Ngôn phu nhân đi theo chương quỹ vào phòng khác chọn trang phục, Nguyệt Dao Nguyệt Vũ liền đi theo sau Thiên Tuyết. Nguyệt Dao vẫn là đáng về cúi đầu ít nói, nhưng Nguyệt Vũ thì lại lanh lẹ hơn, nàng tò mò hỏi tiểu thư nhà mình là mỗi nữ chính lấy lợi của chúng ta: "Tiểu thư, người định chọn y phục như thế nào vậy? Có phải mỗi loại yến tiệc lại có một kiểu trang phục khác không? Tiểu thư người định mặc màu gì ạ?"

Nghe Nguyệt Vũ liền thoáng một tràng câu hỏi làm Thiên Tuyết đau cả đầu. Trên trán nàng chảy xuống ba vạch hắc tuyến, em nên biết ta còn ở trên núi lâu hơn em, cộng thêm mấy chục năm chỉ biết quần đen áo trắng như ta thì cái vụ y phục này còn khó hơn làm toán đấy! Thiên Tuyết đỡ đầu, không biết nên trả lời ra sao. Lúc này, Nguyệt Dao vẫn luôn in lặng bỗng lên tiếng: "Vũ nhi, hôm học quy củ về y phục của tiểu thư và nha hoàn, hôm đó em trốn học lấy lý do đau bụng mà ở nhà. Sau còn hứa sẽ tự học thật tốt, em quên sao?"

Nguyệt Vũ đang hứng thú đặt ra một vạn câu hỏi vì sao thì giống như bị dội một chậu nước lạnh, về mặt chợt dạ chỉ biết ha ha cười. Quả thực đáng về đó không làm người ghét được, Nguyệt Dao chỉ biết thờ dài, Thiên Tuyết cũng câm nín.

Thiên Tuyết trầm ngâm vài giây rồi nhìn Nguyệt Vũ, đáng về như tiểu thư mà dạy dỗ nghiêm khắc nha hoàn nhà mình làm Nguyệt Vũ hơi lo lắng, Nguyệt Dao cũng hơi ngạc nhiên, nàng nói: "Nguyệt Vũ, em không chịu học quy củ, không thực hiện cam đoan của mình, em..." Những tưởng tiếp theo sẽ là hình phạt nào đó, ai ngờ mỗi nữ của chúng ta lại bỗng vỗ vai Nguyệt Vũ nói: "em...em quả là giống ta. Tiểu thư nhà em cũng chưa học về vấn đề y phục này đâu."

Sau còn khoa trương vói về mặt "Đồng chí, chúng ta khổ giống nhau rồi." làm Nguyệt Vũ há hốc miệng, Nguyệt Dao thì nhin không được phì cười.

Thấy thế, Thiên Tuyết bỗng nhe răng, giả vờ đe dọa nói: "Đừng có nói với ai đấy, đây là bí mật quân sự, có thể hại chết mạng người là tiểu thư nhà em đấy. Giữ kín bí mật này sau rồi tiểu thư hào phóng tốt bụng nhà em sẽ đưa các em đi chơi nhân ngày Thất tịch, ngoan, đừng nói ai đấy."

Đáng về như đồ trẻ con này cũng làm cả ba người cười vui vẻ, tiểu thư thực sự quá bá đạo rồi, có thể dễ nha hoàn cho cùng trốn đi chơi nữa cơ.

Ba người đang cười vui vẻ thì bỗng có tiếng nói vang lên: "Hoàng huynh ta là yêu quý ta nhất, đừng có vọng tưởng!"

Thiên Tuyết nhướng mày, theo như kinh nghiệm chuyên đi đổ dầu vào lửa của nàng thì chắc chắn có mùi thuốc súng quanh đây, có kịch đề hóng nha! Mắt của cô nàng nào đó sáng lên, đáng về không có chút phong phạm tiểu thư đài các chút nào, trông như một chú mèo nhỏ ranh mãnh vậy.

Nữ chính nào đó liền nấp đi, nhìn sang mục tiêu hiện trường nổ ra thuốc súng. Làm nàng ngạc nhiên là đó lại là Nam Cung Nguyệt Linh - muội tên tra nam Thượng Quan Vô Hân, công chúa hoàng triều. Càng ngạc nhiên hơn nữa là bên cạnh cô công chúa này là nữ chủ thân thánh trong nguyên tác - Nam Cung Lạc Lạc.

Thiên Tuyết thầm cảm thán, nàng không có ý định đối đầu với nữ chủ có bàn tay vàng đáng sợ kia mà sao ông trời cứ đẩy nàng vào vậy trời? Tại sao???

Tâm trí Thiên Tuyết đang đau lòng hỏi trời xanh thì bỗng một giọng nói thanh nhẹ, trong trẻo như tiếng gõ vào phi thủy vang lên gọi ra con sâu hóng chuyện trong người mỗi nữ nào đó vang lên: "Là nha hoàn bên người thần lữ miệng, mong công chúa bỏ qua. Tình nhi là nha hoàn mới đến, vì vậy mới chưa thành thực."

Nữ chủ quả nhiên là nữ chủ, mới mấy câu mà đã thay đổi thế cục, vẫn giữ được hình tượng dịu dàng ngoan hiền trong sáng.

Thượng Quan Nguyệt Linh tức tối, dù nàng ta kiêu ngạo được nuông chiều nhưng vẫn còn chút đầu óc, học được mấy chiêu trò cung đấu. Thượng Quan Nguyệt Linh cười lạnh, kiêu ngạo chỉ nha hoàn bên cạnh nữ chủ Nam Cung Lạc Lạc: "Vì tiện tì này phạm sai lầm, phải trừng phạt. Đền và miệng nó đi, ai can thiệp sẽ phải nếm thử mùi vị roi tiên của bản công chúa ta."

Nam Cung Lạc Lạc nhủ mày, bỗng ánh mắt xẹt qua một bóng dáng đang đứng ngoài cửa. Nàng ta cười nhẹ, rù mắt che đi ánh sáng tính kế trong mắt, nhẹ giọng nói: "Công chúa, xin người đừng. Đây là nha hoàn của thần, nếu người trừng trị nha hoàn này ở đây sẽ có người dị nghị, không tốt cho danh tiếng của công chúa chút nào. Dù dân nữ có bị chút tiếng xấu thì cũng không sao, chỉ là công chúa người..."

Thượng Quan Nguyệt Linh nhủ mảy, tức giận ngắt lời: "Bản công chúa có cần người làm miệng. Bản công chúa đã nói, ai can thiệp vào sẽ nếm thử roi tiên, người thử đi..."

Rồi "vút" một tiếng, một chiếc roi dài xoẹt qua gió bay đến chỗ Nam Cung Lạc Lạc. Nhưng nàng ta không trốn đi mà chỉ đứng đó, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, sờ hãi ngập nước gợn lên ý muốn bảo vệ của bất kỳ nam nhân nào. Khi chiếc roi sắp chạm đến mặt nàng ta thì một tiếng "xoẹt" vang lên, chiếc roi bị cắt thành hai mảnh, mà đứng trước Nam Cung Lạc Lạc là một bóng dáng nam nhân cao lớn, hấn mặc trang phục màu xanh ngọc bích, trên áo choàng là hoa văn dành cho hoàng tộc, đầu cắm ngọc quan, khuôn mặt tuấn tú, như thiên tiên hạ phàm, có điều đôi mắt thâm trầm hoài bão làm khí chất thiên tiên giảm hết phân nửa, mang nhiều khí chất phàm tục hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đứng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Gặp Mặt, Phản Công Lần Một 2

Cả người Thiên Tuyết run run, tra nam, nữ chủ, không ngờ ngày chúng ta gặp lại lại nhanh đến vậy. Nàng còn chưa có chơi đủ đâu mà...

Thượng Quan Vô Hân giận dữ, trầm giọng: "Thượng Quan Nguyệt Linh, muội biết mình đang làm cái gì không?"

Trong mắt Thượng Quan Nguyệt Linh xoẹt qua sợ hãi cùng kinh ngạc, nhưng rồi rất nhanh lại thay bằng vẻ kiêu ngạo trước đó: "Muội làm gì thì liên quan đến huynh sao? Muội chính là xử lý nha hoàn phạm lỗi, nàng ta xen vào, muội đã nói sẽ xử lý bằng roi tiên, chẳng lẽ nàng ta nghe hồn hiểu?!"

Thượng Quan Vô Hân tức giận nói không thành lời, hoàng muội của hắn cũng bị mẫu phi nuông chiều quá rồi, tạo thành tính cách ngang ngược như vậy. Hắn trầm giọng hơn: "Còn làm gì? Muội để cái danh công chúa của mình sau đầu rồi sao? Lại có thể hành động ngang ngạnh như vậy? Lạc nhi nàng ấy là muốn tốt cho muội, để chuyện này lan ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của muội, chẳng lẽ điều này muội cũng không hiểu?"

Thượng Quan Nguyệt Linh tức giận, phẫn uất, tại sao hoàng huynh lại thay đổi như vậy? Hoàng huynh chưa từng mắng nàng ta như vậy trước đây? Từ khi về kinh cùng nàng ta thì chỉ luôn bên vực nàng ta, luôn khen nàng ta tốt bụng, hiền lành? Còn nàng thì kiêu ngạo, bị nuông chiều quá mức? Tất cả là tại nàng ta!

Nghĩ đến đó thì Thượng Quan Nguyệt Linh càng tức tối, không còn cô kị to tiếng: "Dân đen như nàng ta thì biết cái gì? Hoàng huynh, nàng ta nông cạn xấu tính, chỉ biết nịnh hót người ta, sao huynh có thể mang tiện dân này cùng mình chứ?!"

Thượng Quan Vô Hân thực sự tức giận, muội muội hắn vậy mà lại dám ăn nói như thế?! Nghĩ rồi hắn liền dơ tay, như muốn cho Thượng Quan Nguyệt Linh một cái tát. Nào ngờ tay hắn dơ lên lại bị một canh tay nhỏ bé giữ lại, hắn quay lại nhìn, là Nam Cung Lạc Lạc, nàng ta điềm đạm nhìn hắn, ánh mắt đầy lo lắng nói: "Vương gia, Linh chi còn nhỏ, đừng dùng trách muội ấy. Là ta không tốt, mới để Linh nhi khó chịu..."

Nói rồi nàng ta còn cúi đầu, trông vô cùng đáng thương, chọc người khác thương tiếc. Ai nhìn vào cũng chỉ nghĩ nàng ta là một nữ tử trong sáng thánh thiện, đáng được bảo bọc che chở.

Thượng Quan Vô Hân cũng không ngoại lệ, hắn đau lòng nhìn Nam Cung Lạc Lạc, tay cũng theo ý nàng mà hạ xuống rồi quay sáng trừng mắt nhìn Thượng Quan Nguyệt Linh: "Hừ, vì Lạc nhi khuyên can nên chuyện này huynh không can dự, để mẫu phi xử lý đi. Còn roi tiên, ta sẽ nói với gia gia, tốt nhất là muội ngoan ngoãn mà đóng cửa hời hợt đi, có ngày gây họa chẳng ai giúp được đâu."

Nói rồi Thượng Quan Vô Hân liền quay sang Nam Cung Lạc Lạc, giọng nói bỗng trở nên mềm mỏng hơn: "Lạc nhi, vất vả nàng rồi. Là muội muội ta không tốt, làm nàng kinh sợ, để ta đưa nàng về."

Nam Cung Lạc Lạc khẽ gật đầu, dáng vẻ yếu ớt làm Thượng Quan Vô Hân thương tiếc, liền tiến lên đỡ nàng ta. Sau hắn quay đầu, trừng mắt thấp giọng kêu Thượng Quan Nguyệt Linh đang âm ức một bên về cùng.

Thượng Quan Nguyệt Linh tức giận nhưng chẳng dám làm gì, dù Thượng Quan Vô Hân luôn nhường nhịn nàng ta thì nàng ta vẫn luôn sợ ca ca mình một hai phần.

Bỗng có một bóng người xẹt qua chỗ ba người tra nam và nữ chủ nguyên tác. Khi xoẹt qua người Nam Cung Lạc Lạc, bỗng nàng ta giả bộ lão đạo mà đẩy sang làm bóng dáng kia chao đảo, ngã nhào xuống trước chân Thượng Quan Nguyệt Linh. Đó là một nha hoàn không biết của ai đang chặt vật nằm đó, cố gắng đứng dậy.

Sẵn cơn tức giận, còn bị chặn đường, Thượng Quan Nguyệt Linh liền coi cái người trước mặt thành tấm chắn xả cơn tức. Nàng ta giận dữ mắng: "Tiện dân nào không có mắt va vào bản công chúa vậy?! Muốn chết phải không?!" Rồi nàng ta cũng không có kị mà vung tay lên muốn tát nha hoàn xấu số.

Tiếng tát tai vang lên giòn tan, nhưng người bị tát không phải nha hoàn nằm trên đất mà là Nguyệt Vũ. Nha hoàn va vào Nguyệt Linh công chúa khi này là nữ mới chuyển đến bên cạnh Nam Cung Lạc Lạc, là con cò Lệ quý phi cấm bên cạnh nàng ta. Nếu Thượng Quan Nguyệt Linh trị tội nha hoàn này, Lệ quý phi cũng chỉ có thể tức không nói nên lời, cả Thượng Quan Nguyệt Linh và quân cò này đều bị xử trí, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng không ngờ, nha hoàn đây là bạn tâm giao hồi nhỏ của Nguyệt Dao Nguyệt Vũ, sau này ba người họ bị bán đi làm nha hoàn trong nhà quý tộc. Nguyệt Dao Nguyệt Vũ may mắn gặp Ngôn Tử Mặc, cũng từng chịu ân cứu mạng của Thiên Tuyết mà được đưa đến Ngôn gia, còn nha hoàn kia lại không may mắn thế.

Thấy tình hình như vậy, đến Thiên Tuyết vẫn luôn trốn tránh hóng chuyện cũng đi ra cùng Nguyệt Dao. Từ tiếng tát tai thì Thượng Quan Vô Hàn cùng Nam Cung Lạc Lạc cũng xoay người lại, nhưng chưa ngạc nhiên bằng lúc mỡ nữ chính Thiên Tuyết của chúng ta xuất hiện.

Trông rất Thượng Quan Vô Hàn xẹt qua một tia kinh ngạc, còn Nam Cung Lạc Lạc thì cúi đầu, che dấu thâm trầm cùng suy tư trong ánh mắt, chỉ có Thượng Quan Nguyệt Linh không hiểu chuyện gì mà còn chưa hả giận.

Thiên Tuyết đảo mắt, nàng chưa có ý định gặp mặt chào hỏi tra nam nữ chủ đầu á. Thôi thì lấy đại cái cớ chuồn lẹ vậy, tốt nhất nên tránh xa rắc rối à nha, hóng chuyện thì được chứ dính thuốc súng thì nàng con kiêu... Rồi Thiên Tuyết định giả bộ đau bụng mà chạy đi, nàng liền nhảy mắt ra hiệu cho Nguyệt Dao Nguyệt Vũ chuồn trước.

Trong khoảnh khắc yên lặng sáu mắt trùng hai mắt, Thiên Tuyết bỗng dừng ôm bụng kêu lên: "Ài u, sao đau bụng thế này, ôi, đau bụng quá, ôi, phải đi nhà xí đây, ôi ôi..." Rồi Thiên Tuyết liền xoay người, co giò chạy đi, lúc này Nguyệt Dao cũng đỡ Nguyệt Vũ nhanh chóng chạy theo. Chỉ là đường ra cửa quá nhỏ, một tên tra nam to đùng người to mà óc báng quả nhỏ đã chiếm hết gần hai phần ba cửa ra, thêm chị nữ chủ chắc đạo này sử dụng chế độ ăn cho heo ăn hay sao mà muốn ra cửa chỉ còn một khoảng trống nhỏ.

Thiên Tuyết rửa thắm mấy cái, nhanh chân vọt qua, nhưng Nguyệt Dao Nguyệt Vũ có hai người, dù các nàng cố gắng không động chạm thì người muốn động chạm vẫn có ý thôi. Khi Nguyệt Vũ lướt qua Nam Cung Lạc Lạc thì bỗng nàng ta giả vờ lão đảo, một tiếng thanh thúy vang lên, bên má kia của Nguyệt Vũ liền dính thêm dấu vết năm ngón tay đỏ chói lọi nữa.

Thiên Tuyết đang giả vờ cũng dừng lại, nhíu mày nhìn Nam Cung Lạc Lạc, lại nhìn hai bên mặt của nha hoàn nhà mình hằn dấu vết bàn tay đỏ hồng lại càng nhíu chặt hơn. Nữ chủ à, ta đã không muốn động chạm gì đến người, tại sao người lại tự đi gây sự vậy? Hai vết tát kia đều do cái cô cù lạc này gây ra, nếu không tính chuyện này thì tên Vân Thiên Tuyết của nàng phải viết lại!

Nghĩ rồi bên tay Thiên Tuyết liền vận nội lực, suy nghĩ xoay chuyển rồi liền nhanh như chớp chạy đến chỗ Nam Cung Lạc Lạc, đẩy Nguyệt Dao Nguyệt Vũ chạy đi rồi liền giả bộ đau bụng đến đầu óc choáng váng mà chẳng quay va nhẹ vào người nàng ta.

Tay phải Thiên Tuyết xoay nhẹ, đập xẹt qua bụng Nam Cung Lạc Lạc, tốc độ nhanh đến nỗi dù Thượng Quan Vô Hàn có phản ứng nhanh ngăn chặn Thiên Tuyết đến gần cũng bị nàng dùng tay trái nhẹ gậy lật ngược lại.

Nam Cung Lạc Lạc chỉ cảm thấy bụng bị một cánh tay chạm nhẹ qua, một luồng khí âm i không biết từ đâu chạy dọc theo tứ chi cả người, nàng ta cảm thấy người mềm nhũn một hai giây rồi lại trở lại bình thường, giống như chỉ là một giấc mơ. Nàng ta theo bản năng muốn cầm lấy tay Thiên Tuyết, ai ngờ cô nàng nào đó đã luyện thành kỹ năng phản xạ nhanh sau mỗi lần bị nhị vị lão sư tập kích mà nhanh như cắt rút tay về, tiếp tục giả bộ đòi đi nhà xí chạy ra xa.

Cả quá trình chỉ trong vài phút, đến cả khi đám người Thiên Tuyết đã cao chạy xa bay mà tra nam, nữ chủ đến muộn muộn tra nam vẫn còn chưa hoàn hồn...

Cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đén Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tiểu Cô Nương Áo Trắng

Author: Mèo (meoancamam)

Nguyệt Dao Nguyệt Vũ thoát khỏi chiến trường nữ chủ VS em gái tra nam đầy mùi thuốc súng, Nguyệt Vũ còn đỡ nha hoàn bị Thượng Quan Nguyệt Linh tát sml khi nãy thì hai người mới hoàn hồn lại, bối rối quay lại tìm tiểu thư nhà mình.

Đang lo lắng thì một bóng dáng trông quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn xuất hiện. Vừa đến nơi, cô nàng nào đó liền không thèm quan tâm đáng về tiểu thư khuê các gì gì đó mà ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

Nguyệt Dao Nguyệt Vũ liền khó hiểu:

- Tiểu thư, chẳng phải người có võ công hay sao, tại sao lại mệt như vậy?

Thiên Tuyết đang hít lấy hít để không khí ngạt đầu, vẻ mặt cam nín nhìn nha hoàn nhà mình, rất có dáng vẻ "Em không để ý sao" nói:

- Với ý phục hai em bắt tiểu thư nhà mình mặc này thì dùng khinh công một bước ngã dập mặt một bước. Các em còn biết dừng lại là hạnh phúc rồi, xem

xem các em bỏ lại ta đằng sau chạy trời chết đến nơi nào rồi!

Nguyệt Dao Nguyệt Vũ liền giật mình, ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh. Ặc, hình như bọn họ chạy từ ngõ Đông sang ngõ Tây rồi thì phải...

Thiên Tuyết vẫn chưa hết mệt, vừa hổn hển vừa than trách số phận nữ phụ của mình. Nữ chính xuyên không nhà người ta đến mặc quần áo nông thôn cũng đẹp, quần áo rách nát vẫn còn một đồng nam chính nam phụ bu quanh thương tiếc đau lòng, y phục của người ta dù có rườm rà rắc rối đến đâu khi thi triển võ công thì ôi thôi rồi, có bao nhiêu kinh diễm nên thơ. Mình nàng xuyên không mặc váy áo đẹp nếu dùng võ công thì đi đến đâu đập mặt đến đấy, không khác gì gà rừng mà. Tại sao thực tế lại ác độc đến vậy???

Đang lần thứ n than trách số phận thì Thiên Tuyết bỗng nhớ ra còn một người bên cạnh ba người bọn họ nữa, là nha hoàn xấu số bị ăn tát. Nàng ngẩng đầu, nhìn nhìn nữ tử vẫn cúi đầu được Nguyệt Vũ đỡ kia, bỗng lấy ra trong người một lọ sứ bé bé, không chút ngại ngần đưa cho nàng:

- Đây, cô công chúa kia dùng mấy phần sức lực, chưa lệch mặt là may mắn rồi. Dùng lọ được này bôi lên mặt em sẽ đỡ sưng phồng, còn giảm đau nữa đấy.

Bích Diệp đang bối rối không biết mình nên ở hay về thì liền thấy một bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn đưa tới, nắm bên trong là một lọ được khá tinh xảo thì vô cùng ngạc nhiên. Nàng ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay ấy, khi tầm mắt nhìn thấy dung mạo của người ấy thì liền kinh ngạc, lắp bắp "Đẹp..Đẹp quá"

Thiên Tuyết thấy Bích Diệp đang yên lặng vừa ngẩng đầu nhìn nàng liền kinh ngạc thì nhíu mày, thấy nàng ấy vẫn chưa dời mắt thì nghi hoặc, đưa tay sờ sờ mặt mình, còn không quên hỏi: "Sao? Mặt ta có gì sao?" Hay tại nàng xấu quá? Nhưng dựa theo tiêu chuẩn mỹ nhân thời này thì nàng chắc chắn 99,999% khuôn mặt này cũng thuộc hàng top rồi, sao nha hoàn này lại nhìn nàng như người ngoài hành tinh vậy nha? - Thiên Tuyết miên man suy nghĩ.

Thấy Thiên Tuyết lên tiếng thì Bích Diệp liền hoàn hồn, đỏ mặt, vội vàng xua tay phủ định: "Không, không phải. Tiểu...tiểu...tiểu thư rất đẹp!"

Thiên Tuyết đang lo lắng bỗng dưng phì cười, đến Nguyệt Dao Nguyệt Vũ bên cạnh cũng không kìm được cười theo làm Bích Diệp càng sợ hãi, mặt càng ngày càng đỏ.

Thiên Tuyết cong cong mắt, vui vẻ vỗ vai Bích Diệp: "Em gái đáng yêu quá. Cho anh trai cái tên nào?"

Sau còn làm vẻ mặt như đang tán tỉnh con gái nhà lành trông rất gọi đòn mà phóng điện nhìn Bích Diệp. Lần này nha hoàn Bích Diệp đáng thương càng xấu hổ hơn, cả vành tai cũng ửng đỏ như trái cà chua, cúi đầu lý nhí nói: "Là...là Bích...Bích...Diệp."

Thiên Tuyết cười đến đau bụng, cả Nguyệt Dao Nguyệt Vũ cũng cười ra tiếng làm Bích Diệp càng túng quẫn, xấu hổ đến nỗi sắp chực rơi nước mắt. Thấy tình hình có chút sai lệch thì Thiên Tuyết đang ôm bụng cười liền trở về dáng vẻ nghiêm trang còn nhanh hơn lật sách, rất có dáng vẻ chủ tử nhắc nhở Nguyệt Dao Nguyệt Vũ vẫn đang cười:

- Cười cái gì? Các em phải học tập tiểu thư nhà mình là ta đây, không được cười người khác làm họ xấu hổ đến khóc, biết chưa?

Nguyệt Dao Nguyệt Vũ liền trở nên câm nín, Nguyệt Vũ bĩu môi, không phải tiểu thư nhà các nàng là đầu xỏ treu chọc thiếu nữ nhà người ta, còn là người cười to nhất sao?!

Thiên Tuyết khụ khụ vài tiếng lấy lại nghiêm túc, quay sang nói với nha hoàn Bích Diệp đang túng quẫn bên cạnh:

- Bích Diệp, đây là thuốc nước giảm đau do ta tự luyện, dùng cái này bôi lên vết sưng trên má đến sáng hôm sau sẽ đỡ hơn rất nhiều, cho em này.

Bích Diệp bỗng dưng nhận được một bình dược thì liền kinh sợ, nhìn sơ qua cũng biết bình thuốc này quý giá thế nào, vậy mà lại cho nha hoàn thấp kém như nàng sao được. Khi định từ chối thì liền nghe thấy Thiên Tuyết nói:

- Em cứ nhận dùng ngay. Dù sao cái này ta luyện khi rảnh rồi, có thể chất thành một kho rồi, cho đi một bình chẳng hao tổn bao nhiêu cả. Hàng từ người quen đảm bảo an toàn vệ sinh, không lo hàng kém chất lượng của mấy tên lang băm ngoài đường đâu!

- Nhưng Nguyệt Vũ tỷ đã đỡ cho nô tỳ một tát, sau tiểu thư còn giải vây cho nô tỳ, sao nô tỳ có thể nhận bình dược quý giá này chứ? - Bích Diệp vẫn lắc đầu không dám nhận làm Thiên Tuyết nhíu mày, người cổ đại cũng quá chuộng lẽ nghi tiểu tiết rồi, có bình thuốc bé xíu xíu thôi mà. Cô nàng nào đó liền nhanh miệng:

- Em không nhận chính là coi thường ta đấy, nhận cho tấm lòng thầy thuốc của ta vui lòng!

Nguyệt Vũ cũng bồi thêm:

- Bích Diệp muội cứ nhận đi, tiểu thư là nhắc tay chỉ lao thôi, muội không nhận là coi thường tay nghề thầy thuốc của tiểu thư đấy.

Nghe vậy thì Bích Diệp liền hết cách phản bác, liền cúi đầu nhận lấy lọ dược từ tay Thiên Tuyết, không ngừng tạ ơn trong khi Thiên Tuyết chỉ khoát tay cười hi hi.

Nguyệt Dao đang im lặng bỗng lên tiếng:

- Bích Diệp, bây giờ muội định quay lại hay rời khỏi chủ tử nhà mình?

Nghe vậy thì Bích Diệp liền run lên, nhưng rồi liền ngẩng đầu, trong mắt là kiên định:

- Bích Diệp sẽ quay lại chỗ chủ tử, khế ước trong tay chủ tử, nhà Bích Diệp còn mẹ già em trai, nếu không có ngân lượng sẽ khó duy trì.

Thiên Tuyết nghe vậy thì thở dài, ngăn Nguyệt Vũ định xông ra khuyên can, dặn dò:

- Bích Diệp em về cũng đúng nghĩa hợp tình, nhưng phải cẩn thận, ta lo cái cô công chúa điều ngoa kia nhìn thấy em lại nổi cơn điên thì khó khăn đấy. Nếu ta là em chắc giờ bỏ chôn lâu rồi mất.

Không khí trầm lắng nhờ câu nói đùa cuối của Thiên Tuyết mà vui vẻ hẳn. Bích Diệp gật gật đầu, cảm tạ tạm biệt chủ tử ba người liền nhanh chóng chạy về chỗ Thượng Quan Nguyệt Linh, trước khi đi còn không quên nói gì đó với Nguyệt Vũ.

Đợi cho nha hoàn Bích Diệp đi rồi, Thiên Tuyết cũng không định đứng chơi chỗ này, còn có Ngôn phu nhân đợi nàng nha. Trước khi đuổi theo Nguyệt Dao Nguyệt Vũ, nàng có bảo người đánh xe ngựa Ngôn gia là đi dạo đường phố một lúc, tầm giữa trưa sẽ quay về. Nàng không hề nguyện ý nhìn bản mặt của tra nam vương gia và nữ chủ tâm kế đầu nha, nhân lúc hai người kia còn chưa nhận ra nàng thì bắt buộc phải ăn chơi xả láng đã.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tiểu Cô Nương Áo Trắng (2)

Author: Mèo (meoancamam)

Cô nàng nào đó còn đang suy nghĩ thì bị tiếng nói của Nguyệt Vũ cắt đứt:

- Tiểu thư...

Thiên Tuyết quay đầu lại, ánh mắt ý bảo nha hoàn nhà mình nói tiếp. Nguyệt Vũ liền ngập ngừng một chút mới nói tiếp:

- Tiểu thư... Người có biết chúng ta đang ở chỗ nào đây không?

Thiên Tuyết nghe thấy vậy liền giật mình, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ấy, chỗ quái quỷ nào đây, xung quanh toàn phủ đệ tường dày cao mấy mét, mà quan trọng cái nào cũng na ná nhau, ngõ ngách thì nhiều mà nàng thì bị bệnh mù đường mất tính rồi...

Thấy tiểu thư nhà mình này còn trông tri thức hiểu biết bao nhiêu mà giờ lại ghen hòng trần trối ngờ ngác nhìn xung quanh như trẻ con ba tuổi thì cả Nguyệt Dao Nguyệt Vũ đều thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Thiên Tuyết đang ngờ ngác như con chó lác lại nhìn thấy hai nha đầu nhà nàng đang dùng ánh mắt như muốn nói “Tiểu thư, người đừng để trong lòng, mù đường không phải cái tội” thì nghiêng răng nghiêng lợi, quyết tâm không thể để mất uy tín chủ nhân của mình. Nàng nghĩ một chút liền dứt khoát nói:

- Hai em đừng coi thường tiểu thư nhà mình nhé, không biết đường cũng không sao cả. Không ở dưới nhìn thì lên trên nhìn, dù sao cũng tiện được ngắm cảnh kinh thành.

Nói xong cô nàng nào đó liền cười hắc hắc, dùng khinh công nhảy vọt lên, nhanh nhẹn như chú chim nhỏ nhảy từ mái nhà này sang mái nhà khác. Gió thổi qua người nàng làm tà áo hồng nhạt của nàng tung bay, tóc mai hai bên rủ xuống cũng phiêu phiêu theo gió, nàng nghiêng người theo hướng gió, nhẹ nhõm cười mỉm có bao nhiêu xinh đẹp dịu dàng. Nàng nhẹ nhàng nhón chân nhảy từ mái nhà này đến mái nhà khác chỉ trong nháy mắt, thảnh thơi còn trộm cúi đầu nhìn xuống phía dưới trông sinh động đáng yêu bao nhiêu.

Đang lúc khung cảnh nên thơ tuyệt mỹ đến thế, bỗng một bóng người áo trắng vọt qua đâm sầm vào cô nàng nào đó đang ngắm phong cảnh, cả hai người đều không kịp tránh, cùng nhau rơi xuống. Khi rơi xuống Thiên Tuyết không kịp xác định vật thể màu trắng va vào mình rốt cuộc là người hành tẩu nào, chỉ kịp kêu “A!” một tiếng, theo quán tính cả người hướng thẳng xuống dưới, hình như hướng nàng rơi xuống là suối nước nóng nhà nào mới tậu thì phải...

Tùm!

Lúc này Thiên Tuyết chỉ cảm thấy cả người ngập trong một dòng nước ấm, nước vào hết tai mũi nàng, may mắn lúc này nàng vẫn còn nhanh nhạy đổi tư thế thành cái tư thế vận động viên bơi lội vẫn hay làm khi nhảy xuống nước, không nàng dám cá, từ cái chỗ cao khi này rơi xuống nước với cái dáng dang tay chấp nhận, không rát một mảng da thì mấy nhà khoa học kia nên tự mình viết ngược tên đi.

Thiên Tuyết nhanh chóng ngoi lên, tìm hướng mà bơi về nơi được gọi là bờ, tuy rằng nữ chính nhà chúng ta đang bơi trong suối nước nóng...

Thiên Tuyết dùng hết sức bình sinh vươn người chui lên bờ trong bộ quần áo tầng tầng lớp lớp cổ xưa bị ngấm nước mà nặng đến mấy kí lô. Thảo nào mấy nữ chính nữ phụ cứ rơi xuống nước là nhanh chết đuối vậy, hóa ra cũng có nỗi khổ cả...

Sau khi lên bờ, cô nàng nào đó cũng không quần hình tượng khi gió gì hết, thở hồng hộc tháo đi mấy lớp áo trên người, nàng thề nếu không còi ra thì dù nàng không chết do đuối nước cũng chết vì bị đè thế này. Đang lúc Thiên Tuyết loay hoay cởi mấy cái lớp áo thì dưới suối nước nóng cũng có một bóng người chui lên, không biết làm thế nào mà nước văng tung tóe, mỡ nữ nào đó do ở gần quá mà hứng thêm một mảng nữa...

Thiên Tuyết bị nước văng đến mà theo bản năng nhắm mắt lại, khi nàng lau nước trên mặt đi thì tầm mắt liền nhìn thấy một người áo trắng gần mình. Do y phục dính nước, lại còn là y phục trắng mà dáng người yếu điệu với đường cong mê người cũng như ẩn như hiện. Thiên Tuyết trở mắt nhìn, trong đầu không khỏi suy nghĩ viễn vông, cứ tưởng ngày nào cũng thấy đáng vẻ mình trong gương thì sẽ miễn nhiễm với mỹ nữ rồi, hơn nữa nàng cũng nhìn quen Nguyệt Dao Nguyệt Vũ mỗi người mỗi vẻ, nếu ra ngoài cũng thuộc hàng mỹ nhân top đầu, còn thấy được Ngón phu nhân nét đẹp thủy mị từng trải mà vẫn không thấy phản ứng thì chắc chắn bản thân không có khuynh hướng bách hợp. Ai ngờ mới nhìn thấy thân hình người ta thôi lại có ý muốn tham gia hội cầu vòng chữ, rốt cuộc là vì sao đây? Là do nàng ở trên núi với nhị vị sư phụ và Tiểu Mặc Mặc nhiều quá nên bị nhiễm hoóc môn nam giới của bọn họ, thế nên liền có phản ứng giống nam nhân sao? Chết tiệt, tại sao nàng không bao giờ luyện ra được đáng vẻ thực nữ dịu dàng vậy trời? Thế không phải nàng sẽ không thể hốt được mỹ nam yêu thích mấy em bánh bèo sao?

Trong lúc Thiên Tuyết ngây người thì bên cổ đã kề một thanh kiếm sắc lạnh, lúc nàng hồi thần thì liền thấy một ánh mắt lạnh nhạt đang dò xét nhìn nàng làm mỡ nữ nào đó thầm đồ mỡ hôi lạnh, nhìn khuôn mặt người trước mắt mà ban nãy không nhìn rõ được. Đang định mở miệng thì người trước mắt đã lạnh nhạt lên tiếng:

- Ngươi đã nhìn thấy khuôn mặt của ta, vậy ngươi phải chết! Có lời gì trần trụi thì nói đi, đây là nguyên tắc của ta khi giết người.

Thiên Tuyết liếm liếm môi, rất có đáng vẻ chết không sồn nói:

- Vậy ta có thể hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi là nam hay nữ không?

Bạch Ngạo Y nhủ mảy nhìn cô nương trước mắt, người này có dung nhan rất đẹp, nếu đặt ra so sánh thì khó ai có thể sánh bằng, nếu có, chỉ có nữ nhân trong bức tranh đó sánh bằng, nhưng dù đáng vẻ nàng ta còn rất trẻ nhưng nội lực lại rất cao, đến nàng cũng không dò được, nàng chỉ có thể nhân lúc người ta không động được mà giết. Nhưng, nàng cũng có quy tắc của mình, nàng ta đã lên tiếng, dù phải giết cũng phải trả lời:

- Vì ngươi sẽ phải chết nên ta sẽ nói thật, ta là nữ nhân. Giờ ngươi cũng nên...

Bạch Ngạo Y còn chưa nói xong thì đã thấy cô nàng lúc nãy vẫn còn kề cổ cạnh kiếm mình đã đến cạnh nàng, còn cầm tay nàng, trong mắt là hứng thú ồ lên:

- Oh, nhìn thân hình của ngươi ta cũng đoán là nữ nhân, nhưng nhìn mặt ta lại có chút bối rối, dù sao cũng có nam nhân có khát vọng khác biệt mà... Vốn nếu ngươi là nam nhân thì ta vẫn có thể coi ngươi là chị em tốt, chỉ là sợ mấy người cổ hủ kia lắm miệng, ai ngờ giờ đều cùng giới tính, cũng đỡ lo hơn hẳn...

Bạch Ngạo Y muốn tranh thoát nhưng lại không thoát ra được, vừa túm quần vừa tức giận muốn đánh một chưởng cá chết lưới rách, ai ngờ cô nàng nào đó đã bắt lấy tay nàng, giọng điệu khuyên nhủ:

- Cái này, ngươi cũng không nên chơi kiểu cá chết lưới rách đầy trong truyện cổ đại chứ. Dù sao tính mạng vẫn quan trọng hơn, với cả ta cũng không có ý xấu, ngươi cũng không có ý xấu, sao phải chém chém giết giết làm gì. Mà sao ngươi cũng ngấm nước mà vẫn nhanh nhạy vậy, vì cái đồng mây chục kí lô trên người này mà ta cũng sắp thành họ hàng thân thiết nhà rùa rồi đây.

Trong khi Thiên Tuyết vẫn chếp miệng nói thì Bạch Ngạo Y lại có chút không nên làm gì, theo bản năng thành thật trả lời:

- Phụ thân ta nói, nếu khuôn mặt này của ta bị nhìn thấy sẽ mang họa sát thân tới. Phụ thân còn nói, nếu muốn hành tẩu thì phải mặc quần áo dạ hành để dễ dàng ám sát, nếu rơi xuống nước cũng không bị chết chìm do bị y phục đè...

Thiên Tuyết nghe vậy thì gật đầu tán thành, phụ thân nhà nào tài cán vậy chứ, đúng là best phụ thân ever, người duy nhất có thể hiểu được tác hại nguy hiểm của y phục cổ đại này. Vậy mà Nguyệt Dao Nguyệt Vũ nhà nàng còn ép nàng mặc mấy lớp áo nữa, may nàng mạnh mẽ ngăn lại, nếu không giờ chắc đang chết chìm trong bọc vải nhiều lớp dưới nước mất. Bao giờ phải để hai muội ấy đi báỉ phòng người phụ thân đáng được bảo quản này mất.

Nghe đến đoạn này Thiên Tuyết cũng nhìn kỹ quần áo cô nương trước mắt đang mặc, thảo nào nàng ấy nhanh chóng kẻ được kiếm vào cổ nàng vậy, thảo nào nàng thấy được cái dáng người lung linh đến nàng phải ghen tỵ ấy, thì ra mặc mỗi hai lớp áo. Nghĩ đến đó Thiên Tuyết lại cúi đầu nhìn mình, thầm rơi nước mắt, chắc hẳn Nguyệt Dao Nguyệt Vũ muốn nhập nàng vào gia phả họ thần rùa đây...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đùng Đến Gần!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: 18.1 : Cần Phải Công Tác Tư Tưởng

Author: Mèo (meoancamam)

Chép chép miệng, Thiên Tuyết cũng không tiếp tục kêu khổ, nhìn cô nương áo trắng trước mặt hỏi:

- À này, người tên gì vậy? Tại sao đường khinh công của mình không đi lại chen vào đường khinh công của người khác vậy nha?

Bạch Ngạo Y nhủ mày, trước giờ rất ít người có thể nói nhiều lời với nàng như thế này, cũng có rất ít kẻ lạ mặt thấy được khuôn mặt nàng lại sống lâu như thế. Theo lý bình thường, chắc hẳn nàng sẽ không do dự, dù phải cá chết lưới rách cũng sẽ không để người kia sống lâu hơn, nhưng đối với cô nương trước mặt này lại có thiện cảm đến lạ, không hề nghĩ đến giết người ta chứ. Chẳng lẽ đây giống như cái gọi là duyên phận sao, nàng từng nghe phụ thân nói, có những người suốt đời đều chỉ là kẻ thù, nhưng cũng có những người, chỉ một lần liếc mắt, dù cho không thể ở cạnh nhau, lại là tri kỷ nhớ mãi cả đời. Chẳng lẽ là nàng với tiểu cô nương này là về sau? Trực giác nói cho nàng biết, cô nương này không phải người xấu, có thể làm bằng hữu, nhưng thói quen lại ép nàng phải giết người...

Trong lúc Bạch Ngạo Y còn đang rối rắm thì Thiên Tuyết bỗng nghe thấy có tiếng động bên ngoài, nàng nhủ mày, nhanh nhẹn túm lấy đồng áo ngoài ngâm nước nàng vừa cởi ra. Thiên Tuyết quay đầu, vỗ nhẹ cô nương áo trắng bên cạnh, nhẹ ra ám hiệu im lặng rồi nhanh chóng kéo nàng ấy nhảy lên, nhanh chóng dùng khinh công chạy đi.

Bạch Ngạo Y còn đang bối rối bỗng bị Thiên Tuyết vỗ vai mà hỏi hờn, nhủ mày định lên tiếng thì thấy được ám hiệu của nàng liền nhanh chóng tĩnh tâm nghe ngóng. Sắc mặt nàng trầm xuống, chưa kịp phản ứng đã thấy một nữ chính nào đó kéo đi trốn khỏi chỗ này.

Cả căn phòng rộng lớn có suối nước nóng bỗng trở nên yên ắng, dường như chưa từng có ai bước vào. Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng động, một bóng dáng áo đen nhẹ nhàng đi đến, người đó nhanh nhẹn đi xung quanh. Bỗng đột nhiên cúi người, ngón tay chạm xuống một vết máu, "xoẹt" một tiếng, bóng dáng áo đen biến mất, mà hướng hắt biến mất, cũng là hướng Thiên Tuyết và Bạch Ngạo Y trốn đi...

Bên ngoài, Thiên Tuyết ôm tay Bạch Ngạo Y, dùng khinh công nhanh chóng chạy đi, gió bỗng trở nên lớn, mà hai người các nàng đều bị dính nước toàn thân, không khác gì chuột lột, lại phải chạy nhanh như thế này, không run một cái không phải người. Khó nhất là nữ chính Thiên Tuyết của chúng ta, quần áo trên người thì dày, ngâm một đồng nước đã khó khăn, bây giờ còn lạnh rét run thế này, quả thực là hết sức tương tượng mà!

Thiên Tuyết liên tục hắt xì mấy cái, hắt xì không ngừng nghỉ, hắt xì đến nỗi Bạch Ngạo Y bên cạnh không để ý không được. Nàng nhủ mày, nhìn cô nương xinh xắn đáng yêu bên cạnh liên tục hắt xì đến mũi cũng ửng đỏ, theo bản năng lên tiếng:

- Người hắt xì như thế này, có cần đi tìm đại phu?

Thiên Tuyết đang không ngừng nghỉ hắt xì, hít thở, lại hắt xì, bỗng nghe thấy lời của Bạch Ngạo Y mà ngẩng đầu, lắc lắc đầu nói:

- Không, không sao đâu. Chỉ là có chút lạnh nên com muối chút mà...à mà này, tại sao chúng ta phải chạy trốn thế này ấy nhỉ?

Bạch Ngạo Y bỗng không biết nói ra sao, nói với Thiên Tuyết:

- Không phải chính người kéo ta chạy sao? Đến người cũng không rõ ta sao biết được?

Thiên Tuyết nghe vậy liền cười hi hi, nói:

- Này... Không phải là ta nghe thấy tiếng động nên lo lắng có gì bất trắc, liền theo bản năng kéo người đi sao? Này người đột nhiên đâm vào ta, là do có người truy sát sao?

Bạch Ngạo Y giật mình, quay đầu nghi hoặc nhìn Thiên Tuyết:

- Sao người lại biết?

Thiên Tuyết chép miệng, không thể nói do bị truy đuổi nhiều quá nên có kinh nghiệm được, nghe rất không được nha. Nàng liền cười hề hề nói:

- Này còn không rõ nhưng giờ chắc chắn rồi, ta là có khả năng đặc biệt nha.

Bạch Ngạo Y bỗng cảm thấy khó nói, lần đầu tiên dâng lên cảm giác khinh bỉ, khả năng đặc biệt, có quý mới tin. Thiên Tuyết cũng không để ý, nói tiếp:

- Này...người có chỗ nào trốn không? Hay về chỗ ta? Chúng ta thế này nhảy nhót xung quanh dù không bị người truy sát người bắt cũng chết cảm mất.

Bạch Ngạo Y đang định mở miệng thì bỗng cảm thấy một trận gió ập tới vô cùng sắc bén, nàng theo bản năng đẩy Thiên Tuyết ra, lớn tiếng hô "Cẩn thận!", cũng nhanh chóng tránh né.

Thiên Tuyết còn đang tập trung nói chuyện với cô nương áo trắng, ai ngờ lại bị tên áo đen từ đâu chui ra chen ngang. Lúc còn ở chỗ suối nước nóng, nàng đang hỏi người ta cũng bị người khác làm phiền, giờ hỏi lần nữa cũng bị cản trở, đất cũng có ba phần tính tình, nàng không phải đất, cũng chẳng phải người bao dung, phá bao chuyện tốt của nàng thế này, không xử lý không được!

Người áo đen theo dấu máu đuổi theo, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng người cần tìm. Đang vui vẻ bỗng thấy có một người khác đang bên cạnh, mà người cần tìm, lại không đeo mặt nạ! Nhìn dáng vẻ không khác gì bị kéo đi! Một áo đen bùng nổ, vì tâm lòng trung thành, không thêm cổ kỵ đánh đến kẻ khả nghi bên cạnh.

Thiên Tuyết tức giận, cũng chẳng thèm quan tâm có ai xung quanh, thấy tên áo đen lại mặt lại xông đến thì tức phụt khói. Nàng nhanh chóng xông đến, bóng dáng quỷ dị di chuyển trong nháy mắt. Mồ áo đen và Bạch Ngao Y chỉ thấy trong nháy mắt, Thiên Tuyết đã đến cạnh mồ áo đen, không thấy động tác đã đập cho mồ áo đen một phát làm hấn ngã xa mấy mét. Mồ nữ chính nào đó nào đã hả giận, nhanh chóng phi đến, bóng dáng dịch chuyển mấy lần, cuối cùng cũng dừng lại. Mà dưới chân nàng, mồ áo đen không biết bị đánh ra sao mà không cử động được, tròn mắt nhìn cô nương nhỏ nhắn trông yếu đuối trước mặt mà bản thân bị đánh bại.

Thiên Tuyết chẳng quan tâm về khí gió gì hết, chống nạng, phun lửa mắng:

- Tên áo đen nhà ngươi, ngăn cản bản công nương nói chuyện vui vẻ, còn muốn đánh nhau với tiểu cô nương yếu đuối, quả thực không đập cho mấy phát biết thân biết phận thì ngươi sẽ trở thành dạng gì?!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đề Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: 18.2: Cần Phải Công Tác Tư Tưởng

Author: Mèo (meoancamam)

Mồ áo đen nằm bên dưới trời mát, hấn đánh tiểu cô nương yếu đuối? Nàng mà yếu đuối? Bạch Ngao Y bên cạnh cũng thấy không ổn, định lên tiếng thì Thiên Tuyết đã phun nước miếng ngàn dặm:

- Áo đen nhà ngươi có biết đánh con gái là tội nghiêm trọng thế nào không? Nữ nhân từ khi sinh ra thể chất vốn không mạnh như nam nhân, họ còn phải thực hiện cái nghĩa vụ người vợ trong miệng cái đám học đòi văn vẻ ngoài miệng đầy nhoe giáo cổ lỗ sĩ của mấy người, quần quật quần quật mỗi ngày, sức khỏe cũng bị hao mòn. Các nàng còn phải sinh con, không khác gì dạo quanh quỹ môn quan, mệt mỏi khó khăn mà vẫn phải tiếp tục cái công việc hàng ngày.

Còn cái đám nam nhân mấy người, suốt ngày cứ có cái tư tưởng đầu đội trời chân đạp đất nghĩ mình tài giỏi, trong khi các ngươi được thượng đế ban cho cái thân thể khỏe mạnh, lại toàn cái đám ẻo lả học vẹt, trong bụng đầy thứ kinh sách mà nội tâm đen tối, nghĩ mình cao thượng trong khi các người khác quí gì người thường? Không phải là người yếu ớt công tử bột tiểu bạch thi còn lại toàn cái đám thô lỗ hồ tỵ lại quyền cước động tay động chân. Nghĩ mình khỏe mạnh là khỏe khoắn chống được trời hả? Suốt ngày coi bản thân như lão đại, ai không nghe lời thì dọa nắm đấm, còn có người đánh đập vợ con, bán con bán vợ cầu vinh hoa.

Nói cho mà rõ, không có nữ nhân thì đám nam nhân các ngươi cứ cạp đất mà sống, cũng đừng mong tương có con trai con gái gì hết nữa. Cả cái đám suốt ngày luôn mồm vợ không sinh được con trai trong khi mấy người các ngươi mà là những kẻ phải đi kiểm tra mình ăn ở thế nào mà không đủ sức tạo ra được đứa con trai, nữ nhân chỉ phụ trách việc đứa bé được hình thành, còn cái việc nó là gái hay trai đám nam nhân các ngươi tốt nhất nên hỏi bản thân đi.

Thiên Tuyết tuôn ra một tràng, hết hơi mà liên tục hít thở. Mồ áo đen ngơ ngời, chưa theo kịp tư duy của cô nàng nào đó, mà Bạch Ngao Y bên cạnh khó xử lên tiếng:

- Cái này... Thực ra người dưới chân ngươi...

Còn chưa kịp nói hết thì Thiên Tuyết đã lấy lại tinh thần tiếp tục:

- Bạch Y (Áo trắng) ngươi không cần cầu tình đồng cảm cho cái tên áo đen này. Hấn phải hiểu cái đám cùng giới tính với hấn đáng chê trách thế nào. Nhìn nhá áo đen, nói cho ngươi biết, các ngươi đáng nhẽ phải tôn trọng nâng niu nữ nhân, thế mà suốt ngày chỉ muốn đánh đập các nàng. Ta thân là nữ nhân, à không, ta còn chưa cạp kê, còn là tiểu cô nương ngây thơ trong sáng yêu đời. Nhà có phụ mẫu thương yêu, có đệ đệ ngoan ngoãn, nhân cách thì không còn gì phải chê, dù không biết may vá thêu thùa cầm kỳ thi họa, cũng vẫn biết nấu ăn, đối nhân xử thế chăm lo cuộc sống.

Thế mà nhà ngươi, nhìn thấy ta với mục tiêu nhà ngươi, dù muốn giết nàng cũng phải thấy ta đang nói chuyện vui vẻ, phải biết làm quân tử lịch sự để chúng ta nói xong rồi mới hành động. Thế mà ngươi lại hấp tấp vội vàng xông vào động thủ. Ngươi làm sát thủ dõm hay sao mà không hiểu cái đạo lý cơ bản khi làm sát thủ hả?

Các ngươi là sát thủ, giết người đối với các ngươi là ám sát, ám sát cũng phải có nghệ thuật ngươi hiểu không? Làm sát thủ phải có lòng tự trọng của sát thủ, phải có tư cách nghề nghiệp, phải biến cái cách làm sát thủ thành một nghệ thuật đẹp đẽ, đến nỗi cái đám người bị ngươi ám sát cũng cảm thấy ngươi ám sát bọn hấn cũng là nghệ thuật! Làm sát thủ, phải có kiên nhẫn, mắt nhìn và khả năng phán đoán. Các ngươi còn phải có nguyên tắc, dù ngươi có làm nghề gì cũng phải có nguyên tắc, làm sát thủ cũng phải để người khác thấy ngươi có tự trọng đáng làm sát thủ, hiểu chưa?

Đang yên đang lành, ngươi xông đến, vội vội vàng vàng như con thiêu thân xông vào ta, thế cũng đáng mặt chữ sát thủ?! Ngươi phải bình tĩnh đợi chúng ta nói chuyện xong, âm thầm ám sát từng người một, còn phải tạo nhã ám sát, bởi vì chúng ta là nữ nhân nên khi giết xong phải chôn cất cẩn thận, phải có đạo đức nghề nghiệp, ngươi nghe có rõ không?

Thiên Tuyết phun ra một tràng liên tục một bờ hơi tai, lâu lắm rồi mới tức giận dạy dỗ người như thế. Mà mỗ sát thủ áo đen vẫn nằm trơ trên đất, tròn mắt nhìn cô nương đâm đập mình đang phun tràng dài, não đại thông báo vẫn đang cập nhật và xử lý dữ liệu bị bất đắc dĩ chui qua đường thánh giác.

Nghe cô nương đang đập chân lên người mình liên miêng nói mà mỗ áo đen bỗng cảm thấy việc bản thân đột ngột xông đến là không đúng, bỗng dưng thấy đợi các nàng nói chuyện xong rồi mới ra tay mới là đúng đắn. Hắn phải học được đúng đạo đức nghề nghiệp của sát thủ. Hắn còn cảm giác bản thân như vừa được khai sáng, bỗng dưng thấy nữ nhân quả thực nên đáng trân trọng, không giống như hồi trước, trong mắt hắn chỉ chia làm hai loại người, người quen biết và người lạ mặt. Hắn còn cảm thấy nếu sau này có cưới vợ thì chắc chắn không được nạp thiếp, phải trân trọng yêu thương nàng ấy

Sau khi làm việc nghĩa khai sáng cho cái tên áo đen dám đánh lén mình thì Thiên Tuyết cũng hết hơi, không thèm để ý tư thái gì hết há miệng hít thở. Bạch Ngạo Y vẫn cầm nín bên cạnh bỗng lên tiếng thu hút chú ý của mỗ nữ nào đó:

- Cái này... Thực ra cái người sát thủ dưới chân cô nương...là ám vệ của ta...

Thiên Tuyết đang dùng tay quạt quạt cho đỡ nóng bỗng nghe thấy Bạch Ngạo Y nói mà ngẩng đầu. Đôi mắt to tròn chớp chớp, nàng nhìn cô nương áo trắng trước mặt, lại cúi đầu nhìn tên áo đen đang bẹp dí dưới chân. Nhìn Bạch Ngạo Y, lại nhìn sát thủ áo đen. Nhìn Bạch Ngạo Y, lại nhìn sát thủ áo đen...

Không khí bỗng trở nên im lặng lạ thường, đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Cả khoảng đất rộng lớn chỉ có ba người đang nhìn nhau, thực ra mỗ áo đen bị bẹp dí dưới đất vốn cũng muốn ngẩng đầu lên nhìn nhưng cổ hắn lại đau quá, không có cách nào ngược mắt nên chỉ có thể nghe ngóng xung quanh.

Mồ mào đang phơi nắng ảm áp trên tường, hưởng thụ spa tự nhiên thì bỗng bị một tiếng "Ha ha!" làm giật mình mà không kịp bám víu mà rơi xuống, "Méo!" một tiếng vô cùng bất mãn, tại sao lần nào nó tìm được chỗ nào thoải mái thì lại bị giật mình rơi xuống vậy chứ?!

Thiên Tuyết cười ha ha phá vỡ bầu không khí, nàng sờ sờ đầu, cũng từ từ nhấc chân ra khỏi người áo đen bị mình dùng như bao cát khi này, nói với Bạch Ngạo Y trước mặt:

- Ha ha, thì ra là hiểu lầm sao? Thấy Bạch Ngạo Y gật gật đầu, Thiên Tuyết lại cảm thấy khó xử hơn, quay sang nhìn thấy tên sát thủ áo đen mình vừa đập dưới chân khi này đang chật vật đứng dậy thì liền nhanh chân đến giúp hắn đứng dậy. Tiếc rằng mỗ nữ nào đó chỉ vừa mới bước một bước đã gặp phải ánh mắt đề phòng của sát thủ áo đen, dáng vẻ phòng thủ trong khi vẫn gắng ngồi dậy này quả thực rất không dễ nhìn... Thiên Tuyết chỉ có thể cười xấu hổ, đầu óc xoay chuyển một lúc, cuối cùng đến bên cạnh Bạch Ngạo Y:

- Đây Bạch Y, ta không có ý đánh đến ám vệ của ngươi, tại ta tưởng hắn là sát thủ đến ám sát ngươi. Với cả hắn còn xông đến ta trước nên ta mới phản ứng theo bản năng. Chuyện này ấy à, cũng do ta lo lắng cho ngươi nữa mà, thế nên ấy...

- Không sao, để rèn luyện cho hắn cũng được. - Bạch Ngạo Y ngắt lời Thiên Tuyết, khoát tay nói. Nàng có thể nhìn ra cô nương này võ công cực tốt, đến nhất đẳng ám vệ của nàng Bạch Dạ còn không cả đỡ được một chiêu thì thực sự rất dễ để giết hắn, cả nàng cũng có thể. Nhưng nàng ấy lại chỉ dùng quyền cước, thấy được cũng không có ý muốn giết người, mà qua mấy chuyện này cũng thấy người này không có ý xấu.

Tuy Bạch Ngạo Y không để ý nhưng Thiên Tuyết vẫn thấy không được tốt cho lắm, nàng có xấu bụng nhưng cũng không đến nỗi đánh người vô tội nha. Nghĩ vậy Thiên Tuyết liền đề nghị:

- Đây, hay là hai người các ngươi đến chỗ ta đi. Dù sao đáng về chúng ta thế này đi đâu cũng không tiện...

Còn một điều nữa Thiên Tuyết không nói, đó là hai người này có vẻ thông thuộc đường xá, có thể nhờ hai người này biết đường về Ngôn gia được, chứ để một mình nàng mò đường thì chắc cả ngày cũng chưa tìm được đường về. Bạch Ngạo Y nghĩ nghĩ, vốn đang định lên tiếng thì bỗng nhạy bén cảm nhận được có người đang đến. Nàng xoay người, nhanh như cắt xông đến nơi phát ra tiếng động, để lại Thiên Tuyết đang ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì cùng mỗ ám vệ áo đen đang chỉnh lại xương cốt bị Thiên Tuyết đá cho lệch vị trí khi này.

Thiên Tuyết hơi kinh ngạc một chút nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, nàng xoay người dùng khinh công nhảy lên theo Bạch Ngạo Y, muốn xem xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngạo Y vừa đến nơi phát hiện ra tiếng động thì liền nhìn thấy một cô nương che mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, đang ra tư thế nghênh địch. Nàng nhíu mày, trong chớp lát liền tỏa ra sát khí dày đặc, khuôn mặt băng lãnh đặc biệt, quả thực không hề giống với vẻ thân nhiên đối mặt Thiên Tuyết khi nãy. Nàng nhíu mày, xông đến chỗ cô nương che mặt kia, đời này trừ phụ thân cùng cô nương võ công cao cường kia chưa ai thấy được mặt thật của nàng lại có thể sống được.

Khi Thiên Tuyết đến nơi thì liền nhìn thấy có hai bóng người đang đánh nhau đến bụi đất mù mịt. Bóng dáng áo trắng thì có thể đoán được là cô nương khi nãy, còn người đầu với nàng thì Thiên Tuyết cũng không rõ, nhưng lại thấy có chút gì đó quen quen. Nhìn có vẻ võ công hai người này tầm tầm nhau, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, cô nương áo trắng mà có ám vệ bị nàng đánh bầm dập cao tay hơn hẳn, còn người kia chiêu thức quả thực rất sắc bén, nếu ở giang hồ vẫn sẽ thuộc hàng cao thủ, nhưng nội lực cùng khí thế kém hơn. Thiên Tuyết vốn đang định đứng ngoài cuộc làm bình luận viên thì bỗng tròn mắt, vội vàng hô lớn với hai người đang đánh nhau đằng kia:

- Dừng, dừng tay!! Bạch Y, đó là tỷ nữ của ta. Nguyệt Vũ, đó là bằng hữu của ta!

Hai người đang đánh hăng say kia bỗng dưng dừng lại, cả hai đều đồng loạt quay đầu nhìn đến nơi phát ra tiếng nói, là cô nương võ công cao cường/tiểu thư nhà nàng!

Thấy hai người đã dừng lại thì Thiên Tuyết liền nhanh chóng tiến đến, đứng giữa tách hai người ra nói:

- Bạch Y, đây là nha hoàn bên cạnh ta, em ấy không phải kẻ xấu. Nguyệt Vũ, cô nương này là bằng hữu tiểu thư em mới nhận, em vốn không thắng người ta mà cứ muốn cá chết lười rách là sao đây. Sao người cổ đại cứ thích dùng cái chiêu này làm gì nhỉ...

Nghe Thiên Tuyết nói vậy thì Bạch Ngạo Y và Nguyệt Vũ mới quay đầu quan sát đối phương, cũng không còn thấy sát khí đằng đằng như trước. Tuy biết đây là nha hoàn bên cạnh cô nương mình mới quen nhưng Bạch Ngạo Y vẫn có chút khó xử, phụ thân đã nói nàng phải có quy tắc với khuôn mặt này, nàng liền quyết định sẽ giết những kẻ người ngoài nào nhìn thấy được, đương nhiên cũng dựa trên việc võ công nàng cũng đủ đối phó. Duy chỉ có cô nương này (Thiên Tuyết) là nàng không đánh thắng được, mà còn không hiểu ra sao lại còn bị thuyết phục. Thế nhưng nha hoàn của cô nương này trong mắt nàng vẫn chỉ là kẻ ngoài, đầu thế làm trái quy tắc được. Bạch Ngạo Y có chút rối rắm, định mở miệng thì đã bị Thiên Tuyết cắt ngang:

- Bạch Y người đừng có lo lắng quy tắc gì gì đó, Nguyệt Vũ là nha hoàn ta tin tưởng, với cả em ấy từ nhỏ bị bệnh trí nhớ ngắn hạn, cái gì mới gặp rất nhanh sẽ quên nên đừng lo.

Bạch Ngạo Y nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, không nói gì thêm. Nhưng Nguyệt Vũ bên cạnh lại có chút không nói nên lời, từ bao giờ nàng bị mắc bệnh trí nhớ ngắn hạn vậy...

Thiên Tuyết nhảy cảm thấy Nguyệt Vũ khó tin nhìn mình thì lặng lẽ tặng cho nha hoàn nhà mình một ánh mắt. Nàng dùng khẩu miệng nói với Nguyệt Vũ điều gì đó, chỉ thấy Nguyệt Vũ đã nhanh chóng kiểm từ đâu ra một chiếc khăn che mặt khác, đưa cho tiểu thư nhà mình. Thiên Tuyết liền nhanh chóng đeo mặt che mặt cho Bạch Ngạo Y, tốc độ của nàng nhanh đến nỗi Bạch Ngạo Y không kịp trở tay, cảm giác như cô nương võ công cao cường này có khả năng di chuyển (dịch chuyển tức thời) vậy. Cô nương cường đại trong suy nghĩ của Bạch Ngạo Y đang ha ha vỗ vỗ đầu Nguyệt Vũ, sau đó cười đến "từ ái" hỏi nàng:

- Nguyệt Vũ, em có nhớ đã gặp cô nương bạch y này ở đâu không?

Mặc dù Nguyệt Vũ theo bản năng muốn gật đầu, nhưng thấy nụ cười của tiểu thư nhà mình thì liền rất thức thời lắc lắc đầu, còn cực kỳ ngờ ngác lắc lắc đầu, dáng vẻ rất chân thực, đến cả Thiên Tuyết còn tưởng nha đầu nhà mình bị bệnh trí nhớ ngắn hạn thật. (Nguyệt Vũ: Tiểu thư cười rất đẹp, rất mê người, nhưng nụ cười của tiểu thư lúc ấy rất giống nụ cười khi nghĩ ra kế trên Ngôn thiếu gia. Trông tươi rói nhưng lại ẩn ẩn cảm thấy lạnh sống lưng.) Sau khi giải quyết vấn đề quy tắc của Bạch Ngạo Y, ba người liền dùng khinh công quay lại chỗ cũ, Thiên Tuyết đã được Nguyệt Vũ thần thánh lấy từ đâu ra một cái đầu lạp. Mặc dù hơi bức xúc vì sự chênh lệch chăm sóc nhưng Bạch Ngạo Y vẫn chỉ có thể kết luận, đúng là trong ngoài khác biệt.

Ba người nhanh chóng quay lại chỗ cũ liền thấy áo vệ áo đen của Bạch Ngạo Y đã tạm ổn, đang định đi tìm nàng ấy. Thiên Tuyết thấy vậy thì đề nghị qua nhà nàng một chuyến, tiện thể cũng muốn hỏi Bạch Ngạo Y chút chuyện. Chính Bạch Ngạo Y cũng tò mò với mỗi nữ nào đó nên liền gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đùng Đùng Đến Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: 19: Biết Được Danh Tính

Author: Mèo (meoancamam)

Khi nhóm người Thiên Tuyết về đến viện của nàng thì ngay lập tức Nguyệt Dao đã xuất hiện. Thiên Tuyết vừa mới bước vào cửa viện thì Nguyệt Dao đã nhảy chồm tới, mỗi nữ nào đó không kịp phản ứng, theo quy luật quá táo sẽ gặp lại đất mẹ sao bao lần được Lãnh Ngạo cứu. Dừng dừng, tại sao cái tên mặt băng kia lại xuất hiện cơ chứ?!

Đúng lúc ấy thì Bạch Ngạo Y nhanh chóng nhảy qua, đỡ lấy cả người Thiên Tuyết. Thực sự không khác gì cảnh anh hùng cứu mỹ nhân đầy chất ngôn tình, thế nhưng thân hình của hai người đều thanh mảnh giống nhau, cộng thêm bộ quần áo ướt sũng vật vã thực không thể yêu thương được...

Thiên Tuyết nhanh chóng đứng dậy, lắc lắc đầu để quên đi bóng dáng ai đó trong đầu. Tại sao nàng lại cảm thấy tiếc nuối cơ chứ...

- May mà có người không có lẽ ta đã được gặp đất mẹ rồi - Thiên Tuyết quay đầu cảm ơn Bạch Ngạo Y rồi nhanh chóng quay sang nói với Nguyệt Dao đang bị Nguyệt Vũ răn dạy mà cúi đầu, nàng đầu đề ý được Bạch Ngạo Y đang định nói gì đó, cuối cùng lại mím môi không nói gì.

Sau khi phải nghiêm mặt hù dọa để Nguyệt Dao Nguyệt Vũ không đòi hầu hạ mình tắm rửa thì Thiên Tuyết mới có thể thả lỏng đóng cửa lại. Nàng thực sự muốn cắt xoẹt đồng áo trong áo ngoài ướt nhẹp đang dính vào người nhưng khổ nỗi mấy thứ này toàn vải lụa đắt tiền được may thủ công, lại thêm bộ này đúng bộ Ngôn phu nhân tự tay chọn, nàng đầu ớn xé rách nó chứ. Nếu là áo phong quần vải thế kỷ hai mốt thì tốt rồi, mà đồ của nàng cũng chỉ là hàng thường, dù cho xé rách cũng thấy xót xót nhưng đầu đến nỗi muốn xé mà vì con sâu tham tiền phản kháng mà không thể chứ...

Sau khi bỏ được y phục xuống thì Thiên Tuyết liền nhanh chóng chui vào nước. Cảm nhận làn nước nóng bốc lên còn thoang thoảng mùi hoa sữa, khoe môi khẽ nâng lên, quả nhiên có điều kiện là một loại hưởng thụ mà.

Xung quanh yên tĩnh, làn nước bốc lên hơi nóng vẫn vút mờ ảo như lạc vào chốn tiên cảnh, hương thơm nhẹ nhàng vờn qua chóp mũi. Nhiệt độ của nước

ấm vừa phải bao quanh cả cơ thể, len lỏi mọi góc ngách, thấm vào từng làn da thô thịt, cả cơ thể như được hưởng một sự thư giãn hiếm hoi, không có hiện tại, cũng chẳng có quá khứ hay tương lai, mọi thứ chỉ là một màu trắng xóa, êm dịu biết bao...

- Tiểu thư! Tiểu thư! Người còn ở trong đó không?!

Thiên Tuyết đang dựa vào thành bồn ngâm gội bỗng bật tỉnh dậy, về mặt mê man ngơ ngác. Sau khi thấy bản thân vẫn đang ở trong nước thì liền hồi hồn, nhanh chóng đáp lại:

- Ta vẫn ở trong này, đợi ta chuẩn bị một chút.

Nói rồi nàng cũng nhanh chóng ra khỏi thùng tắm, cơ thể ngọc ngà như ẩn như hiện trong hơi nước, làn da trắng nõn còn dính nước, những giọt nước lăn tăn trượt xuống chậm chạp rồi tí tách rớt xuống như không muốn rời khỏi làn da mềm mại ấy.

Thiên Tuyết chỉ lau qua loa người, đến tóc cũng chỉ lau hai ba lượt rồi nhanh chóng túm lấy bộ quần áo trông dễ mặc nhất phủ lên người. Sau đó nàng liền dùng chân trần chạy ra mở cửa cho Nguyệt Dao Nguyệt Vũ.

Vốn Nguyệt Dao Nguyệt Vũ từ lúc tiểu thư nhà bọn họ để bọn họ ở ngoài, nàng tự tắm rửa bọn họ đã thấy lo lắng rồi. Bình thường Thiên Tuyết vẫn để hai ty nữ thân cận của mình vào trong để thêm nước hay chuẩn bị quần áo. Chỉ là cô nàng nào đó sợ phải nghe ty nữ nhà mình cầu nhàu đồ tội bản thân làm bẩn y phục, mà lại sĩ diện không muốn ai biết bản thân không biết cách coi y phục liền quay lại chủ nghĩa độc lập tự túc là hạnh phúc, một mình đơn độc chiến đấu với y phục của mình.

Chỉ là Nguyệt Dao Nguyệt Vũ đâu có biết, dù muốn nhưng chỉ có thể đứng ngoài đợi chủ tử. Ai ngờ họ đứng một lúc lâu như vậy nhưng bên trong cũng chẳng có nhiều tiếng động, mà khoảng một lúc lâu vẫn chưa thấy tiểu thư ra, còn im ắng lạ thường nên mới lo lắng kêu mấy tiếng. Thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ chỉ mặc độc chiếc áo trong, tóc thì dính nước vẫn còn chảy, chân trần chạy ra ngoài thì liền không còn chút lo lắng nào nữa, chỉ có tức giận ngút trời.

Nguyên Vũ nhanh chân nhanh tay đi đến kéo Thiên Tuyết về khuê phòng của mình, Nguyệt Dao cũng biết ý đóng cửa mang đến y phục cùng khăn lau. Hai ty nữ vừa bất đắc dĩ vừa tức giận dùng hết sức bình sinh để lau tóc cho Thiên Tuyết, đến nỗi mỗi nữ nào đó đau đến nhe răng:

- Đây, mấy em là đang lau tóc hay đang tra tấn tiểu thư của mình vậy? Ta thấy tóc mình sắp tạm biệt da đầu rồi đấy. Nếu tiểu thư nhà các em đầu trọc lốc thì các em cũng chuẩn bị theo ta chạy lên núi học theo các vị ni cô vứt bỏ trần thế, ăn chay niệm phật đi nhá.

Nguyệt Dao Nguyệt Vũ bị lời nói của Thiên Tuyết chọc cho phì cười, cũng nghe lời nhẹ tay hơn. Mỗi nữ nào đó thấy da đầu mình đã tìm được nơi bình yên thì cũng thở phào, này giờ không phải giờ kiểm tra mà nàng căng đầu như gấp phải đề thi lịch sử vậy... Cô nàng nào đó vừa mới thả lỏng được một chút thì đã bị kéo dậy, tiếp tục series căn vặn part 2.

- Tiểu thư, người sao lại chỉ mặc độc chiếc áo trong thế này chạy ra ngoài chứ?! Người ngoài thấy thì thanh danh tiểu thư sẽ mất sạch, có khi còn phải gả cho người ta không biết chừng! - Nguyệt Dao ngày thường ngày ngó bồn đầu óc đột nhiên hoạt động tốt một cách bất thường bắt đầu nghĩ, vừa chỉnh lại y phục của tiểu thư nhà mình vừa luôn miệng không ngừng.

Thiên Tuyết bị hai ty nữ xoay qua xoay lại thiếu chút nữa nhận nhầm đất mẹ với cha trời, theo bản năng nói:

- Tiểu thư nhà em đi phá nhà người ta động phòng còn hứng thú. Vấn đề cưới gả với cô nương tài mạo tốt vời nhà em còn lâu mới đến, bao nuôi ngàn mỹ nam, ngày ngày ngồi đếm tiền hưởng thụ mỹ thực mới là chân ái.

Nói xong cô nàng nào đó còn không chút tiền đồ bắt đầu mơ tưởng đến viễn cảnh xa xôi không có thực nào đó, còn ngại không đủ chảy thêm chút nước nhãi, đáng về thực không dám khen tặng. Hai ty nữ thấy tiểu thư nhà mình không khác gì dân nữ hám trai mà không khỏi có chút toát mồ hôi, tiểu thư, khí chất khí chất người ơi...

Vì rút kinh nghiệm từ tai nạn bộ y phục mai rùa kia nên lần này Thiên Tuyết chỉ mặc một bộ váy màu hồng phấn, áo khoác ngoài thì là màu tím nhạt có thêu hoa văn bằng chỉ bạc, phát sáng những tia nhỏ dưới ánh mặt trời. Thiên Tuyết vui vẻ nhảy chân sáo chạy ra ngoài, mái tóc dài chỉ buộc lên một nửa, nửa còn lại thả xuống vô cùng thướt tha, thế nhưng kết hợp với cái dáng nhảy qua nhảy lại như chim chích bông của ai đó thì quả không thể tưởng tượng ra từ "thục nữ"

Thế mà dường như cô nàng nào đó còn thấy chưa đủ, vừa nhảy tung tũn vừa hát con chim chích bông, chích chích chích bông bông bông, chích bông chích bông, chích bùm bùm chiu chiu, chích bùm... (Tác giả: Lần đầu tiên thấy má nào hát kiểu tổ lái ngẫu nhiên như thế này *toát mồ hôi*)

Đang vui vẻ nhảy nhót thì có bóng dáng hai người đứng đằng xa khiến Thiên Tuyết chú ý. Nàng thả chậm bước chân, những tưởng cô nàng này sẽ quay về dáng vẻ khuê các chậm rãi đi đến, ấy thế mà ai đó thả chậm là do đang lấy đà, chốc lát đã một bước dùng khinh công nhảy phát sang chỗ người ta rồi, còn rất tự nhiên nhảy ra ngay giữa chỗ người ta đứng.

Bạch Ngạo Y đã tắm rửa sạch sẽ, đang nghe Bạch Dạ bẩm báo chút chuyện thì liền cảm thấy có hơi thở xông đến với tốc độ rất nhanh, mang theo uy áp của cường giả. Bạch Dạ nhanh chóng phản ứng chạy ra trước bảo vệ chủ nhân nhà mình, còn rút kiếm chắn ngay trước, về mặt kiểu có chết không sờn dùng tính mạng đổi an nguy cho chủ tử vậy.

Thiên Tuyết vốn định hù trên nữ tử bạch y hồi sáng, ai ngờ hù trên chưa đạt đã bị cái tên ám vệ áo đen của cô nương này chặn lại. Cô nàng nào đó có chút buồn bực dừng lại, nhử mày nhìn chăm chăm vào thanh kiếm đang chìa ngay trước mình.

Vốn bạn học ám vệ Bạch Dạ còn đang căng thẳng ngăn đón khí thể cường giả kia, ai ngờ lại là cô nương kỳ lạ từng đập hấn đến sắp mặt hồi sáng. Không chỉ thế, nàng thấy hấn phá chuyện tốt mà lại không phát tác tại nơi, chỉ chăm chú nhìn bảo kiếm của hấn đến nỗi không chỉ hấn thấy run, có khi cả bảo kiếm của hấn cũng run đây.

Bạch Ngạo Y thấy không khí có chút quỷ dị thì liền ho khan phá vỡ không khí, khi thấy hai người nào đó đang nhìn mình thì liền nghiêm mặt, nói:

- Được rồi, Bạch Dạ, ngươi quay về báo tin cho phụ thân ta. Ta sẽ nhanh chóng quay về.

Bạn học Bạch Dạ nghe chủ tử nhà mình nói vậy thì liền lĩnh mệnh tuân chỉ, khi đi qua Thiên Tuyết còn che chắn bảo kiếm của mình lại như sợ nỗi nữ nào đó sẽ ăn cướp của mình không bằng. Thấy dáng vẻ cẩn thận của ám vệ bên cạnh cô nương bạch y khi đi qua mình mà Thiên Tuyết nhú nhú mày, bĩu môi thâm nghĩ, bản cô nương là ghét bỏ kiếm nhà ngươi chưa đủ tầm nhá, nhà ngươi còn sợ bản cô nương cướp.

Khi Thiên Tuyết còn miên man nghĩ thì Bạch Ngạo Y bên cạnh lại ho khan thêm lần nữa, quả thực hôm nay nàng ho nhiều quá, sắp rất hết họng rồi. Thiên Tuyết vừa quay đầu thì Bạch Ngạo Y liền mở lời:

- Cô nương, đa tạ đã cứu ta (mặc dù không cần thiết). Ta còn có việc nên xin cáo từ trước, sau này có rảnh sẽ đến đây bái phỏng.

Nói xong Bạch Ngạo Y liền định đi, ai ngờ Thiên Tuyết đã nhanh chân chặn nàng lại, dáng vẻ rất lưu luyến nói:

- Này, Bạch Y, ngươi nói cảm tạ xong, hẹn đến bái phỏng rồi đi luôn. Chẳng may ta không phải người mà là chồn tinh hóa kiếp, dùng mê ảo để ngươi tưởng đây đình đài lầu các thì sao? Sau này chẳng may ta bị giết thịt thì có phải ngươi cũng không thêm nhớ đến ân nhân của mình không? Đầu phải ai cũng gặp được chồn tinh xinh đẹp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như ta chứ?! Mà ta cũng không biết danh tính của ngươi, chỗ này đến ta còn không được nhảy ra nhảy vào đây này.

Bạch Ngạo Y nghe vậy mà lần đầu tiên có cảm giác không biết nói gì, trong đầu tự nhiên bật ra một suy nghĩ: Ngươi mà là chồn tinh thì giống loài chồn tinh cũng không dám gọi mình là chồn nữa rồi! (Tác giả: Tại ai đó mặt dày quá mà.)

Thấy Bạch Ngạo Y không trả lời, cô nàng nào đó liền dùng vẻ mặt rất thông cảm nói :

- Có thể nào ngươi chưa tiếp thu được hết thông tin này nhưng không sao cả, thực ra cũng rất ít người có tần số não giống ta mà.

Sau cô nàng nào đó còn vỗ vỗ vai Bạch Ngạo Y, ánh mắt rất đồng cảm, rất có cái nhìn "Ta hiểu mà, não khác nhau cũng là vấn đề" khiến Bạch Ngạo Y cảm thấy rất...ba chấm. Nhưng quả thực nàng cũng phải mất một lúc để nghiên cứu được lời nói của cô nương này mà.

Mỗi nữ nào đó thấy con mỗi mình nhìn trúng đã dần dần câu thì liền nở nụ cười rất gian manh, ranh mãnh nói:

- Thế nên, Bạch Y à, ngươi cũng nên cho ta biết tên ngươi chứ, cứ phải gọi nhau bằng đặc điểm nhận dạng cũng mệt mỏi lắm. Chẳng may ta gặp ma, cũng gọi bạch y (áo trắng, mà thì mặc áo màu gì hấn ai cũng biết rồi nhĩ ^^) thì không phải đang gọi hồn ngươi sao?

Bạch Ngạo Y nghe vậy cũng thấy rợn người, dù nàng có lãnh tính nhưng bị gọi tên không khác gì đồng loại với ma quỷ không vui chút nào đâu, liền nói:

- Ta họ Bạch, tên Ngạo Y, là người trong phủ Bạch tướng quân.

Thiên Tuyết nghe vậy thì liền mỉm cười, cười tươi rói gật gật đầu, định đứng ra để Bạch Ngạo Y đi. Thế nhưng cô nàng nữ chính của chúng ta lại quên mất phương châm hội thoại mà nàng phải học sml - phương châm lịch sự rồi. Bạch Ngạo Y xoay tay bắt lấy tay Thiên Tuyết, nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

- Ngươi chưa cho ta biết danh tính đâu?

Thiên Tuyết đối thẳng mặt với Bạch Ngạo Y, từng đường nét khuôn mặt đều hiện rõ trước mắt nàng, mà quan trọng, trong ánh mắt sáng rõ của người đối diện chỉ có mình nàng mà thôi. Bạch Ngạo Y đang nghiêm túc chờ đợi câu trả lời từ cô nương trước mặt liền thấy một dòng máu chảy từ mũi ai đó, nàng kinh ngạc nhìn, không nhận được hỏi:

- Ngươi bị làm sao vậy, sao bỗng dưng lại chảy máu mũi thế này?!

Thiên Tuyết nghe vậy thì liền hồi hồn, chuyển mắt xuống thì liền thấy quả thật có thứ chất lỏng màu đỏ đang chảy từ mũi mình ra. Nàng nhanh chóng ngẩng đầu, rút ra một chiếc khăn tay nhét vào mũi, vừa ngăn cho máu chảy vừa ai oán nghĩ: Thiên Tuyết, thế quái nào lần đầu chảy máu mũi của nhà ngươi lại vì nữ nhân chứ không phải nam nhữ. Quả thật nhà ngươi là sắc nữ, còn là sắc nữ không có tiền đồ nhất giới sắc nữ này rồi!

Từ lúc Thiên Tuyết chảy máu mũi đến giờ, Bạch Ngạo Y vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng. Quả thật đây là lần đầu tiên nàng từng thấy có cô nương nào vừa nhìn vào mắt mình đã nhanh chóng chảy máu mũi, chẳng hề mắt nàng có khả năng giết người? Cũng không có chuyện đó được, nàng nhìn nhiều người nhưng họ đâu có chết, toàn là nàng phải tự ra tay mà. Mặt cô nương này còn hồng hồng nữa chứ, sau còn làm bầm trong miệng cái gì đó, quả thật có chút...đáng yêu.

Bạch Ngạo Y đang suy nghĩ thì liền giật mình, nàng đang nghĩ cái gì vậy chứ, tỉnh táo lại đi. Đang lúc Bạch Ngạo Y hoảng loạn vì suy nghĩ của mình thì Thiên Tuyết đã kim được máu mũi, nhanh chóng kéo lại vấn đề khi nãy. (Tác giả: nhanh mang cảnh khi nãy vào, chời má, chuyển cảnh nhanh như lát bánh vậy trời.)

Cô nàng nào đó vui vẻ đi đến trước mặt Bạch Ngạo Y, tuôn ra một tràng:

- Ta tên Vân Thiên Tuyết, họ Vân, tên có chữ Tuyết, chữ Thiên là cái ở giữa. Tuổi nay mới mười mấy nhiều chương quá tác giả không nhớ rõ, có một đệ đệ và phụ mẫu. Phụ mẫu thân sinh đã đi thăm Diêm Vương nhiều năm, chắc đã lên Thiên Đình xin chữ ký Tôn Ngộ Không rồi. Sở thích đi đó đây tìm kiếm những nhành hoa mỹ nam để ngắm, để ngắm tốt cho mắt chứ không ăn hại thận, mỹ thực để cuộc đời trở nên tươi đẹp, tiền để trở thành đại phú bà, ghét ai liềm đập vô mặt người đó một sập tiền rồi cầm về, cho người ta hận mình luôn. Có đức tính tốt là yêu thương đệ đệ, phụ mẫu, người thân, cảm kỳ thi họa nữ công gia chánh luôn khiêm nhường dành tài năng cho những mỹ nhân khác. À còn...

Thiên Tuyết chưa kịp nói xong thì Bạch Ngạo Y đã nhanh như một cơn gió mất hút, chỉ để lại câu nói có chút run rẩy:

- Vân cô nương, ta đi trước. Mong cô nương hãy giữ kín chuyện bí mật của ta.

Thiên Tuyết bĩu bĩu môi, không phải ai cũng được người ta giới thiệu đầy đủ rõ ràng thế đâu, thế quái nào còn chạy nhanh hơn chạy lũ chứ. Với cả còn phải nhắc nàng giữ kín chuyện của mình, nàng còn muốn qua đó để hai nha đầu nhà mình thỉnh giáo phụ thân đại nhân nhà cô nương ấy đây, sao giám hó hê cái gì, có khi chưa qua cửa đã bị chém mất xác ấy chứ.

Nghĩ nghĩ nhưng Thiên Tuyết cũng không nói gì, lại vui vẻ xoay người đi ra hướng viện phía tay trái. Viện của Tiểu Mặc Mặc hình như ở bên trái viện nàng, cũng không phải quá xa. Này nàng có hỏi Nguyệt Dao Nguyệt Vũ, hai nha đầu kia còn dùng ánh mắt như thể muốn nói: Tiểu thư, thì ra người là kiểu ngoài lạnh trong nóng nha. Ngoài miệng thì luôn miệng chửi rủa, được mấy ngày đã nhớ đệ đệ rồi. (Nguyệt Dao Nguyệt Vũ: Đâu có, chúng nô tỳ nói hấn ra mà.)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Một Nữ Phụ Tốt Đẹp, Nữ Chính Đừng Đến Gần!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.